JENNY HAN

YOUNG

P.S. Te mai iubesc și-acum

CONTINUAREA BESTSELLERULUI
TUTUROR BĂIEȚILOR PE CARE I-AM IUBIT

FICTION CONNECTION

TREI

Jenny Han

P.S. Te mai iubesc şi acum

Traducere din engleză de
Mihaela Doagă

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Duşmănescu

Coperta colecţiei: Faber Studio
Foto copertă: © Anna Wolf, 2015

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Lorina Chiţan
Maria Muşuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAN, JENNY
P.S. Te mai iubesc şi-acum / Jenny Han ; trad.: Mihaela Doagă. - Bucureşti: Editura Trei, 2015
ISBN: 978-606-719-532-3

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Autor: Jenny Han
Titlul original: PS. I Still Love You

Copyright © 2015 by Jenny Han
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and Livia Stoia Literary Agency

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-532-3

Lui Logan,
De-abia ne-am cunoscut
şi deja te iubesc.

Se bucura că şi căsuţa primitoare, şi mama, şi tata, şi lumina focului, şi muzica existau acum, în prezent.

Nu puteau fi uitate, îşi zise, pentru că acum e acum.

Nu poate niciodată să fie odinioară.

— Laura Ingalis Wilder, *Little House in the Big Woods*

„Timpul este cea mai lungă distanţă
între două locuri”.

— Tennessee Williams, *Menajeria de sticlă*[1]

1 „Menajeria de sticla", tradusa Tn romane§te de Anda Boldur, Tn Tennessee Williams, *Teatru,* Editura Univers, Bucurejti, 1978. *(N. t.*)

Dragă Peter,

Mi-e dor de tine. Au trecut doar cinci zile, dar mi-e aşa un dor de ţine de parc-ar fi trecut cinci ani. Poate e din cauză că nu ştiu dacă aici s-a terminat tot, dacă vom mai sta vreodată de vorbă. Vreau să zic, sunt sigură c-o să ne mai salutăm când ne vedem la ora de chimie sau pe hol, dar o să mai fie vreodată cum a fost? Asta mă întristează. Aveam sentimentul că ţie îţi pot spune orice. Cred că asta simţeai şi tu. Sper c-aşa a fost.

Aşa c-o să-ţi spun orice chiar acum, până nu-mi pierd curajul. Ce s-a întâmplat între noi în jacuzzi m-a speriat. Ştiu că pentru tine a fost o zi obişnuită din viaţa lui Peter, dar pentru mine a însemnat mult mai mult şi asta m-a speriat. Nu numai ce spunea lumea despre ce s-a întâmplat şi despre mine, ci simplul faptul că s-au întâmplat lucrurile alea. Cât de uşor a fost, cât de mult mi-a plăcut. Am intrat în panică, m-am descărcat pe tine şi îmi pare sincer rău pentru asta.

Şi îmi pare rău că nu ţi-am luat apărarea în faţa lui Josh la petrecerea-recital. Ar fi trebuit s-o fac. Ştiu că îţi datoram măcar atât. Îţi datoram măcar atât şi chiar mai mult. Tot nu-mi vine să cred că ai

venit şi c-ai adus fursecuri cu fructe confiate. Erai adorabil cu puloverul ăla, apropo. Nu-ţi zic asta doar ca să te linguşesc. Sunt sinceră.

Uneori îmi place aşa mult de tine că nu mai pot. Creşte ceva în mine, mă umple cu totul, mai să dea pe-afară. Îmi place aşa mult de tine că nu ştiu ce să mă fac. Inima îmi bate aşa tare când ştiu că urmează să te revăd. Şi apoi, când te uiţi la mine cum te uiţi tu, mă simt cea mai norocoasă fată din lume.

Lucrurile pe care le-a spus Josh despre tine nu erau adevărate. Nu m-ai tras în jos. Din contră. M-ai făcut să ies din cochilie. Mi-ai dăruit prima mea poveste de dragoste, Peter. Te rog, n-o lăsa să se termine aşa.

Cu drag.
Lara Jean

1

Kitty s-a plâns întruna toată dimineaţa şi am o bănuială că şi Margot, şi tata sunt mahmuri după petrecerea de Anul Nou. Eu, în schimb? Văd numai inimioare dinaintea ochilor şi am o scrisoare în buzunarul de la haină, care parcă arde să iasă de-acolo.

În timp ce ne încălţăm, Kitty tot mai încearcă să se sustragă de la a se îmbrăca în *hanbok*[2] pentru vizita la mătuşa Carrie şi unchiul Victor.

— Uită-te şi tu la mâneci! îmi vin trei sferturi!

Pe un ton cam moale, tata spune:

— Aşa şi trebuie.

Kitty arată spre mine şi Margot:

— Atunci lor de ce le vin bine? întreabă.

Bunica ni le-a cumpărat când a fost ultima dată în Coreea. *Hanbok-ul* lui Margot constă dintr-un sacou galben şi o fustă verde-măr. Al meu e de un roz ţipător, cu un sacou alb-bej şi fundă lungă,

---

2 Costum tradiţional coreean, alcătuit din cămaşă sau sacou şi o fustă amplă, petrecută. N.t.)

ciclam, cu o broderie floral㠠Fusta e amplă, în cloş, şi cade până-n pământ. Spre deosebire de-a lui Kitty, care-i ajunge fix până la glezne.

— Nu e vina noastră că ai crescut ca o pălugă, spun eu, făcându-mi de lucru cu funda.

Funda e cel mai greu de nimerit. A trebuit să mă uit de mai multe ori la un videoclip pe YouTube ca să mă prind cum se face, şi tot arată şui şi dezolant.

— Şi fusta e prea scurtă, bombăne ea, ridicându-şi poalele.

Adevărul e că lui Kitty nu-i place să se îmbrace în *hanbok* pentru că trebuie să mergi delicat şi să ţii fusta cu o mână, altfel se desface de tot.

— Toate verişoarele voastre or să se îmbrace aşa şi bunica o să se bucure să vă vadă, spune tata, masându-şi tâmplele. Şi cu asta am încheiat discuţia.

În maşină Kitty repetă întruna „Detest Anul Nou”, tăindu-le cheful tuturor, dar nu şi mie. Margot era deja cam fără chef pentru c-a trebuit să se trezească dis-de-dimineaţă ca să se întoarcă la timp de la cabana prietenei ei. Mai e şi problema posibilei mahmureli. Mie, în schimb, nu-mi poate tăia nimic cheful, pentru că nici măcar nu sunt în maşină cu ei. Sunt într-un cu totul alt loc, gândindu-mă la scrisoarea pe care i-am scris-o lui Peter, întrebându-mă dacă am pus destul suflet în ea, şi cum şi când să i-o dau, şi ce va spune el şi ce va însemna. Oare să i-o pun în cutia poştală? Să

i-o las în dulăpior la şcoală? Oare, când îl voi revedea, îmi va zâmbi, o s-o dea pe glumă ca să risipească tensiunea? Sau o să se poarte ca şi cum n-a văzut-o, ca să ne cruţe pe amândoi de stinghereală? Cred că varianta asta ar fi mai nasoală. Trebuie să-mi amintesc că, dincolo de toate, Peter e un tip cumsecade şi de gaşcă şi, orice s-ar întâmpla, n-o să se poarte crud. Măcar de asta pot fi sigură.

— La ce te gândeşti aşa concentrată? mă întreabă Kitty.

Aproape că n-o aud.

— Alo?

Închid ochii şi mă fac c-am adormit, însă tot ce văd dinainte e chipul lui Peter. Nu ştiu ce vreau mai exact de la el, pentru ce mă simt pregătită – dacă e să avem o relaţie serioasă, ca între iubiţi, sau dacă e ce-am avut înainte, ceva relaxat şi câteva săruturi pe furate, sau dacă vreau ceva pe la mijloc –, dar ştiu că nu-mi pot scoate chipul lui de Frumuşel din minte. Felul cum surâde când îmi spune numele, cum uneori efectiv uit să respir când e lângă mine.

Desigur, când ajungem la mătuşa Carrie şi unchiul Victor acasă, niciuna dintre verişoare nu e îmbrăcată în *hanbok* şi Kitty se face practic vânătă la faţă, încercând să se abţină să nu ţipe la tata. Eu şi Margot ne uităm şi noi cam chiorâş la el. Nu e extrem de comod să stai toată ziua în *hanbok.* Dar apoi bunica îmi zâmbeşte cu un aer aprobator,

ceea ce mă consolează.

În timp ce ne scoatem paltoanele la intrare şi ne descălţăm, îi şoptesc lui Kitty:

— Poate că adulţii or să ne dea mai mulţi bani pentru că ne-am împopoţonat.

— Sunteţi tare drăgălaşe aşa, fetelor, spune mătuşa Carrie, îmbrăţişându-ne. Haven n-a vrut să şi-l pună pe-al ei!

Haven se uită la maică-sa, dându-şi ochii peste cap.

— Îmi place cum te-ai tuns, îi spune lui Margot.

Sunt doar vreo câteva luni diferenţă între mine şi Haven, dar ea se crede mult mai matură decât mine. Mereu încearcă să se bage în seama cu Margot.

Mai întâi o rezolvăm cu plecăciunile. În cultura coreeană, faci câte o plecăciune în faţa celor mai vârstnici în ziua de Anul Nou şi le urezi noroc în noul an, iar ei în schimb îţi dau bani. Ordinea e de la cel mai în vârstă la cel mai tânăr, aşa că persoana cea mai vârstnică dintre adulţi, bunica, se aşază prima pe canapea, şi mătuşa Carrie cu unchiul Victor fac primii plecăciuni, urmaţi de tata, până ajungem la Kitty, care e cea mai mică. Şi când îi vine rândul tatii să se aşeze pe canapea şi să i se plece lumea dinainte, e o pernuţă liberă pe canapea lângă el, cum a fost în fiecare an de la moartea mamei. Simt o durere în piept când îl văd stând singur acolo, zâmbind curajos şi împărţind bancnote de zece dolari. Bunica mă priveşte cu

subînţeles şi ştiu că se gândeşte la acelaşi lucru. Când îmi vine rândul să mă plec în faţa lui, îngenunchez, cu mâinile împreunate în dreptul frunţii, şi îmi promit că anul viitor n-o să-l mai văd stând singur pe canapea.

Primim zece dolari de la mătuşa Carrie şi unchiul Victor, zece de la tata, zece de la mătuşa Min şi unchiul Sam, care nu ne vin unchi şi mătuşă de fapt, ci veri de gradul doi (sau de gradul trei? Sunt verii mamei, oricum), şi douăzeci de la bunica. N-am primit mai mulţi bani pentru că ne-am îmbrăcat în *hanbok*-uri, dar, per total, avem un câştig bunicel. Anul trecut unchii şi mătuşile împărţeau doar câte cinci dolari de căciulă.

Apoi urmează supa cu turtiţe de orez, pe care o mănânci ca să ai noroc. Mătuşa Carrie a făcut şi turtiţe cu fasole ochi-negri şi insistă să luăm măcar una, deşi nimeni nu vrea. Gemenii, Harry şi Leon – veri de-al treilea cu noi? Veri de gradul patru? – , refuză şi supa, şi turtiţele cu fasole şi mănâncă pui pane la televizor. Nu e destul loc la masa din sufragerie, aşa că eu şi Kitty mâncăm pe taburete pe blatul din bucătărie. Auzim râsetele generale de aici.

Când încep să mănânc supa, îmi pun o dorinţă. *„Să se rezolve totul între mine şi Peter, vă rog!”*

— De ce mie mi se dă cel mai mic bol cu supă? mă întreabă Kitty şoptit.

— Pentru că eşti cea mai micuţă.

— De ce nu primim şi noi un bol cu *kimchi?*[3]

— Pentru că mătuşa Carne crede că nu ne place, pentru că suntem doar pe jumătate coreene.

— Du-te să ceri un pic, îmi şopteşte.

Aşa că mă conformez, pentru că şi eu vreau nişte kimchi.

Cât timp adulţii îşi beau cafeaua, eu cu Margot şi Haven urcăm în camera lui Haven, iar Kitty se ţine şi ea după noi. De obicei se duce să se joace cu gemenii, dar de data asta ia în braţe Yorkshire Terrier-ul mătuşii Carrie, pe Smitty, şi urcă după noi ca şi cum ar face parte din grup.

Haven are postere cu formaţii indie rock pe pereţi; majoritatea sunt trupe de care n-am auzit în viaţa mea. Le schimbă periodic. Acum are unul nou, în relief, cu Belle and Sebastian. E pe un material care seamănă cu denimul.

— Mişto poster, zic.

— Chiar mă pregăteam să-l schimb pe-ăla, face Haven. Ţi-l dau dacă-l vrei.

— Nu-i nevoie, îi spun.

Ştiu că mi-l oferă ca să se simtă superioară, cum face de obicei.

— Îl iau eu, sare Kitty şi, pentru o clipă, apare o undă de încruntare pe chipul lui Haven, dar Kitty deja dezlipeşte posterul de pe perete. Mulţam, Haven!

---

3 Specialitate coreeană din legume lăsate să fermenteze, cu diverse condimente. *N.t.)*

Eu şi Margot ne uităm una la alta şi ne străduim să ne reţinem zâmbetul. Haven nu prea a înghiţit-o niciodată pe Kitty şi sentimentul e absolut reciproc.

— Margot, ai fost la vreun concert de când eşti în Scoţia? o întreabă Haven.

Se trânteşte pe pat şi deschide laptopul.

— Nu prea, îi răspunde Margot. Am fost foarte prinsă cu şcoala.

Margot oricum nu prea se omoară după muzica live. Se uită la ceva pe telefon; fusta de la *hanbok* stă răsfirată ca un evantai în jurul ei. E singura dintre noi, fetele din familia Song, care a rămas complet îmbrăcată. Eu mi-am scos sacoul, aşa c-am rămas doar în fustă şi furou, iar Kitty şi-a scos şi sacoul, şi fusta, aşa c-a rămas în maiou şi chiloţi.

Mă aşez pe pat, lângă Haven, ca să-mi arate poze din vacanţa lor în Bermuda pe Instagram. În timp ce parcurge pagina, îi apare o poză din excursia de la schi. Haven e în Orchestra de Tineret din Charlottesville, aşa că ştie oameni de la mai multe şcoli, inclusiv de la cea la care merg eu.

Oftez involuntar când o văd – e o poză cu câţiva dintre noi, făcută în ultima dimineaţă în autocar. Peter ţine un braţ în jurul meu şi-mi şopteşte ceva la ureche. Mi-aş dori să-mi amintesc ce-mi spunea.

Surprinsă la culme, Haven îşi ridică privirea şi exclamă:

— Oh, ia te uită, în poza aia eşti tu, Lara Jean. De unde e?

— Din excursia pe care-am făcut-o cu şcoala, la schi.

— Tipul e iubitul tău? mă întreabă şi-mi dau seama că e impresionată, chiar dacă încearcă s-o ascundă.

Mi-aş dori să spun „da”. Dar…

Kitty vine sprinţar spre noi şi se uită peste umerii noştri.

— Da, şi e cel mai sexy tip pe care l-ai văzut în viaţa ta, Haven.

O spune ca pe o provocare. Margot, care citea ceva pe telefon, îşi ridică privirea şi se hlizeşte.

— Mă rog, nu e chiar aşa, o dau eu cotită.

Vreau să zic, e cel mai sexy tip pe care l-am văzut *eu* în viaţa mea, dar nu ştiu ce fel de colegi are Haven la şcoală.

— Nu, Kitty are dreptate, chiar e sexy, recunoaşte Haven. Zău, cum ai reuşit să pui mâna pe el? Fără supărare. Doar că aveam impresia că tu eşti genul care nu iese cu băieţi.

Mă încrunt intrigată. Genul care nu iese cu băieţi? Cum o fi ăla? O ciupercuţă care stă acasă, într-o cameră semi-întunecată, aşteptând să crească muşchi pe ea?

— Lara Jean iese foarte des cu băieţi, intervine Margot ca o soră bună.

Mă îmbujorez. Nu ies niciodată cu băieţi, Peter abia dacă poate fi pus la socoteală, dar mă bucur

de minciuna lui Margot.

— Cum îl cheamă? mă întreabă Haven.

— Peter. Peter Kavinsky.

Simplul act de a-i rosti numele e ca o plăcere pe care o retrăieşti, un lucru pe care îl savurezi, ca o bucăţică de ciocolată care mi se topeşte în gură.

— *Ohh,* face ea. Aveam impresia că e cu blonda aia frumuşică. Oare cum o chema? Jenna? Nu eraţi voi cele mai bune prietene când eraţi mici?

Simt o strângere de inimă.

— O cheamă Genevieve. Am fost prietene, dar nu mai suntem. Iar ea şi Peter s-au despărţit de ceva vreme.

— Aşadar, de când sunteţi tu şi Peter împreună? mă întreabă Haven.

Mă priveşte circumspect, de parcă m-ar crede în proporţie de 90%, dar tot ar mai fi un 10% sâcâitor care are ceva îndoieli.

— Am început să ieşim împreună prin septembrie.

Măcar partea asta e adevărată.

— Momentan nu suntem împreună, am făcut o pauză, gen… Dar eu sunt… optimistă.

Kitty mă împunge în obraz cu degetul mic, lăsând o gropiţă.

— Zâmbeşti, zice, zâmbind şi ea.

Se cuibăreşte în mine.

— Să te împaci azi cu el, bine? Vreau să vină înapoi.

— Nu-i aşa uşor, spun, deşi ar putea, oare, să

fie?

— Ba sigur că e. Îi place şi-acum foarte mult de tine – spune-i pur şi simplu că-ţi place şi ţie de el şi, bum! V-aţi împăcat şi va fi ca şi cum nu l-ai fi dat vreodată pe uşă afară.

Haven face ochii şi mai mari.

— Lara Jean, *tu* te-ai despărţit de el?

— Frate, e chiar aşa de greu de crezut?

O privesc cu ochii îngustaţi, iar Haven deschide gura, apoi se gândeşte mai bine şi-o închide la loc.

Se mai uită o dată la poza lui Peter. Apoi se ridică să se ducă la baie şi, chiar când închide uşa, zice:

— Tot ce pot să zic e că, dacă tipul ăla ar fi iubitul meu, eu, una, nu l-aş mai lăsa să-mi scape.

Mă furnică tot corpul când spune asta.

Odinioară am gândit fix acelaşi lucru legat de Josh şi iată-mă acum: parc-au trecut un milion de ani de-atunci şi el e doar o amintire. Nu vreau să se întâmple aşa şi cu Peter. Senzaţia aia că tot ce-ai simţit cândva e acum aşa departe, încât, chiar dacă încerci din răsputeri, de-abia dacă îţi mai aminteşti chipul lui când închizi ochii. Orice s-ar întâmpla, vreau să-mi amintesc întotdeauna chipul lui.

Când se face ora să plecăm, îmi iau paltonul pe mine şi-mi cade din buzunar scrisoarea pentru Peter. Margot o ridică de jos.

— Altă scrisoare?

Mă înroşesc. Spun dintr-o răsuflare:

— Încă nu m-am hotărât dacă să i-o dau direct, să i-o las în cutia poştală sau să i-o trimit efectiv prin poştă? Sau faţă în faţă? Gogo, tu ce *zici?*

— Ar trebui să stai pur şi simplu de vorbă cu el, spune Margot. Du-te chiar acum. Te lasă tata acolo. Te duci la el acasă, îi dai scrisoarea şi apoi vezi ce zice.

Inima începe să-mi bată de să-mi spargă pieptul la gândul ăsta. Chiar acum? Să mă duc pur şi simplu la el, fără să sun înainte, fără niciun plan?

— Nu ştiu, încerc s-o dau cotită. Cred c-ar trebui să mă gândesc mai bine.

Margot dă să-mi răspundă, dar Kitty apare în spatele nostru şi zice:

— Ajunge cu scrisorile! Du-te să-l recucereşti.

— Nu amâna până e prea târziu, spune Margot şi ştiu că nu se referă doar la mine şi Peter.

Am evitat subiectul Josh din cauza a tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Vreau să zic, Margot m-a iertat, dar n-are rost să tulbur apele. Aşa că, în ultimele câteva zile, am încercat s-o încurajez fără să zic nimic, sperând că va fi de-ajuns. Dar Margot o să plece din nou în Scoţia în mai puţin de-o săptămână. Şi ideea c-ar putea să plece fără măcar să vorbească cu Josh mă roade. Suntem cu toţii prieteni de atâta timp. Ştiu că eu şi Josh o să ne împăcăm, pentru că suntem vecini şi aşa se întâmplă cu oamenii pe care-i vezi des. Supărările trec, aproape de la sine. Dar n-o să fie la fel pentru Margot şi Josh, dacă ea e plecată aşa

departe. Dacă nu stau de vorbă acum, crusta care acoperă rana se va întări cu timpul, se va osifica, şi apoi vor fi ca doi străini care nu s-au iubit niciodată, ceea ce e cel mai trist gând cu putinţă.

În timp ce Kitty se încalţă, îi şoptesc lui Margot:

— Dacă eu mă duc să vorbesc cu Peter, ar trebui să vorbeşti şi tu cu Josh. Nu pleca înapoi în Scoţia fără să dregi lucrurile cu el.

— Vedem noi, spune, dar văd strălucirea de speranţă din ochii ei, ceea ce mă însufleţeşte şi pe mine.

2

Margot şi Kitty au aţipit amândouă pe bancheta din spate. Kitty doarme cu capul în poala lui Margot; Margot doarme cu capul lăsat pe spate şi gura larg deschisă. Tata ascultă NPR[4] cu o undă de zâmbet pe faţă. Toţi sunt aşa liniştiţi, în timp ce mie îmi bate inima nebuneşte de emoţie, gândindu-mă la ceea ce urmează să fac.

O s-o fac chiar acum, chiar în seara asta. Înainte să înceapă şcoala, înainte ca lucrurile să reintre în normal, înainte ca povestea dintre mine şi Peter să devină doar o amintire. Cum se întâmplă cu globurile cu zăpadă, le scuturi şi, pentru o clipă, totul se răstoarnă şi sclipeşte şi e o feerie – dar apoi totul se aşază şi revine la normal. Lucrurile

4 Naţional Public Radio, reţea ce include 900 de posturi publice de radio din Statele Unite. N.t.)

tind să-şi reintre în matcă. Eu nu pot să revin la normal.

Programez lucrurile astfel încât să fim doar la o intersecţie distanţă de cartierul lui Peter când îl rog pe tata să mă lase acolo. Probabil că simte hotărârea din glasul meu, faptul că e imperios *necesar,* pentru că nu mă întreabă nimic, doar încuviinţează.

Când oprim în faţa casei lui Peter, geamurile sunt luminate şi maşina lui e parcată pe alee, ca şi minivanul maică-sii. Soarele tocmai apune, devreme, cum se întâmplă iarna. Vecinii de vizavi ai lui Peter încă n-au dat jos luminiţele de la Crăciun. Mâine probabil că e ultima zi când o să le mai lase lumea, având în vedere c-a început noul an. Un nou an, un nou început.

Simt cum îmi zvâcneşte pulsul în venele de la mâini şi am emoţii. Am mari emoţii. Cobor în fugă din maşină şi sun la uşă. Când aud paşi din casă, îi fac semn tatii să plece şi el iese în marşarier de pe alee. Kitty s-a trezit şi stă cu faţa lipită de geam, zâmbind cu gura până la urechi, îmi face un semn de încurajare cu degetul mare şi eu îi fac cu mâna.

Îmi deschide Peter. Inima îmi saltă într-o veselie în piept, parcă ar vrea să ţâşnească de-acolo. Poartă o cămaşă cu care nu l-am mai văzut până acum, în carouri. Probabil c-a primit-o cadou de Crăciun. Are părul ciufulit în creştet, de parcă tocmai s-a ridicat din pat. Nu pare prea surprins să mă vadă.

— Salut!

Îmi studiază fusta, care îmi iese, înfoiată, de sub palton, ca o rochie de seară.

— De ce eşti aşa gătită?

— M-am îmbrăcat de Anul Nou.

Poate c-ar fi trebuit să trec pe-acasă să mă schimb. Măcar aşa m-aş simţi mai în largul meu, chiar stându-i în prag, cu căciula în mână, cum ar veni.

— Păi, hei, cum ai petrecut de Crăciun?

— Bine.

Face o pauză, patru secunde în cap, înainte de a mă întreba:

— Tu cum ai petrecut?

— De minune. Am primit un căţeluş. Îl cheamă Jamie Fox-Pickle.[5]

El nu schiţează nici măcar un zâmbet. E rece cu mine; nu mă aşteptam să se poarte aşa. Poate că „rece” nici măcar nu e cuvântul potrivit. Poate că e doar indiferent.

— Putem să vorbim o clipă?

Peter dă din umeri, ceea ce pare să însemne „da”, dar nu mă invită în casă. Brusc mă ia cu greaţă de teamă că Genevieve e înăuntru – o teamă care se risipeşte rapid când îmi amintesc că, dacă *ar fi* înăuntru, el n-ar sta aici la poveşti cu mine. Lasă uşa întredeschisă cât îşi trage tenişii şi o haină pe el, apoi iese pe verandă. Închide uşa după el şi se aşază pe trepte. Mă aşez şi eu lângă

5 *Pickle*. „Murătură” (engl.) *N.t.)*

el, netezindu-mi fusta.

— Aşadar, care-i treaba? zice, ca şi cum i-aş răpi din timpul lui preţios.

E aiurea. Nu e deloc cum m-aşteptam să fie.

Dar la ce mă aşteptam, de fapt, de la Peter? Să-i dau scrisoarea, iar el s-o citească şi apoi, gata, să mă iubească? M-ar lua în braţe, ne-am săruta pătimaş, dar numai ne-am săruta, doar chestii nevinovate. Şi-apoi? Am începe să ieşim împreună? Cât timp ar trece până când i s-ar lua de mine, ar începe să-i ducă dorul lui Genevieve, şi-ar dori mai mult decât aş fi eu dispusă să-i ofer, în materie de sex sau, aşa, în general.

Mă fură atâta de mult reveria mea derulată pe fast-forward, încât el repetă întrebarea, doar că parcă mai puţin rece de data asta.

— Ce e, Lara Jean?

Se uită la mine de parcă ar aştepta ceva şi, brusc, mi-e teamă să-i ofer ce aşteaptă.

Strâng în pumnul încleştat scrisoarea, mi-o îndes în buzunarul de la haină. Mi-au îngheţat mâinile. N-am nici mănuşi, nici fes; probabil c-ar trebui s-o iau spre casă.

— Am venit doar să-ţi spun… să-ţi spun că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Şi… sper că putem rămâne prieteni, şi un an nou fericit!

Ei mă priveşte circumspect.

— „Un an nou fericit”? repetă. Asta ai venit să-mi spui? Că-ţi pare rău şi *„un an nou fericit!”?*

— Şi că sper că putem rămâne prieteni, adaug,

muşcându-mi buza.

— Sperі că putem rămâne prieteni, repetă, cu o undă de sarcasm în glas pe care n-o înţeleg şi care nu-mi place.

— Asta am zis.

Dau să mă ridic. Speram c-o să se ofere să mă conducă acasă, dar acum nu vreau să-l rog. Dar e un ger crunt afară. Poate dacă-i bat un apropo… Suflându-mi în mâini, spun:

— Păi, o s-o iau spre casă.

— Stai o clipă. Hai să ne întoarcem la partea cu scuzele. Pentru ce îţi ceri scuze, mai exact? Pentru că m-ai dat pe uşă afară sau pentru c-ai crezut că sunt o jigodie care umblă de colo-colo şi le zice oamenilor c-am făcut sex cu tine când nu-i aşa?

Simt un nod în gât. Când pune problema la modul ăsta, chiar suna cam nasol.

— Şi una, şi alta. Îmi pare rău pentru ambele lucruri.

Peter îşi lasă capul într-o parte, ridicând din sprâncene.

— Şi mai ce?

Mă zburlesc. *„Şi mai ce?”*

— Nu există „şi mai ce”. Asta-i tot.

Slavă Domnului că nu i-am dat scrisoarea, dacă are de gând să se poarte aşa. Nu doar eu am motive să-mi cer scuze.

— Hei, tu ai venit aici cu faze gen „îmi pare rău” şi „hai să fim prieteni”. Nu poţi să mă obligi să-ţi accept scuzele de mântuială.

— Ei bine, chiar şi-aşa îţi doresc un an nou fericit!

Acum eu sunt cea care-i vorbeşte sarcastic şi chestia asta îmi dă un sentiment de satisfacţie.

— Îţi urez o viaţă frumoasă. *Auld Iang syne*[6] şi toate cele.

— Bine. Pa!

Mă întorc să plec. Eram aşa optimistă dimineaţă, pluteam pe un norişor imaginându-mi cum o să decurgă lucrurile. Oh, Doamne, ce măgar e Peter! Ducă-se!

— Stai o clipă!

Speranţa îmi ţâşneşte în piept cum ţâşneşte Jamie Fox-Pickle la mine în pat – rapid şi fără a aştepta invitaţie. Dar mă întorc, cu o expresie gen *„Pfu, acum ce mai vrei?”,* ca să nu se prindă.

— Ce ţii mototolit acolo, în buzunar?

Duc involuntar mâna la buzunar.

— Chestia asta? Oh, nimic. E un pliant. Era pe jos pe lângă cutia ta poştală. Stai calm, îl arunc eu la coş.

— Dă-mi-l mie şi-l arunc chiar acum la coş, zice, întinzând mâna.

— Nu, am zis că-l arunc eu.

Bag mâna în buzunar ca să îndes şi mai adânc scrisoarea şi Peter încearcă să mi-o smulgă din

6 Titlul unui cântec bazat pe versurile poetului scoţian Robert Burns, care se cântă de obicei de Anul Nou, sugerând că trecerea în noul an e un moment bun pentru a-ţi aminti de prieteni vechi şi de vremurile de odinioară. (N.t.)

mână. Mă feresc ca apucată, ţinând strâns scrisoarea. El ridică din umeri şi eu mă relaxez şi răsuflu uşurată, iar el sare pe mine şi mi-o smulge din mână.

— Dă-mi-o înapoi, Peter! strig, gâfâind.

— Sustragerea corespondenţei cuiva e un delict federal, zice el nonşalant.

Apoi se uită la plic.

— E o scrisoare adresată mie. De la tine.

Mă întind disperată după plic, luându-l prin surprindere. Ne luptăm pe scrisoare. Am prins-o de un colţ, dar el nu-i dă drumul.

— Încetează, o s-o rupi! strigă, smulgându-mi-o din mână.

Încerc s-o prind mai bine, dar e prea târziu. A pus mâna pe ea.

Peter ţine plicul ridicat deasupra capului meu, îl desface şi începe să citească. E un chin să stau aşa în faţa lui, aşteptând – nici eu nu ştiu ce. Să fiu umilită din nou? Probabil c-ar fi cazul să plec. Tare încet mai citeşte.

Când a terminat în sfârşit, mă întreabă:

— De ce n-aveai de gând să mi-o dai? De ce voiai să pleci pur şi simplu?

— Pentru că, nu ştiu, nu păreai prea fericit să mă vezi…

Mă poticnesc, jenant.

— Se numeşte a face pe durul! Aşteptam să mă suni, fraiero! Au trecut şase zile.

Mi se taie răsuflarea.

— Oh!

— Oh.

Mă trage de reverele hainei, mai aproape de el, îndeajuns de aproape cât să ne sărutăm. E aşa aproape de mine că văd rotocoalele de abur pe care le scoate când respiră. Aşa de aproape că i-aş putea număra genele dacă aş vrea. Coborând glasul, mă întreabă:

— Aşadar… încă îţi place de mine?

— Da, îi şoptesc. Adică, oarecum.

Inima îmi bate repede-repede. Mă ia cu ameţeală. Oare visez? Dacă visez, nu vreau să mă mai trezesc.

Peter îmi aruncă o privire care spune *„Hai, lasă vrăjeala, ştiu că-ţi place de mine”.* Îmi place, îmi place. Apoi, încet, îmi spune:

— Mă crezi că n-am spus nimănui că am fi făcut sex în excursie la schi?

— Da.

— Bine.

Trage aer în piept.

— S-a… s-a întâmplat ceva între tine şi Sanderson după ce-am plecat de la tine în seara aia?

E gelos! Numai la ideea asta mă înfierbânt toată, ca supa pusă pe foc. Dau să-i spun că nu, dar el spune repede:

— Stai aşa. Nu-mi spune. Nu vreau să ştiu.

— Nu, spun apăsat, ca să ştie că nu-l mint.

El dă din cap, dar nu spune nimic.

Apoi se apleacă spre mine şi eu închid ochii, cu inima bătându-mi năvalnic, la fel de repede ca aripile unui colibri. Teoretic, ne-am sărutat doar de patru ori şi doar o dată a fost pe bune. Mi-aş dori s-o facă odată, ca să nu mai am emoţii. Dar Peter nu mă sărută, nu cum m-aşteptam. Mă sărută pe obrazul stâng, apoi pe dreptul; îi simt răsuflarea caldă pe faţă. Şi-apoi gata. Deschid ochii. Ăsta a fost sărutul de adio, la propriu? De ce nu mă sărută ca lumea?

— Ce faci? îl întreb şoptit.

— Creez suspans.

— Hai să ne sărutăm şi gata, zic repede.

El îşi înclină un pic capul, ştergându-şi obrazul de al meu, şi tocmai atunci se deschide uşa de la intrare şi Owen, fratele mai mic al lui Peter, apare în prag, cu braţele încrucişate. Sar ca arsă de lângă Peter, ca şi cum tocmai am aflat că are vreo boală molipsitoare, incurabilă.

— Mama a zis să intraţi în casă, să beţi nişte cidru, zice, rânjind.

— Un minut, zice Peter, trăgându-mă din nou spre el.

— A zis să veniţi acum, spune Owen.

Oh, Doamne! Mă uit panicată la Peter.

— Probabil c-ar trebui să mă urnesc, până nu începe tata să se îngrijoreze…

El arată cu bărbia spre uşă.

— Intră doar o clipă în casă şi apoi te conduc eu.

Când intru, mă ajută să-mi scot paltonul şi mă

întreabă şoptit:

— Chiar aveai de gând să mergi pe jos până acasă în rochia aia de galã? Prin ger?

— Nu, voiam să te fac să te simţi vinovat şi să te oferi să mă conduci, îi răspund tot în şoaptă.

— Care-i faza cu ţinuta ta? mă întreabă Owen.

— Aşa se îmbracă femeile coreene de Anul Nou, îi spun.

Mama lui Peter iese din bucătărie cu două căni aburinde. Poartă un pulover lung de caşmir cu nasturi, cu o curea prinsă lejer în talie, şi papuci crem tricotaţi cu torsade.

— E superb, spune. Arăţi minunat. E foarte colorat.

— Mulţumesc, spun, simţindu-mă stânjenită că se face atâta caz de asta.

Ne aşezăm toţi trei în camera de zi. Owen se refugiază în bucătărie. Încă îmi ard obrajii din cauză că eram cât pe-aci să ne sărutăm şi din cauză că mama lui Peter probabil că ştie ce făceam. Mă întreb şi ce ştie despre cele petrecute între noi, cât de mult i-a spus el, asta dacă i-a spus ceva.

— Cum ai petrecut de Crăciun, Lara Jean? mă întreabă mama lui.

Suflu în băutură.

— Am petrecut foarte bine. Tata i-a luat un căţeluş surorii mele şi ne-am tot întrecut care să-l ia în braţe. Iar sora mea mai mare e încă pe-aici, e în vacanţă de la facultate, aşa că ne-am bucurat şi

de asta. Dumneavoastră cum aţi petrecut, doamnă Kavinsky?

— Oh, a fost plăcut. Liniştit.

Arată spre papuci.

— Am primit ăştia cadou de la Owen. Cum a fost petrecerea de Anul Nou? Surorilor tale le-au plăcut fursecurile cu fructe făcute de Peter? Sincer, mie nu-mi plac de nicio culoare.

Surprinsă, mă uit la Peter, care brusc îşi face de lucru cu telefonul.

— Parcă ziceai că le-a făcut mama ta.

Maică-sa zâmbeşte cu un aer de mândrie.

— Oh, nu, le-a făcut singur. Era foarte hotărât.

— Aveau un gust oribil! zbiară Owen din bucătărie.

Maică-sa pufneşte din nou în râs şi apoi se lasă liniştea. Mie îmi gonesc o mulţime de lucruri prin minte, încerc să găsesc posibile subiecte de conversaţie. Hotărâri pentru noul an, poate? Viscolul care s-a anunţat pentru săptămâna viitoare? Peter nu mă ajută deloc; se uită din nou la telefon.

Doamna Kavinsky se ridică.

— Mă bucur că te-am văzut, Lara Jean. Peter, să n-o ţii până târziu.

— N-o ţin.

Mie îmi zice:

— Mă întorc imediat, mă duc doar să-mi iau cheile.

De cum iese Peter, spun:

— Îmi cer scuze c-am venit aşa nepoftită în ziua de Anul Nou. Sper că nu v-am deranjat de la ceva.

— Eşti bine venită oricând la noi.

Se apleacă spre mine şi-mi pune mâna pe genunchi, spunându-mi cu subînţeles:

— Tot ce te rog e să nu-i frângi inima.

Simt un gol în stomac. I-o fi povestit Peter ce s-a întâmplat între noi?

Ea mă bate pe genunchi şi se ridică.

— Noapte bună, Lara Jean!

— Noapte bună! răspund.

În ciuda zâmbetului ei blând, am senzaţia c-am încurcat-o. Am sesizat o undă de reproş în glasul ei – ştiu sigur că nu mi s-a părut. Ce-mi spunea de fapt era *„Ai grijă cum te porți cu fiul meu!”.* Oare Peter o fi fost foarte necăjit de ce s-a întâmplat între noi? N-a dat impresia c-ar fi fost. Supărat, poate şi-un pic jignit. Dar de bună seamă nu într-atât cât să-i povestească maică-sii despre asta. Dar poate că e foarte apropiat de mama lui. Nu vreau să mă gândesc că i-am făcut deja o impresie proastă, încă dinainte ca eu şi Peter să fi început o relaţie pe bune.

E întuneric beznă afară, nu-s prea multe stele pe cer. Am impresia c-o să ningă din nou în curând. Acasă la mine sunt aprinse toate becurile la parter şi se vede lumină şi la geamul camerei lui Margot, la etaj. Vizavi se vede brăduţul de Crăciun al doamnei Rothschild, luminat la geam.

Eu şi Peter stăm cuibăriţi la căldură în maşina

lui. Prin fantele radiatorului suflă aer cald.

— I-ai povestit mamei tale cum am ajuns să ne despărţim? îl întreb.

— Nu. Pentru că nu ne-am despărţit, spune el, reducând căldura.

— Nu?

El râde.

— Nu, pentru că n-am fost niciodată cu adevărat împreună, mai ştii?

„Şi acum suntem împreună?” mă întreb, dar nu cu voce tare, pentru că el mă înconjoară cu braţul şi-mi ridică faţa spre el şi iar mă năpădesc emoţiile.

— Să n-ai emoţii! zice.

Îl sărut repede, ca să-i dovedesc că n-am.

— Sărută-mă ca şi cum mi-ai fi dus dorul, spune, cu o voce îngroşată.

— Chiar ţi-am dus dorul, spun. Ţi-am spus-o şi în scrisoare.

— Mda, dar…

Îi retez vorba cu un sărut. Un sărut ca la carte. Sărutul cuiva pus pe treabă. Îmi răspunde şi el la sărut, tot pus pe treabă. Ca şi cum nu ne-am mai sărutat de vreo patru sute de ani. Şi-apoi îmi piere orice gând din minte şi mă abandonez cu totul sărutului.

3

După ce Peter mă lasă la uşă, dau fuga în casă

să le povestesc totul lui Margot şi Kitty – nu-mi mai încap în piele de fericire. De-abia aştept să le torn toată povestea.

Kitty stă tolănită pe canapea, se uită la televizor cu Jamie Fox-Pickle în poală şi, când intru pe uşă, se ridică imediat.

— Gogo plânge, îmi spune pe şoptite.

Îmi piere imediat tot elanul.

— Poftim? De ce?

— Cred c-a trecut pe la Josh şi-au stat de vorbă şi-a fost cam nasol. Ar trebui să urci să vezi ce face.

Oh, nu. Nu aşa trebuiau să decurgă lucrurile între ei doi. Trebuiau să se împace, aşa cum ne-am împăcat eu şi Peter.

Kitty se instalează la loc pe canapea, cu telecomanda în mână, odată ce şi-a îndeplinit datoria de soră.

— Cum ţi-a mers cu Peter?

— Minunat, spun. Chiar minunat.

Mă trezesc zâmbind involuntar şi îmi şterg imediat zâmbetul de pe faţă, din respect pentru Margot.

Mă duc în bucătărie şi-i fac lui Margot o ceaşcă de ceai pentru somn liniştit, cu două linguri de miere, cum ne făcea mama înainte de culcare. Pentru o clipă cochetez cu ideea de a-i pune şi un strop de whisky, pentru c-am văzut figura asta într-un serial victorian difuzat pe PBS – cameristele îi dregeau cu whisky ceaiul sau

ciocolata stăpânei conacului ca s-o liniştească. Ştiu că Margot bea alcool la facultate, dar deja e mahmură şi, pe deasupra, nu cred că tata ar fi prea încântat de idee. Aşa că-i torn ceaiul, fără whisky, în cana mea preferată, şi o pun pe Kitty să i-l ducă în camera ei. Îi zic să-i dea mai întâi ceaiul lui Margot şi-apoi să se bage în pat lângă ea, cel puţin cinci minute. Kitty se sustrage de la a doua parte pentru că ea se cuibăreşte lângă tine doar dacă îi iese ceva şi ei şi, totodată, pentru că ştiu că se sperie când o vede pe Margot necăjită.

— O să i-l duc pe Jamie să se cuibărească lângă ea, zice.

Egoistă mai e!

Când urc în camera lui Margot, cu o felie de pâine cu unt şi scorţişoară, Kitty a dispărut fără urmă, ca şi Jamie. Margot stă ghemuită în pat, pe o parte, plângând.

— Acum chiar s-a sfârşit, Lara Jean, îmi şopteşte. Se sfârşise, dar acum ştiu că s-a sfârşit definitiv. Cre-credeam că, dacă eu vreau să ne împăcăm, o să vrea şi el, dar n-nu vrea.

Mă ghemuiesc lângă ea, cu fruntea rezemată de spatele ei, îi simt fiecare răsuflare. Plânge cu capul în pernă şi eu o scarpin de-a lungul omoplaţilor, cum îi place ei. Ce trebuie să ştiţi despre Margot e că ea nu plânge niciodată, aşa că s-o văd plângând îmi dă lumea, şi casa asta, peste cap. Totul pare cumva nelalocul lui.

— Spune că o relaţie la distanţă e prea g-grea, c-

am avut dreptate să mă despart de el când am făcut-o. Mie mi-a fost aşa dor de el şi s-ar părea că lui nu i-a fost deloc dor de mine.

Îmi muşc buza, simţindu-mă vinovată. Eu am încurajat-o să stea de vorbă cu Josh. În parte e vina mea.

— Margot, i-a fost dor de tine. I-a fost un dor crunt de tine. Mă uitam pe geam la ora de franceză şi îl vedeam afară, în tribune, mâncând singur la prânz. Era o privelişte deprimantă.

Îşi trage nasul.

— Pe bune?

— *Da.*

Nu înţeleg care-i faza cu Josh. Dădea impresia că e aşa îndrăgostit de ea; practic a intrat în depresie cât a fost ea plecată. Şi acum se poartă aşa?

— Cred… cred că pur şi simplu încă îl mai iubesc mult, spune oftând.

— Serios?

„Îl iubesc”. Margot a folosit cuvântul „iubesc”. Nu cred c-am mai auzit-o spunând că-l iubeşte pe Josh până acum. Poate c-a zis că e „îndrăgostită”, dar niciodată că-l „iubeşte”.

Margot se şterge la ochi cu cearşaful.

— M-am despărţit de el tocmai ca să nu fiu genul ăla de fată care plânge după prietenul ei, şi-acum fix asta am ajuns. E jalnic.

— Eşti persoana cea mai puţin jalnică pe care o cunosc, Gogo, îi spun.

Margot se opreşte din scâncit şi se întoarce, aşa c-acum stăm amândouă întinse faţă în faţă.

— N-am zis că eu sunt jalnică. Am spus că e jalnic să plângi după un băiat, spune, încruntându-se.

— Oh, fac eu. Păi, tot nu cred că e jalnic să plângi după cineva. Înseamnă doar că ţii mult la persoana respectivă şi te simţi tristă.

— Am plâns aşa mult c-am senzaţia că am ochii… ca nişte stafide uscate. Aşa e?

Mijeşte ochii la mine.

— *Sunt* umflaţi, recunosc. Pur şi simplu nu sunt obişnuiţi cu plânsul. Am o idee!

Sar din pat şi cobor în fugă în bucătărie. Umplu un bol de cereale cu gheaţă, pun două linguri de argint şi mă întorc în grabă.

— Întinde-te la loc, o îndemn şi Margot se conformează, închide ochii.

Îi pun câte o lingură peste fiecare ochi.

— Chiar funcţionează metoda asta?

— Am văzut-o într-o revistă.

Când lingurile încep să se încălzească pe pielea ei, le strecor din nou în gheaţă şi-apoi i le pun la loc pe faţă, repetând de mai multe ori figura. Mă întreabă cum a decurs întâlnirea cu Peter, aşa că-i povestesc, dar tai la montaj partea când ne-am sărutat pentru că mi se pare de prost gust în contextul propriilor ei necazuri amoroase. Ea se ridică în capul oaselor şi zice:

— Nu e nevoie să te prefaci că-ţi place de Peter

doar ca să mă menajezi pe mine.

Înghite în sec, de parcă ar avea gâlci.

— Dacă, pe undeva, îţi mai place de Josh… dacă lui îi place de tine…

Icnesc şocată. Dau să neg, să-i spun că deja mi se pare c-a trecut nu ştiu cât timp de-atunci, dar ea ridică mâna să mă oprească.

— Mi-ar fi foarte greu, dar n-aş vrea să vă stau în cale, ştii? Vorbesc serios, Lara Jean. Poţi să-mi spui dacă e.

Sunt aşa uşurată, atât de recunoscătoare c-a deschis discuţia. Îi spun dintr-o răsuflare:

— Oh, Doamne, nu-mi place de Josh, Gogo. Nu la modul ăla. Deloc. Şi nici lui nu-i place de mine. Cred… cred că pur şi simplu îţi duceam amândoi dorul, atât. Mie-mi place de Peter.

Îi caut mâna pe sub pătură şi-i prind degetul mic cu al meu.

— Pe cuvânt de soră.

Înghite cu noduri.

— Atunci s-ar părea că n-are niciun motiv ascuns pentru care nu vrea să ne împăcăm. S-ar zice că pur şi simplu nu mai vrea să fie cu mine.

— Nu, pur şi simplu tu stai în Scoţia acum, iar el e în Virginia şi e prea greu. Ai luat o decizie înţeleaptă punând punct relaţiei dintre voi când ai făcut-o. A fost o alegere înţeleaptă şi curajoasă, şi corectă.

O umbră de îndoială îi trece peste faţă, dar scutură din cap, alungând-o.

— Ajunge cu discuţiile despre mine şi Josh. Nu mai suntem un subiect de actualitate. Spune-mi mai multe despre Peter. Te rog, o să mă înveselească.

Se întinde la loc pe pat şi-i pun din nou lingurile peste ochi.

— Păi, la început a fost foarte rece cu mine, foarte blazat, în seara asta…

— Nu, ia-o de la început cu povestea.

Aşa c-o iau pe firul apei: îi povestesc despre relaţia prefăcută dintre noi, despre faza din jacuzzi, despre tot. Îşi tot ia lingurile de la ochi ca să se uite la mine în timp ce povestesc. Dar, în curând, nu mai are ochii aşa umflaţi. Şi eu mă simt mai uşoară – ba chiar şi-un pic ameţită. I-am ascuns toate lucrurile astea luni de zile şi acum ştie tot ce s-a întâmplat în lipsa ei şi mă simt din nou foarte apropiată de ea. Nu poţi fi apropiat de cineva, nu cu adevărat, când vă ascundeţi anumite lucruri.

Margot îşi drege glasul. Şovăie, apoi mă întreabă:

— Aşadar, cum sărută?

Mă înroşesc. Bat darabana cu degetele pe buze înainte să-i răspund.

— Sărută ca… ca şi cum ar putea s-o facă pe bani.

Margot chicoteşte şi-şi ia lingurile de pe ochi.

— Ca un tip care se prostituează?

Înhaţ una dintre linguri şi-o lovesc în frunte, ca

şi cum aş bate gongul.

— Au!

Întinde mâna după cealaltă lingură, dar i-o iau înainte şi acum am pus mâna pe amândouă. Râdem amândouă ca apucatele, în timp ce eu încerc să mai bat o dată gongul pe fruntea ei.

— Margot… te-a durut când ai făcut sex?

Am grijă să nu pomenesc numele lui Josh. E ciudat, pentru că eu şi Margot n-am vorbit niciodată de sex până acum, nu pe bune, pentru că niciuna dintre noi n-avea termen de comparaţie. Dar acum ea are şi eu n-am şi vreau să ştiu ce ştie ea.

— Ăă. Vreau să zic, doar în primele dăţi, un pic.

Acum e rândul ei să se înroşească.

— Lara Jean, nu pot să discut subiectul ăsta cu tine. E prea ciudat. Nu poţi s-o întrebi pe Chris?

— Nu, vreau să ştiu de la tine. Te rog, Gogo. Trebuie să-mi povesteşti totul despre asta, ca să ştiu şi eu. Nu vreau să mă fac de râs când o s-o fac pentru prima dată.

— Nu e ca şi cum eu şi Josh am făcut-o de sute de ori! Nu sunt expertă. El e singurul cu care am făcut-o. Dar, dacă te gândeşti să faci sex cu Peter, vezi să te protejezi şi să foloseşti prezervativul şi toate cele.

Încuviinţez repede. Abia acum ajunge la chestiile interesante.

— Şi să fii sigură, cât de sigură *poţi* fi. Şi vezi să ştie şi el să se poarte blând şi grijuliu cu tine, ca

să fie o experienţă specială şi care să-ţi lase o amintire plăcută.

— Am înţeles. Deci, gen, cât a durat de la început până la sfârşit?

— Nu chiar aşa mult. Nu uita, era prima dată şi pentru Josh.

Pare melancolică. Acum mă păleşte şi pe mine melancolia. Peter a făcut-o de atâtea ori cu Genevieve, probabil că e deja expert. Probabil că voi avea orgasm chiar de prima dată. Şi e minunat, dar poate că n-ar *fi* fost rău dacă eram amândoi pe dinafară, nu doar eu.

— Nu regreţi c-ai făcut-o, nu?

— Nu. Nu cred. Întotdeauna o să-mi pară bine c-a fost cu Josh. Indiferent de ce s-a întâmplat.

E o uşurare pentru mine că nici acum, după ce-a plâns până i s-au înroşit ochii, Margot nu regretă că l-a iubit pe Josh.

* * *

Rămân să dorm în camera ei în noaptea aceea, ca pe vremuri, ghemuită lângă ea sub cuvertură. În camera lui Margot se simte cel mai tare frigul pentru că e deasupra garajului. Ascult cum porneşte şi se opreşte încălzirea.

Pe întuneric îmi spune:

— O să încep să ies cu o mulţime de scoţieni după ce mă întorc la facultate. Când o să mai am o ocazie ca asta, este?

Chicotesc şi mă întorc cu faţa la ea.

— Nu, stai aşa – nu ieşi cu o mulţime de scoţieni.

Ieşi cu un tip din Anglia, unul din Irlanda, unul din Scoţia. Şi unul din Ţara Galilor! Fă un tur al Imperiului Britanic!

— Păi, *doar* urmează să mă specializez în antropologie, spune Margot şi ne mai hlizim un pic. Ştii care e partea cea mai tristă? Eu şi cu Josh n-o să mai fim niciodată prieteni, cum eram înainte. Nu după toată povestea asta. Partea aia s-a încheiat de-acum. Şi era cel mai bun prieten al meu.

Mă prefac jignită ca s-o înveselesc un pic şi ca să nu înceapă din nou să plângă.

— Hei, credeam că eu sunt cea mai bună prietenă a ta!

— Nu eşti cea mai bună prietenă a mea. Eşti sora mea şi asta înseamnă mult mai mult.

Chiar *înseamnă* mai mult.

— Totul a început aşa firesc, aşa relaxat, între mine şi Josh, şi-acum suntem doi străini. Nu voi regăsi niciodată acea persoană, pe care o cunoşteam mai bine ca oricine şi care mă cunoştea aşa de bine.

Simt o strângere de inimă. Când pune problema la modul ăsta, e foarte trist.

— Aţi putea să redeveniţi prieteni, după ce trece o vreme.

Dar n-ar mai fi la fel, ştiu. Întotdeauna vei jeli în sinea ta după ce-a fost cândva. Întotdeauna ţi se va părea un pic… mai puţin decât era.

— Dar n-o să mai fie ca înainte.

— Nu, încuviinţez. Cred că nu.

Ciudat, îmi vine în minte Genevieve, ce însemnam cândva una pentru cealaltă. Am avut genul de prietenie care are o noimă când eşti copil, dar nu cine ştie ce acum c-am crescut. Bănuiesc că nu poţi rămâne în trecut doar de dragul trecutului.

Pare sfârşitul unei epoci. S-a încheiat capitolul Margot şi Josh. De data asta e pe bune. E pe bune pentru că Margot plânge şi simt în vocea ei că s-a sfârşit, şi de data asta o ştim amândouă. Lucrurile s-au schimbat.

— Ai grijă să nu păţeşti şi tu asta, Lara Jean. Nu te implica până în punctul unde nu mai e cale de întoarcere, îndrăgosteşte-te de Peter, dacă vrei, dar protejează-ţi inima. Astfel de lucruri par să fie pentru totdeauna, dar nu-i aşa. Dragostea se duce sau uneori oamenii o iau pe alte căi, fără să vrea. Nimic nu e sigur.

Sughit.

— Promit c-o să fiu cu băgare de seamă.

Dar nu sunt sigură că ştiu ce înseamnă asta de fapt. Cum pot să fiu cu băgare de seamă când deja îmi place aşa mult de el?

4

Margot e la cumpărături cu prietena ei Casey, îşi caută cizme, tata e la lucru, iar eu şi Kitty lenevim la televizor, când îmi zbârnâie telefonul.

Am primit un sms de la Peter. *„Mergem la film diseară?”* îi scriu da, cu semnul exclamării. Apoi şterg semnul exclamării, să nu par prea dornică. Deşi, fără semnul exclamării, da-ul ăla pare total lipsit de elan. Mă mulţumesc cu un smiley şi îi trimit mesajul, înainte să mă frământ şi mai tare.

— Cu cine te semesuieşti?

Kitty e tolănită pe parchet în camera de zi, îndopându-se cu budincă. Jamie încearcă să-i lingă lingura, dar ea clatină din cap şi-l dojeneşte:

— Ştii că n-ai voie să mănânci ciocolată!

— Cu Peter. Ştii, s-ar putea să nu fie ciocolată adevărată. S-ar putea să fie înlocuitor. Uită-te pe etichetă!

Dintre noi toţi, Kitty e cea mai severă cu Jamie. Nu-l ia imediat în braţe când se tânguie să fie luat, îl stropeşte cu apă când face prostii. A învăţat toate metodele astea de la vecina noastră de vizavi, doamna Rothschild, care se pare că e un soi de expertă în dresarea câinilor. Avea trei câini la un moment dat, dar, după ce-a divorţat de soţul ei, ea a rămas cu Simone, căţeluşa Golden Retriever, iar ceilalţi doi i-au fost încredinţaţi soţului.

— Peter e din nou iubitul tău? mă întreabă Kitty.

— Ăă. Nu sunt sigură.

După ce mi-a zis Margot azi-noapte, cum c-ar trebui s-o iau încet şi să-mi protejez inima şi să n-ajung într-un punct de unde nu mai e cale de întoarcere, poate că e mai bine să rămân într-o

fază de nesiguranţă o vreme. În plus, e greu să redefineşti ceva care n-a fost bine-definit de la bun început. Am fost doi oameni care se prefăceau că se plac, se prefăceau c-ar fi împreună, aşa că acum ce suntem? Şi cum s-ar fi desfăşurat, oare, lucrurile dacă ne-am fi plăcut pur şi simplu de la început, fără să jucăm teatru? Am fi ajuns vreodată împreună? Cred că n-o să ştim niciodată.

— Cum adică nu eşti sigură? insistă Kitty. N-ar trebui să ştii dacă eşti iubita cuiva sau nu?

— Încă n-am discutat despre asta. Nu explicit, adică.

Kitty schimbă canalul.

— Ar trebui să studiezi problema.

Mă întorc pe o parte, proptindu-mă în cot.

— Dar chestia asta ar schimba ceva? Adică, ne plăcem unul pe celălalt. Care e diferenţa între asta şi a pune o etichetă relaţiei? Ce s-ar schimba?

Kitty nu-mi răspunde.

— Alo?

— Scuze, poţi să repeţi ce m-ai întrebat când o să fie pauza de publicitate? încerc să mă uit la serial.

Arunc cu o pernă în ea.

— Aş fi mai câştigată dacă aş discuta chestiile astea cu Jamie.

Bat din palme.

— Hai la mine, Jamie!

Jamie ridică privirea spre mine, apoi se culcă la loc, cuibărit în Kitty, sperând în continuare la

budincă, ştiu eu.

Azi-noapte în maşină Peter n-a părut preocupat de cum ar trebui să ne definim relaţia. Părea fericit şi nonşalant, ca de obicei. Eu sunt cu siguranţă genul de persoană care-şi face prea multe griji pentru orice mărunţiş. Nu mi-ar strica să mă inspir un pic din filosofia de viaţă mai relaxată a lui Peter.

— Vrei să mă ajuţi să-mi aleg o ţinută pentru diseară? Mă duc la film cu Peter, îi spun lui Kitty.

— Pot să vin şi eu?

— Nu!

Kitty dă să pună bot şi mă corectez.

— Poate data viitoare.

— Bine. Arată-mi două variante şi o să-ţi spun care-ţi vine mai bine.

Urc în fugă scările şi încep să răscolesc prin şifonier. Asta o să fie prima noastră întâlnire pe bune şi vreau să-l dau un pic pe spate. Din nefericire, Peter m-a văzut deja în cele mai bune ţinute ale mele, aşa că singura soluţie e să mă orientez spre garderoba lui Margot. Are o rochie crem tricotată adusă din Scoţia, pe care aş putea s-o port cu colanţi şi cu ghetuţele mele maro. Ar mai fi şi puloverul ei cu model jacquard, albastru-lila, pe care i-l admir de mult; pot să-l port cu fusta mea galbenă şi o panglică galbenă în păr, pe care o să mi-l ondulez, pentru că Peter mi-a zis odată că-i place cum îmi stă cu părul ondulat.

— Kitty! zbier. Vino să vezi cele două variante!

— În pauza de publicitate! zbiară şi ea de jos.

Între timp îi trimit un mesaj lui Margot:

Pot să împrumut puloverul tău jacquard sau rochia crem tricotată??

Oui.

Kitty votează pentru pulover, spunând că arată ca un costum de patinaj, ceea ce mie îmi sună bine.

— Poţi să-l porţi dacă mergem la patinaj, zice. Eu cu tine şi cu Peter.

Încep să râd.

— Bine.

5

Eu şi Peter stăm la coadă la floricele, la cinematograf. Până şi chestia asta banală mi se pare cea mai mişto chestie banală care mi s-a întâmplat vreodată. Îmi bag mâna în buzunar ca să mă asigur că mai am cotorul de la bilet. Pe-ăsta vreau să-l păstrez.

Uitându-mă galeş la Peter, îi şoptesc:

— E prima mea întâlnire cu un băiat.

Mă simt ca tocilara tipică din filme care pune mâna pe cel mai tare tip din şcoală şi nu mă deranjează deloc. Absolut deloc.

— Cum poate să fie prima ta întâlnire când am

ieşit de-o mulţime de ori împreună?

— E prima mea întâlnire *pe bune.* În celelalte dăţi doar ne prefăceam; acum e pe bune.

El se încruntă.

— Stai aşa, acum e pe bune? Nu mi-am dat seama.

Dau să-l pocnesc în umăr şi el râde şi mă prinde de mână, înlănţuindu-şi degetele printre ale mele. Parcă-mi simt inima bătându-mi chiar în palmă. E prima dată când ne ţinem de mână pe bune şi e diferit faţă de dăţile când ne prefăceam. Parc-aş fi electrizată, la modul plăcut. La modul cel mai plăcut.

Înaintăm la coadă şi-mi dau seama că am emoţii, ceea ce e ciudat, dat fiind că e vorba de Peter. Dar, în acelaşi timp, el nu mai e Peter cel de dinainte şi nici eu nu mai sunt Lara Jean cea de dinainte, pentru că am ieşit împreună, am ieşit împreună pe bune. Ca să fac conversaţie, îl întreb:

— Aşadar, când ieşi la film, eşti genul care preferă bomboanele cu ciocolată sau cele cu jeleu?

— Nici, nici. Eu vreau doar floricele.

— Atunci soarta noastră e pecetluită! Tu eşti genul care nu vrea nici, nici, eu sunt genul care vrea orice fel de bomboane sau toate laolaltă.

Ajungem la casă şi eu încep să-mi caut portofelul.

Peter începe să râdă.

— Doar nu crezi c-o să las o fată să plătească la

prima ei întâlnire?

Îşi umflă pieptul şi-i spune vânzătoarei:

— Am vrea o cutie de floricele cu unt, medie, şi puteţi să puneţi untul în straturi? Plus o pungă de jeleuri Sour Patch Kids şi o cutie de Milk Duds. Şi un Coca-Cola Cherry mic.

— De unde ai ştiut că asta voiam?

— Sunt mai atent decât crezi, Covey.

Peter îmi pune braţul pe umeri cu un rânjet satisfăcut şi-mi loveşte din greşeală sânul drept.

— Au!

El râde stingherit.

— Hopa. Scuze. Eşti bine?

Îi trag un cot zdravăn în coaste şi încă nu s-a oprit din râs când intrăm în cinematograf – moment în care dăm cu ochii de Genevieve şi Emily, care ies de la toaletă. Ultima dată când am văzut-o pe Genevieve, le povestea tuturor din autocar cum am făcut-o eu cu Peter în jacuzzi. Am un puseu de panică, o reacţie de genul „luptă sau fugi”.

Peter încetineşte pasul pentru o secundă şi nu sunt sigură ce-o să se întâmple. Oare trebuie să mergem să le salutăm? Să mergem înainte? El mă strânge mai tare şi simt că ezită şi el. E în cumpănă.

Genevieve ne rezolvă dilema. Intră în sală făcându-se că nu ne vede. Aceeaşi sală în care o să intrăm şi noi. Nu mă uit la Peter şi nici el nu spune nimic. O să ne prefacem pur şi simplu că nu-i

acolo? El mă conduce intrând pe aceleaşi uşi duble şi alege locurile, în colţul din stânga, mai în spate. Genevieve şi Emily s-au aşezat pe la mijloc, îi văd capul blond şi spatele paltonului ei elegant, gri-deschis. Mă silesc să-mi iau privirea de la ea. Dacă Gen se întoarce, nu vreau să mă prindă că mă uit la ea.

Ne aşezăm şi tocmai îmi scot haina şi mă fac comodă când îi zbârnâie telefonul lui Peter. Îl scoate din buzunar şi-apoi îl lasă deoparte şi ştiu că e un mesaj de la Gen, dar nu mă simt în stare să-l întreb nimic. Prezenţa ei ne-a dezumflat de tot. A lăsat două urme ca o muşcătură de vampir în cheful de distracţie de la începutul serii.

Se sting luminile şi Peter mă înconjoară iar cu braţul. Oare o să-l lase acolo tot filmul? mă întreb. Mă simt încordată şi încerc să respir normal. El îmi şopteşte la ureche:

— Relaxează-te, Covey!

Încerc, dar e oarecum imposibil să mă relaxez la comandă în condiţiile astea. Peter mă strânge de umăr, apoi se apleacă şi-şi freacă nasul de gâtul meu.

— Miroşi bine, îmi spune încet.

Râd, un picuţ cam tare, şi bărbatul aşezat în faţa noastră se întoarce în scaun şi se uită urât la mine.

— Iartă-mă, mă gâdil, îi spun lui Peter spăsită.

— Nu-i nimic, zice el, fără a-şi lua braţul de pe umerii mei.

Zâmbesc şi dau din cap, dar acum mă întreb – se aşteaptă să facem anumite lucruri în timpul filmului? De-asta a ales locuri în spate, deşi mai erau locuri libere pe la mijloc? Simt un val de panică. Genevieve e aici în sală! Şi alţi oameni pe lângă ea! Ne-om fi giugiulit noi într-un jacuzzi, dar nu era nimeni de faţă să ne vadă. În plus, aş cam vrea să mă uit pur şi simplu la film. Mă aplec să iau o gură de suc, dar de fapt e o manevră ca să mă îndepărtez subtil de el.

După film, ne înţelegem tacit să ieşim în grabă din sală, ca să nu dăm iar nas în nas cu Genevieve. Ţâşnim amândoi din cinematograf de parcă am fugi de dracul gol – şi, pe undeva, aşa şi e. Lui Peter i-e foame, dar eu m-am îndopat prea tare cu porcării ca să mai pot lua o masă completă, aşa că-i propun să mergem la restaurantul de cartier şi să ciugulesc din porţia lui de cartofi prăjiţi. Dar Peter zice:

— Dat fiind că e prima ta întâlnire, cred c-ar trebui să mergem la un restaurant adevărat.

— N-am bănuit niciodată că ai aşa o latură romantică.

O spun pe un ton de glumă, dar vorbesc serios.

— Să te obişnuieşti, se laudă el. Ştiu să mă port cu o fată!

Mă duce la Biscuit Soul Food – restaurantul lui preferat, spune. Mă uit la el cum înfulecă friptură de pui cu sos picant, cu miere şi tabasco, şi mă

întreb de câte ori Genevieve a stat cu el la masă, privindu-l în timp ce făcea acelaşi lucru. Oraşul nostru nu-i aşa mare. Nu-s prea multe locuri în care putem merge, pe unde să nu fi fost deja cu Genevieve. Când mă ridic să mă duc la baie, mă întreb brusc dacă o să-i răspundă la mesaj, dar mă silesc să-mi alung *tout de suite*[7] gândul ăsta. Şi ce dacă-i răspunde la mesaj? Au rămas prieteni. Are voie. N-o s-o las pe Gen să-mi strice seara. Vreau să fiu prezentă aici, în momentul ăsta, unde suntem doar noi doi la prima noastră întâlnire.

Revin şi Peter a terminat de mâncat puiul şi are un teanc de şerveţele murdare dinainte. Are obiceiul să se şteargă pe degete de fiecare dată când ia o înghiţitură. Are miere pe obraz, de care s-au prins şi nişte firimituri de pesmet, dar nu-i spun, pentru că mi se pare nostim.

— Aşadar, cum a fost prima ta întâlnire? mă întreabă Peter, întinzându-se în scaun. Povesteşte-mi ca şi cum n-ai fi fost cu mine.

— Mi-a plăcut c-ai ştiut ce fel de gustări îmi plac când merg la film.

El mă încurajează dând din cap.

— Şi… mi-a plăcut filmul.

— Mda, m-am prins. Îmi tot făceai semn să tac şi arătai spre ecran.

— Bărbatul din faţa noastră începuse să se înfurie.

Ezit. Nu sunt sigură dacă ar trebui să spun ce

7 în franceză în original: Imediat *(N.t.)*

vreau să spun acum, ce m-a preocupat toată seara.

— Nu ştiu… mi se pare mie sau…

Se apleacă spre mine, acum mă ascultă cu atenţie.

— Ce e?

Inspir adânc.

— E… un picuţ ciudat? Vreau să zic, mai întâi ne-am prefăcut şi apoi nu ne mai prefăceam şi-apoi ne-am certat şi acum iată-ne aici, tu cu friptura de pui în faţă. Parc-am făcut totul alandala şi nu mă deranjează, dar e… tot e oarecum cu fundu-n sus.

„Şi plus c-ai tot încercat să mă pipăi cât a durat filmul?”

— Cred că e un picuţ ciudat, recunoaşte el.

Iau o gură de ceai îndulcit, uşurată că nu mă consideră pe mine ciudată pentru că mi se pare ciudat totul.

El îmi zâmbeşte larg.

— Poate c-avem nevoie să încheiem un nou contract.

Nu-mi dau seama dacă glumeşte sau vorbeşte serios, aşa că-i cânt în strună.

— Ce să includem în contract?

— Din ce-mi vine în minte acum… Cred c-ar trebui să te sun în fiecare seară înainte de culcare. Tu te-ai angaja să vii la toate meciurile mele de lacrosse. Şi la câteva antrenamente. Eu ar trebui să vin să iau cina cu familia ta. Tu ar trebui să mă însoţeşti la petreceri.

Mă strâmb când aud de partea cu petrecerile.

— Hai să facem doar ce vrem să facem. Cum făceam şi-nainte.

Brusc îmi răsună în minte vocea lui Margot.

— Hai… hai să ne simţim bine.

El încuviinţează şi acum el e cel care pare uşurat.

— Da!

Îmi place că nu ia lucrurile prea în serios. La alte persoane chestia asta ar putea fi enervantă, dar nu la el. E una dintre principalele lui calităţi, aş zice. Asta şi înfăţişarea. Aş putea să mă uit toată ziua la faţa lui. Sorb cu paiul ceai îndulcit şi mă uit la el. De fapt, poate că n-ar fi rău un contract. Ne-ar putea ajuta să prevenim problemele şi să ne purtăm responsabil. Cred că Margot ar fi mândră de mine.

Scot un carneţel şi un stilou din geantă. În capul paginii scriu *„Noul contract dintre Lara Jean şi Peter”.*

Pe primul rând scriu *„Peter se angajează să fie punctual”.*

Peter îşi suceşte gâtul ca să citească ce e scris invers.

— Stai aşa, acolo scrie *„Peter se angajează să fie punctual*”?

— Dacă spui c-o să fii într-un loc, atunci chiar să fii acolo.

Peter se strâmbă.

— O *dată* n-am venit şi ţii supărarea…

— Dar eşti mereu în întârziere.

— Nu e totuna cu a nu veni deloc.

— Dacă întârzii tot timpul, dovedeşti o lipsă de respect faţă de persoana care te aşteaptă.

— Te respect! Te respect mai mult decât pe oricare fată pe care o cunosc!

Arăt imediat spre el.

— „Fată”? Doar decât oricare „fată”? Care-i băiatul pe care-l respecţi mai mult decât pe mine?

Peter îşi lasă capul pe spate şi geme aşa tare că aproape răcneşte. Mă întind peste masă, peste mâncare, îl prind de guler şi-l sărut înainte să apucăm să ne certăm din nou. Deşi, drept să spun, genul ăsta de ceartă, când te dondăneşti cu cineva, nu când te simţi rănit şi îndurerat, îmi dă pentru prima dată în seara asta sentimentul că ne-am revenit.

Iată ce convenim:

„Peter nu va întârzia niciodată mai mult de cinci minute.

Lara Jean nu-l va obliga pe Peter să facă niciun fel de activităţi practice.

Peter nu e obligat s-o sune pe Lara Jean înainte de culcare, dar poate s-o facă dacă simte nevoia.

Lara Jean o să meargă la petreceri doar dacă are chef.

Peter o va duce pe Lara Jean cu maşina oricând vrea ea.

Lara Jean şi Peter îşi vor spune întotdeauna adevărul”.

Aş mai vrea să adaug ceva la contract, dar mi-e teamă să deschid subiectul acum, că totul merge şnur.

„Peter poate să rămână prieten cu Genevieve, cu condiţia să pe deschis cu Lara Jean pe tema asta”.

Sau poate c-ar trebui să sune aşa: *„Peter n-o va minți pe Lara Jean în legătură cu Genevieve”.* Dar e repetitiv, pentru că avem deja regula să ne spunem întotdeauna adevărul. O regulă de genul ăla oricum n-ar garanta adevărul. Ce vreau să spun de fapt este *„Peter o va alege întotdeauna pe Lara Jean în locul lui Genevieve”.* Dar nu pot spune asta. Sigur că nu pot. Nu ştiu prea multe despre relaţii sau despre băieţi, dar ştiu că gelozia şi neîncrederea în sine sigur îi taie elanul celuilalt.

Aşa că-mi muşc limba, nu spun la ce mă gândesc. Mai e un singur lucru, un lucru foarte important de care vreau să m-asigur.

— Peter?

— Da?

— Vreau ca niciunul dintre noi să nu-i frângă inima celuilalt.

Peter râde nonşalant; îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Ai de gând să-mi frângi inima, Covey?

— Nu. Şi sunt sigură că nici tu n-ai de gând să mi-o frângi pe-a mea. Nimeni n-o face dinadins.

— Atunci scrie şi asta în contract. Peter şi Lara Jean promit să nu-şi frângă unul altuia inima.

Îi zâmbesc larg, uşurată la culme, şi-apoi scriu: *„Lara Jean şi Peter nu îşi vor frânge unul altuia inima”.*

6

În ziua dinainte să înceapă şcoala, eu şi Kitty lenevim în pat uitându-ne la videoclipuri cu animale de companie pe computer. Căţeluşul nostru, Jamie Fox-Pickle, stă făcut colac la capătul patului. Kitty l-a înfăşurat în păturica ei aspră, de când era mică, aşa că i se vede doar faţa. Visează – îmi dau seama din felul cum tresare şi tremură din când în când. Nu-mi dau seama dacă visează frumos sau are un coşmar.

— Crezi c-ar trebui să începem să facem videoclipuri cu Jamie? mă întreabă Kitty. Doar e îndeajuns de drăgălaş, nu?

— Categoric e destul de arătos, dar n-are niciun talent, nicio chestie mai ciudăţică, ceva care să-l facă mai aparte.

De îndată ce spun cuvântul „ciudăţică”, mă gândesc la Peter şi cum a zis la un moment dat că

sunt „drăguţă într-un fel mai ciudat”. Mă întreb dacă mă vede în continuare aşa. Se spune că, cu cât îţi place mai mult de cineva, cu-atât mai frumoasă consideri persoana cu pricina, chiar dacă nu ţi s-a părut frumoasă la început.

— Are figura aia când ţopăie de colo-colo ca şi cum ar fi un pui de ren, îmi aminteşte Kitty.

— Hm. N-aş zice că e chiar „o figură”. Nu e totuna cu a sări în cutii de carton sau a cânta la pian sau a avea o mutră foarte îmbufnată.

— Doamna Rothschild o să mă ajute să-l dresez. Crede că are personalitatea potrivită ca să-l înveţe scamatorii.

Kitty dă click pe următorul videoclip, cu un câine care începe să urle când îi pui *Thriller.* Eu şi Kitty ne spargem de râs şi ne mai uităm o dată la el.

După un videoclip cu o femeie a cărei pisică i se înfăşoară în jurul feţei ca o eşarfă, zic:

— Stai aşa – ţi-ai făcut temele?

— Aveam doar să citim o carte.

— Şi? Ai citit-o?

— În mare, încearcă ea s-o dea cotită, cuibărindu-se în mine.

— Ai avut toată vacanţa de Crăciun la dispoziţie s-o citeşti, Kitty!

Tare mi-aş dori ca lui Kitty să-i placă mai mult să citească, cum ne place mie şi lui Margot. Ea preferă să se uite la televizor. Întrerup videoclipul şi închid laptopul cu un gest hotărât.

— Gata cu videoclipurile cu animale. Du-te să-ţi termini de citit cartea.

Încep s-o împing din pat şi ea se agaţă de picioarele mele.

— O, dulce soră, nu mă izgoni![8]

Mândră de ea, îmi spune:

— E din Shakespeare. Din „Romeo şi Julieta”, în caz că n-ai citit-o.

— Nu te da’ tu rotundă c-ai citit Shakespeare. Am văzut că te uitai la film mai ieri.

— Ce contează dacă am citit cartea sau am văzut filmul? Mesajul e acelaşi.

Kitty se urcă târâş înapoi în pat lângă mine.

O mângâi pe păr.

— Şi care-i mesajul?

— Nu te sinucide din cauza unui băiat.

— Sau a unei fete.

— Sau a unei fete, încuviinţează ea.

Deschide laptopul.

— Încă un videoclip cu pisici şi apoi mă duc să citesc.

Îmi zbârnâie telefonul – am primit un sms de la Chris.

Intră pe contul de Instagram al lui Anonybitch – ACUM.

---

8 Parafrazarea unui vers din „Romeo şi Julieta", Actul iii, Scena 5 (Willi- am Shakespeare, „Romeo şi Julieta", în traducerea lui Şt. O. losif, Editura Mondero, Bucureşti, 2000). (N.t.)

Anonybitch e un cont anonim de Instagram unde se postează poze şi videoclipuri compromiţătoare cu persoane care se cuplează şi se îmbată pe la petreceri. Nimeni nu ştie cine administrează contul; lumea doar îi furnizează materialul. Anul trecut a circulat peste tot o poză cu o fată de la un alt liceu – îşi arăta sânii unor poliţişti. Am auzit c-a fost exmatriculată pentru chestia asta.

Îmi zbârnâie din nou telefonul.

ACUM!

— Stai aşa, Kitty, să mă uit la ceva mai întâi, zic, punând videoclipul pe pauză.

În timp ce scriu adresa site-ului, îi zic:

— Dacă vrei să rămâi aici, închide ochii şi nu-i deschide până nu-ţi spun eu.

Kitty se conformează.

Prima postare din feed-ul Anonybitch e un videoclip cu un băiat şi o fată care se sărută într-un jacuzzi. Anonybitch e celebră pentru videoclipurile ei plasate în vreun jacuzzi. Le pune hashtag-ul *#rubadub*[9]*.* Ăsta se vede un pic neclar, ca şi cum a fost focalizat de la mare depărtare, îi dau drumul. Fata stă în braţele băiatului, tolănită peste el, cu picioarele în jurul mijlocului lui, ţinându-l cu braţele de gât. Poartă o cămaşă de noapte roşie, care se umflă în apă ca o pânză de

9 Partidă în cadă” *N.t.*).

corabie. I se vede doar ceafa, iar capul ei ascunde faţa băiatului. Are părul lung şi vârfurile îi atârnă în apă, ca nişte pensule de caligrafie înmuiate în cerneală. Băiatul îşi lasă mâinile să alunece pe spatele ei, ca şi cum ar fi un violoncel pe strunele căruia cântă.

Sunt aşa prinsă de ce văd încât, la început, nu observ că se uită şi Kitty alături de mine. Stăm amândouă cu capetele înclinate, încercând să ne dăm seama la ce ne uităm.

— N-ar trebui să te uiţi la chestia asta, zic.

— Şi-o pun? mă întreabă.

— E greu de spus, are cămaşa de noapte pe ea.

Dar poate că şi-o pun.

Apoi fata îi atinge obrazul băiatului şi e ceva în acel gest, în felul cum îl atinge, ca şi cum ar citi ceva scris în braille. Ceva care mi se pare cunoscut. Simt un fior rece în ceafă şi mă izbeşte, ca o rafală, revelaţia umilitoare.

Eu sunt fata din videoclip. Suntem eu şi Peter, în jacuzzi în excursie.

Oh, Doamne.

Ţip.

Margot dă fuga în cameră, cu o mască de frumuseţe tipic coreeană, de nu i se văd decât ochii, nasul şi gura.

— Ce e? *Ce s-a întâmplat?*

Încerc să acopăr monitorul cu mâna, dar mă dă la o parte şi apoi ţipă şi ea. Îi cade masca de pe faţă.

— Oh, Doamne! Tu eşti acolo?

Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne.

— N-o lăsa pe Kitty să vadă! strig.

Kitty se uită cu ochii cât cepele.

— Lara Jean, credeam că eşti o fată cuminte.

— Sunt! zbier.

Margot înghite în sec.

— Arată… arată ca şi cum…

— Ştiu. N-o spune.

— Nu-ţi face griji, Lara Jean, mă liniştеşte Kitty. Am văzut chestii şi mai şi pe canalele obişnuite, nici măcar pe HBO.

— Kitty, du-te în camera ta! zbiară Margot la ea.

Kitty scânceşte şi se agaţă de mine.

Nu-mi vine să cred ce văd. Textul de la videoclip este *„Mironosiţa de Lara Jean face sex pe bune cu Kavinsky în jacuzzi. Oare prezervativele funcţionează sub apă? Cred c-o să aflăm în curând :)”.* Comentariile constau într-o mulţime de emoticoane cu ochii holbaţi şi *„tot”.* Cineva pe nume Veronica Chen a scris *„Ce paraşută! E asiatică??”.* Nici măcar n-o cunosc pe Veronica Chen asta.

— Cine ar fi putut să-mi facă faza asta? mă tânguiesc, cuprinzându-mi obrajii în mâini. Nu-mi mai simt faţa. Mai am faţă?

— Cine naiba e Anonybitch? mă întreabă Margot.

— Nimeni nu ştie, spun şi-mi zvâcneşte aşa tare sângele în urechi că de-abia dacă mă aud ce zic.

Lumea pur şi simplu partajează ce postează ea. Sau el. Vorbesc foarte tare acum?

Sunt în stare de şoc. Acum nu-mi mai simt nici mâinile, nici picioarele. O să leşin. Chestia asta mi se întâmplă cu adevărat? E pe bune?

— Trebuie s-o facem să şteargă imediat asta. E vreun număr de telefon unde poţi anunţa postări cu conţinut nepotrivit? Trebuie să raportăm chestia asta!

Margot îmi ia laptopul din braţe. Dă click unde scrie „Raportează conţinut nepotrivit”. Studiind comentariile de pe pagină, începe să spumege de nervi.

— Oamenii sunt nişte jigodii! S-ar putea să trebuiască să sunăm şi-un avocat. N-o să fie şters imediat videoclipul.

— Nu! ţip eu. Nu vreau să-l vadă tata!

— Lara Jean, e o treabă serioasă. Nu vrei să te caute pe Google reprezentanţii facultăţilor şi să le apară videoclipul ăsta! Sau, gen, viitorii angajatori…

— Gogo! Mă faci să mă simt şi mai nasol în momentul ăsta!

Pun mâna pe telefon. Peter. El o să ştie ce să facă. E cinci, aşa că e încă la antrenament. Nu pot nici măcar să-l sun imediat. Îi trimit un sms:

Sună-mă ASAP.

Apoi aud vocea tatii, ne strigă de jos.

— Piureul ăsta n-o să se facă singur! Cine vine să m-ajute?

Oh, Doamne. Acum trebuie să mă aşez la masă şi să-l privesc pe tata în ochi, ştiind că acest videoclip există. Asta nu-i viaţa mea.

Margot şi Kitty se uită una la alta, apoi se uită din nou la mine.

— Să nu-i suflaţi nicio vorbă tatii! şuier la ele. Mai ales tu, Kitty!

Îmi aruncă o privire jignită.

— Ştiu când să-mi ţin gura.

— Iartă-mă, mormăi.

Inima îmi bate aşa tare că m-a luat durerea de cap. Nu pot nici măcar să gândesc limpede.

La cină mi-e greaţă şi de-abia reuşesc să înghit un dumicat. Din fericire, le am pe Margot şi Kitty care fac conversaţie spre a mă scuti pe mine de asta. Eu plimb mâncarea de colo-colo prin farfurie şi-i strecor dumicaţi lui Jamie Fox-Pickle sub masă. De îndată ce toată lumea a terminat de mâncat, urc în fugă scările şi-mi verific telefonul. Încă n-am primit niciun semn de la Peter. Am mai primit câteva mesaje de la Chris şi unul de la Haven:

OMG tu eşti în videoclipul ăsta??!

Nu ştiu cine e fata din videoclip. Nu mă recunosc în ea. Eu nu mă văd deloc aşa. Pare o altă persoană, care n-are nimic de-a face cu mine.

Eu nu sunt genul de persoană care intră într-un jacuzzi cu băieţi şi li se aşază în poală şi-i sărută pasional, într-o cămaşă de noapte udă care i se lipeşte de corp. Dar am fost în noaptea aia. Numai că videoclipul ăla nu spune tot adevărul.

Îmi tot spun că nu e ca şi cum am fi făcut cu adevărat sex în videoclip. Nu e ca şi cum aş fi despuiată. Doar *pare* că sunt despuiată în videoclip. Şi singurul lucru la care mă pot gândi e că toată lumea de la şcoală a văzut videoclipul ăla, un videoclip cu mine într-unul dintre cele mai intime şi romantice momente din viaţa mea. Şi, mai mult, cineva l-a înregistrat. Cineva a fost de faţă. Amintirea aia ar fi trebuit să ne aparţină doar mie şi lui Peter, dar acum se dovedeşte c-a mai fost altcineva cu noi care ne-a pândit acolo în pădure. Nu mai e doar momentul nostru. Pare ceva sordid acum. Cu siguranţă asta-i impresia pe care o dă. În momentul respectiv m-am simţit liberă, îndrăzneaţă, poate chiar sexy. Nu ştiu dacă m-am simţit vreodată, de când mă ştiu, sexy. Şi acum vreau doar să dispar de pe faţa pământului.

Stau în pat cu privirea în tavan, cu telefonul lângă mine. Margot şi Kitty mi-au interzis să mă mai uit la videoclip. Au încercat să-mi confişte telefonul, dar le-am spus c-am nevoie de el pentru când o să mă sune Peter. Apoi m-am uitat pe furiş la videoclip şi până acum sunt peste o sută de comentarii, niciunul de bine.

Kitty stă pe jos, jucându-se cu Jamie Fox-Pickle,

şi Margot tocmai trimite un mail celor de la Instagram, la relaţii cu publicul, când Chris bate în geam. Margot îi deschide fereastra şi Chris intră pe geam, tremurând, rumenă în obraji.

— Cum se simte?

— Cred că e în stare de şoc, face Kitty.

— Nu sunt în stare de şoc, zic.

Dar poate că sunt. Poate că aşa e când eşti în stare de şoc. E o senzaţie stranie, ireală, ca şi cum aş fi amorţită, dar în acelaşi timp percep totul mai intens.

— De ce nu poţi intra şi tu pe uşă, ca un om normal? o întreabă Margot pe Chris.

— N-a răspuns nimeni la uşă.

Chris se descalţă şi se aşază pe jos, lângă Kitty. Mângâindu-l pe Jamie, spune:

— OK, mai întâi, aproape că nu se vede că eşti tu. Şi, doi, e chiar sexy, aşa că n-ai niciun motiv să te simţi ruşinată. Vreau să zic, arăţi super.

Margot scoate o exclamaţie dezgustată.

— Asta e aiurea rău de tot, e aşa deplasat că nici nu ştiu de unde să încep.

— Sunt sinceră! Obiectiv vorbind, e nasol, dar, la fel de obiectiv, Lara Jean arată superb în videoclip.

Ascunzându-mă sub cuvertură, zic:

— Parcă spuneai că aproape că nu se vede că-s eu! Ştiam eu că n-ar fi trebuit să merg în excursia aia. Urăsc căzile cu jacuzzi. De ce m-oi fi băgat de bunăvoie într-una?

— Hei, zi mersi c-aveai ceva pe tine, spune Chris. Puteai să fii dezbrăcată.

Scot capul de sub cuvertură şi mă uit chiorâş la ea.

— N-aş fi niciodată dezbrăcată!

Chris pufneşte.

— Niciodată dezbrăcată. Ştiaţi că există pe bune ceva de genul ăsta? Există nişte oameni care se autointitulează „niciodată dezbrăcaţi” şi poartă tot timpul ceva pe ei, chiar şi la duş. Gen pantaloni scurţi de blugi.

Mă întorc pe-o parte, cu spatele la Chris.

Simt cum se lasă patul când Margot vine să se aşeze lângă mine.

— O să se rezolve totul, îmi spune, trăgând pătura de pe mine. O să-i obligăm să scoată videoclipul.

— Nu va conta, zic. Toată lumea l-a văzut deja. Toţi cred că sunt o paraşută.

Chris mă priveşte cu ochii îngustaţi.

— Vrei să zici că, dacă o fată face sex într-un jacuzzi, asta o face automat paraşută?

— Nu! Nu zic eu asta; asta zic alţii.

— Dar *tu* ce zici? mă întreabă.

Mă uit la Kitty, care-i face codiţe lui Chris. N-a mai zis nimic sperând c-o să uităm de prezenţa ei şi n-o s-o dăm afară din cameră.

— Cred că, atâta timp cât eşti pregătită şi vrei s-o faci şi te protejezi, atunci n-ai decât şi-ar trebui să faci ce vrei să faci.

— E o practică mult prea răspândită în societate să umilim o femeie pentru că îi place sexul şi să-i aplaudăm pe bărbaţi, spune Margot. Vreau să zic, toate comentariile alea o fac pe Lara Jean paraşută, dar nimeni nu spune nimic despre Peter, chiar dacă e acolo cu ea. Se aplică un dublu standard absolut ridicol.

Nu mă gândisem la chestia asta.

Chris se uită la telefon.

— Vreau să zic, trei persoane diferite mi-au trimis un mesaj cu videoclipul de când sunt aici.

Eu scot un sughiţ de plâns şi Margot spune:

— Chris, nu ne ajuţi. Deloc.

Mie îmi spune:

— Dacă cineva îţi zice ceva, să fii cât mai blazată, ca şi cum ar fi sub demnitatea ta.

— Sau dă-le clasă, face Chris.

Din spatele ei, Kitty spune:

— Nimeni n-o să-i zică nimic Larei Jean pentru că e iubita lui Peter. Asta înseamnă că e sub protecţia lui, ca în „Clanul Soprano”.

Şocată, Margot exclamă:

— Oh Doamne, te-ai uitat la „Clanul Soprano”? Cum de te-ai uitat la asta? Nici măcar nu-l mai dau la televizor.

— M-am uitat cu opţiunea video la cerere. Am ajuns la sezonul trei.

— Kitty! Nu te mai uita la serialul ăla!

Închide ochii şi clatină din cap.

— Nu contează. Nu asta contează acum. O să

discutăm mai târziu despre asta, Kitty. Lara Jean n-are nevoie de un băiat care s-o protejeze.

— Nu, Kitty are dreptate, spune Chris. N-are a face cu faptul că Peter e băiat. Mă rog, nu doar cu asta. Are a face cu faptul că el e popular, spre deosebire de ea. Şi aici vine faza cu protecţia. Fără supărare, LJ.

— Nu mă supăr, spun.

E oarecum jignitor, dar, totodată, e adevărat şi nu e momentul să mă simt jignită de o chestie aşa măruntă în comparaţie cu importanţa materialelor compromiţătoare.

— Kavinsky ce-a zis despre asta? mă întreabă Chris.

— Deocamdată nimic. E încă la antrenament.

Chiar atunci începe să-mi zbârnâie telefonul şi ne uităm toate trei una la alta, cu ochii mari. Margot pune mâna pe telefon şi se uită la ecran.

— E Peter!

Îmi aruncă telefonul ca şi cum ar fi un cartof fierbinte.

— Hai să le lăsăm puţină intimitate, spune, dându-i un cot lui Chris.

Chris se face că plouă.

Le ignor pe amândouă şi răspund la telefon.

— Alo! zic, cu un firicel de voce.

Peter începe să vorbească grăbit.

— OK. Am văzut videoclipul şi prima chestie pe care o să ţi-o zic e să nu te panichezi.

Gâfâie, ca şi cum ar fi alergat.

— Să nu mă panichez? Cum aş putea să nu mă panichez? E groaznic. Ştii ce spun despre mine în comentarii?

Că sunt o paraşută. Au impresia că făceam sex în videoclipul ăla, Peter.

— Nu citi niciodată comentariile, Covey! Asta e prima regulă din…

— Dacă-mi zici acum că-i prima regulă din *Fight Club,* îţi închid.

— Scuze. OK, ştiu că e naşpa, dar…

— Nu e „naşpa”. E un coşmar, la propriu. Cel mai intim moment din viaţa mea expus, astfel că-l poate vedea oricine. Mă simt complet umilită. Ce spun oamenii…

Mi se frânge glasul. Kitty, Margot şi Chris se uită la mine cu un aer trist, ceea ce mă întristează şi mai tare.

— Nu plânge, Lara Jean. Te rog, nu plânge. Promit c-o să rezolv problema. O să conving persoana care administrează Anonybitch, oricine ar fi, să scoată videoclipul.

— Cum? Nici măcar nu ştim cine e persoana! Şi, pe deasupra, pariez că l-a văzut deja toată şcoala. Şi profii. Ştiu sigur că profii urmăresc Anonybitch. Am fost odată în cancelarie şi i-am auzit pe domnul Filipe şi pe doamna Ryan spunând că pune şcoala într-o lumină proastă. Şi ce ne facem cu comisiile de admitere din facultăţi şi cu viitorii angajatori?

Peter pufneşte în râs.

— Viitorii angajatori? Covey, am văzut chestii şi mai şi Drace, am văzut poze mai nasoale cu *mine* pe-acolo. Mai ştii poza aia cu mine cu capul în closet, în care sunt dezbrăcat?

Mă cutremur.

— N-am văzut niciodată poza aia. Pe deasupra, e vorba de tine, nu de mine. Eu nu fac chestii de genul ăla.

— Ai încredere în mine, bine? Promit c-o rezolv eu.

Dau din cap, chiar dacă ştiu că nu mă poate vedea. Peter e un tip influent. Dacă există cineva care să poată rezolva problema, el e acela.

— Uite ce e, trebuie să închid. Antrenorul o să mă ia la şuturi dacă mă vede că vorbesc la telefon. Te sun diseară, bine? Să nu te culci.

Nu vreau să închid. Mi-aş dori să putem vorbi mai mult.

— Bine, şoptesc.

Când închid, Margot cu Chris şi Kitty se uită toate trei ţintă la mine.

— Ei bine? întreabă Chris.

— Zice c-o s-o rezolve el.

— V-am zis eu, face Kitty, umflându-se în pene.

— Ce înseamnă de fapt „o s-o rezolve el”? întreabă Margot. Nu s-a dovedit o persoană prea responsabilă.

— Nu e vina lui, zicem eu şi Kitty în acelaşi timp.

— Oh, ştiu exact cine e de vină pentru asta,

declară Chris. Diavoliţa de vară-mea.

Mi se taie răsuflarea.

— Ce? De ce?

Ea mă priveşte ca şi cum nu i-ar veni a crede.

— Pentru că i-ai furat iubitul!

— Genevieve a fost cea care l-a înşelat pe Peter. De-asta s-au despărţit. N-a fost din cauza mea!

— De parcă ar conta!

Chris clatină din cap.

— Zău aşa, Lara Jean. Nu mai ştii ce i-a făcut Jamilei Singh? Cum le-a spus tuturor că ai ei aveau un sclav din Indonezia doar pentru că fata a avut curajul să iasă cu Peter după ce s-au despărţit ei doi? Tot ce zic e c-o cred în stare de o mârşăvie ca asta.

Când eram în excursie, Genevieve a zis că ştie că ne-am sărutat, ceea ce înseamnă că Peter i-a povestit la un moment dat – deşi mă îndoiesc că i-a spus că el a fost cel care m-a sărutat şi nu invers! Chiar şi-aşa, nu-mi vine să cred c-ar putea să-mi facă o chestie aşa crudă. Jamila Singh şi Genevieve nu s-au simpatizat niciodată. Dar eu şi Gen eram cândva cele mai bune prietene. Sigur, n-am mai vorbit cine ştie ce în ultimii ani, dar Gen a rămas mereu loială prietenilor ei.

Trebuie să fi fost vreunul dintre tipii care pierdeau vremea în sala de jocuri sau poate c-o fi fost… Nu ştiu. Putea fi oricine!

— Eu n-am avut niciodată încredere în ea, zice Margot, adăugând apoi, către Chris – fără

supărare. Ştiu că e verişoara ta.

Chris pufneşte.

— De ce m-aş simţi jignită? N-o înghit.

— Sunt sigură că ea i-a zgâriat aripa de la maşină bunicii cu bicicleta, spune Margot. Mai ţii minte, Lara Jean?

De fapt, Chris e vinovata, dar nu zic nimic. Chris începe să-şi roadă unghiile şi să mă privească panicată şi eu zic:

— Nu cred că Genevieve a postat videoclipul. Ar fi putut fi oricine care ne-o fi văzut întâmplător în noaptea aia.

Margot mă înconjoară cu braţul.

— Nu-ţi face griji, Lara Jean. O să-i convingem să şteargă videoclipul. Eşti minoră.

— Mai pune-l o dată, spun.

Kitty dă click pe videoclip şi apasă pe „play”. De fiecare dată când îl văd mă ia cu rău de la stomac. Închid ochii ca să nu-l mai văd. Slavă Domnului că nu se aud alte sunete decât zgomotele din pădure şi clipocitul apei din jacuzzi.

— E… e la fel de nasol cum îmi amintesc? Vreau să zic, chiar pare că facem sex? Spuneţi-mi sincer.

Deschid ochii.

Margot se uită atent, cu capul înclinat.

— Nu, chiar nu. Pare doar că…

— Că vă sărutaţi cu foc, intervine Chris.

— Exact, încuviinţează Margot. Că vă sărutaţi cu foc.

— Juraţi?

— Jurăm, exclamă ele într-un glas.

— Kitty? întreb.

Ea îşi muşcă buza.

— Mie mi se pare că faceţi sex, dar eu sunt singura de-aici în afară de tine care n-a făcut-o niciodată, aşa că ce ştiu eu?

Margot icneşte şocată.

— Scuze, ţi-am citit jurnalul.

Margot dă să-i tragă una, şi Kitty o şterge repede, târâş, ca un crab pe uscat.

Trag aer în piept.

— OK, o să supravieţuiesc. Cui îi pasă dacă doi oameni se sărută cu foc, nu? Se mai întâmplă, nu? Şi de-abia dacă se vede că-s eu, este? Doar cine mă cunoaşte bine m-ar recunoaşte. N-apare nicăieri numele meu complet, doar Lara Jean. Trebuie să fie o mulţime de fete pe care le cheamă aşa, nu? Nu?

Margot încuviinţează, părând impresionată.

— N-am mai văzut pe nimeni care să parcurgă atât de rapid cele cinci stadii ale durerii. Chiar încasezi incredibil de bine.

— Mulţumesc, spun, simţind o undă de mândrie.

Dar stând apoi pe întuneric, după ce surorile mele şi Chris au plecat, iar eu şi Peter ne-am urat noapte bună şi el m-a asigurat pentru a mia oară că totul o să se termine cu bine, mă uit din nou pe Instagram, la toate comentariile. Şi mă simt ruşinată la culme.

— Am întrebat pe Peter pe cine bănuieşte c-ar fi

putut face asta; a zis că nu ştie. Probabil doar vreun tip trist care tânjea după sex, a zis. Nu-l întreb chestia care mă roade în continuare, care mi-a rămas pe creier. O fi fost Genevieve? Oare m-o urî chiar atât de tare, încât să vrea să-mi facă aşa mult rău?

Îmi amintesc ziua în care ne-am dăruit una alteia brăţări ale prieteniei.

— Asta dovedeşte că suntem cele mai bune prietene, mi-a zis. Suntem mai aproape una de cealaltă decât de oricine altcineva.

— Şi Allie? am întrebat-o.

Fusesem dintotdeauna un trio, deşi Genevieve începuse să-şi petreacă mai mult timp acasă la mine, mai ales pentru că mama lui Allie avea reguli foarte stricte cu privire la vizitele băieţilor şi statul pe Internet.

— Allie e de treabă, dar îmi place mai mult de tine, zisese şi eu mă simţisem vinovată, dar onorată.

Lui Genevieve îi plăcea mai mult de mine. Eram apropiate, mai apropiate una de alta decât de oricine altcineva. Brăţările o dovedeau. Cât de ieftin m-am lăsat cumpărată atunci, cu o brăţară împletită din sfoară.

7

A doua zi mă pregătesc cu multă grijă pentru şcoală. Chris a zis să le dau clasă, ceea ce-ar

însemna o ţinută care să atragă privirile. Margot a zis c-ar trebui să fiu mai presus de bârfe, ceea ce înseamnă ceva mai matur, gen o fustă dreaptă, mulată, sau poate sacoul meu verde de velur. Dar instinctul meu îmi spune să nu ies deloc în evidenţă. Un pulover larg care arată mai degrabă ca o pătură. Colanţi, ghetele maro ale lui Margot. Dacă aş putea să port o şapcă de baseball la şcoală, aş face-o, dar n-avem voie cu şepci sau pălării.

Îmi fac un castron de cereale cu felii de banană deasupra, dar mănânc foarte puţin, cu noduri. Sunt prea agitată ca să mănânc. Margot observă şi-mi strecoară un baton cu caju la pachet. Am noroc că mai e ea prin preajmă să aibă grijă de mine. Mâine se întoarce în Scoţia.

Tata îmi pune mâna pe frunte.

— Ţi-e rău? Nici aseară n-ai mâncat mai nimic.

Clatin din cap.

— Doar crampe. Trebuie să-mi vină ciclul.

E de-ajuns să spun cuvântul magic „ciclu” şi ştiu că n-o să mai insiste.

— Ah, zice, dând din cap. După ce-ai mâncat ceva, să iei două capsule de ibuprofen, ca să apuce să-şi facă efectul.

— Bine, spun.

Mă simt prost că i-am spus o minciună, dar e una măruntă şi e spre binele lui. Nu trebuie să afle niciodată de videoclipul ăla, dar niciodată.

Peter opreşte în faţa casei noastre, pentru prima

dată la timp. Chiar se ţine de condiţiile contractului. Margot mă conduce până la uşă şi-mi spune:

— Să mergi cu capul sus, bine? N-ai făcut nimic rău.

De îndată ce mă urc în maşină, Peter se apleacă şi mă sărută pe buze, ceea ce, cumva, încă mă surprinde. Mă ia pe neaşteptate, aşa că-i tuşesc din greşeală un pic în gură.

— Scuze, spun.

— Nu-i nimic, spune, la fel de relaxat ca întotdeauna.

Îşi lasă braţul pe spătarul scaunului meu în timp ce bagă în marşarier; apoi îmi aruncă telefonul lui.

— Intră pe Anonybitch.

Intru pe contul lui de Instagram şi de-acolo pe Anonybitch. Văd postarea care era sub a noastră, o poză cu un tip inconştient, căruia cineva i-a desenat mai multe penisuri pe faţă cu markerul permanent. E prima de sus acum. Scot o exclamaţie de surprindere. Videoclipul cu noi doi în jacuzzi a dispărut!

— Peter, cum ai reuşit?

Peter rânjeşte larg, umflându-se în pene.

— Am trimis un mesaj pe adresa Anonybitch azi-noapte şi le-am spus să şteargă mizeria aia, dacă nu vor să-i dăm în judecată. Le-am spus că unchiul meu e avocat şi că suntem amândoi minori.

Îmi strânge genunchiul.

— Unchiul tău chiar e avocat?

— Nu. Are o pizzerie în New Jersey.

Pufnim amândoi în râs şi e aşa o uşurare.

— Uite ce e, nu-ţi face griji în nicio privinţă azi. Dacă zice cineva ceva, şi-o ia de la mine.

— Mi-aş dori doar să ştiu cine a făcut-o. Aş fi putut jura că eram singuri în noaptea aia.

Peter clatină din cap.

— Nu e ca şi cum am făcut ceva rău! Vreau să zic, cui îi pasă dacă ne-am sărutat într-un jacuzzi, în puii mei? Cui îi pasă dacă am făcut sex?

Mă încrunt şi el adaugă grăbit:

— Ştiu, ştiu. Nu vrei ca lumea să creadă c-am făcut ceva ce n-am făcut. Categoric n-am făcut-o şi asta i-am spus şi scorpiei de Anonybitch.

— Nu e totuna pentru băieţi şi pentru fete, Peter.

— Ştiu. Nu te supăra. O să aflu cine a făcut chestia asta.

Se uită drept în faţă, cu un aer aşa grav, arătând cu tot altfel ca de obicei; are un profil aproape aristocratic.

Oh, Peter, de ce trebuie să fii aşa arătos? Dacă nu erai aşa arătos, n-aş fi intrat niciodată în cada aia cu tine. Doar tu eşti de vină! Numai că nu-i aşa. Eu sunt cea care s-a descălţat şi şi-a scos şosetele şi-a intrat în jacuzzi. Am vrut-o şi eu. Mă bucur doar că el a luat aşa în serios situaţia şi scrie e-mailuri în numele nostru. Ştiu că e o chestie care n-ar deranja-o pe Genevieve; ea n-a avut niciodată o problemă cu gesturi de afecţiune

în public sau cu a fi în centrul atenţiei. Dar pe mine mă deranjează, mă deranjează foarte tare.

Întoarce capul şi se uită la mine, studiindu-mi chipul, expresia.

— Nu regreţi noaptea aia, Lara Jean, nu?

Clatin din cap.

— Nu, n-o regret.

Îmi zâmbeşte aşa afectuos, încât îi răspund involuntar la zâmbet.

— Mulţumesc pentru că i-ai convins să şteargă videoclipul de dragul meu.

— De dragul nostru, mă corectează Peter. Am făcut-o pentru noi.

Mă ia de mână.

— Suntem împreună, puştoaico.

Îi strâng degetele între ale mele. Dacă ne ţinem îndeajuns de strâns unul de altul, totul va fi bine.

* * *

Când străbatem împreună culoarul, fetele încep să şuşotească. Băieţii se hlizesc. Un tip din echipa de lacrosse vine în fugă spre noi şi încearcă să bată palma cu Peter, care-l dă la o parte mârâind.

Lucas vine la mine când sunt singură la dulăpior şi tocmai îmi scot cărţile.

— N-o să te iau pe ocolite, zice. O să te întreb direct. Tu eşti fata din videoclipul ăla?

Inspir adânc ca să mă calmez.

— Da.

Lucas fluieră în surdină.

— La naiba!

— Mda.

— Aşadar… aţi…

— Nu, categoric nu. N-o *facem.*

— De ce nu?

Sunt stingherită de întrebare, deşi ştiu că n-am motive. Doar că n-am mai fost pusă în situaţia de a vorbi despre viaţa mea amoroasă până acum, pentru că cine s-ar fi gândit să mă întrebe ceva tocmai pe mine?

— N-o facem pentru că n-o facem. Nu există niciun motiv special, în afară de faptul că nu mă simt pregătită încă şi nici el nu ştiu dacă e. Nici măcar n-am vorbit despre asta.

— Păi, nu e ca şi cum ar fi virgin. Nici pe departe.

Lucas îşi holbează ochii lui azurii, angelici, spre a-şi accentua spusele.

— Ştiu că tu eşti pură şi nevinovată, Lara Jean, dar Kavinsky categoric nu e. Ţi-o zic ca băiat.

— Nu văd ce-are asta de-a face cu mine, spun, deşi m-am întrebat şi m-am frământat şi eu pe tema asta.

Eu şi Peter am discutat odată subiectul ăsta, dacă un băiat şi o fată care sunt împreună de mai mult timp trebuie automat să se culce împreună, dar nu-mi amintesc dacă mi-a zis vreodată părerea lui. Ar fi trebuit să-l ascult mai atent.

— Uite ce e, doar pentru că el şi Genevieve o făceau caca iepurii sau cum s-o zice – Lucas se hlizeşte la asta şi-l ciupesc. Doar pentru că ei doi o

făceau, nu înseamnă că trebuie automat s-o facem şi noi sau că el vrea automat s-o facem, de fapt şi de drept.

Sau înseamnă?

— El sigur vrea.

Înghit în sec.

— Ei, dacă-i aşa, ghinion. Dar, sincer, nu cred că-i aşa.

Decid aici şi acum că eu şi Peter vom fi echivalentul fripturii înăbuşite în materie de relaţii. Gătit înăbuşit, la foc mic. Îi spun încrezătoare:

— Relaţia dintre mine şi Peter e complet diferită de relaţia pe care o are el cu Genevieve. Sau a avut-o. Mă rog. Ideea e că n-ar trebui să faci comparaţie între relaţii, bine?

Trecem peste faptul că eu, în minte, le compar constant.

La ora de franceză, o aud pe Emily Nussbaum şoptindu-i lui Genevieve:

— Dacă rămâne borţoasă, crezi c-o să-i dea Kavinsky banii de avort?

— Nici gând, îi răspunde Genevieve, tot pe şoptite. E prea chitros. Poate jumate din bani.

Şi toată lumea se hlizeşte.

Eu mă înroşesc ruşinată. Îmi vine să ţip la ele: „Nu ne-am culcat împreună! Noi suntem ca friptura înăbuşită!”. Dar n-aş face decât să le cânt în strună, dacă le arăt că au reuşit să mă supere.

Cel puţin asta ar spune Margot. Aşa că-mi ridic şi mai sus bărbia, cât de sus pot, aşa de sus că mă doare gâtul.

Poate că Gen e vinovata totuşi. Poate chiar mă urăşte aşa tare.

Doamna Davenport mă prinde în drum spre ora următoare. Mă înconjoară cu braţul şi-mi zice:

— Lara Jean, cum te simţi?

Ştiu că n-o interesează cum mă simt, nu sincer. Vrea doar să afle bârfele. E cea mai mare bârfitoare dintre toţi profii, poate chiar din toată şcoala. Ei bine, n-o să le ofer un subiect de bârfă în cancelarie.

— Minunat, spun, zâmbind larg.

Ţin capul sus, sus de tot.

— Am văzut videoclipul, îmi şopteşte, uitându-se de jur-împrejur să vadă dacă trage cineva cu urechea. Cel cu tine şi Peter în jacuzzi.

Încleştez aşa tare maxilarul că mă dor dinţii.

— Probabil că eşti tare necăjită de comentarii şi nici nu te învinovăţesc.

Doamna Davenport chiar are nevoie de o ocupaţie dacă tot ce face în vacanţa de iarnă e să se uite la conturile de Instagram ale elevilor!

— Copiii pot fi foarte cruzi. Crede-mă, o ştiu din experienţă. Nu sunt cu mult mai în vârstă decât voi.

Împinge buza în faţă.

— Mă rog, dacă ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă, să ştii că poţi conta pe mine. Dă-mi

voie să-ţi fiu un sprijin. Vino pe la mine oricând; îţi scriu eu o scutire.

— Mulţumesc, doamnă Davenport.

Mă desprind de sub braţul ei.

Doamna Duvall, consiliera vocaţională, mă opreşte când mă îndrept spre ora de engleză.

— Lara Jean, începe, apoi se poticneşte. Eşti o fată aşa de isteaţă şi de talentată. Nu eşti genul de fată care să se lase prinsă de lucruri din astea. N-aş vrea să văd c-o iei pe căi greşite.

Simt că mi se pune un nod în gât şi stau să-mi dea lacrimile. O respect pe doamna Duvall. Vreau să aibă o părere bună despre mine. Mă mulţumesc să dau din cap.

Ea îmi ridică blând bărbia. Răspândeşte un parfum de trandafiri uscaţi. E mai în vârstă; lucrează la liceu de când mă ştiu. Doamnei Duvall chiar îi pasă de soarta elevilor. E persoana pe care o vizitează foştii elevi când vin în vacanţă de sărbători.

— Acum e perioada în care trebuie să te pui cu burta pe carte şi să te gândeşti serios la viitor, nu să te ţii de telenovele cu liceeni. Nu le da comisiilor de selecţie de la facultăţi un motiv să te respingă, bine?

Dau din nou din cap.

— Bravo, spune. Ştiu că tu nu te cobori la nivelul ăsta. Îmi răsună în urechi cuvintele ei: „nu te cobori la nivelul ăsta”. La care nivel? La nivelul cui?

La prânz, mă refugiez în baia fetelor, ca să nu trebuiască să stau de vorbă cu nimeni. Şi, desigur, dau nas în nas cu Genevieve, care se uită în oglindă şi-şi dă cu strugurel pe buze. Îmi întâlneşte privirea în oglindă.

— Bună!

O dă de gol tonul pe care mă salută – *„bună!”.* E atât de încrezătoare, atât de plină de ea.

— A fost mâna ta?

Întrebarea mea răsună în toată baia.

Genevieve se opreşte. Apoi îşi vine în fire şi pune la loc capacul tubului de strugurel.

— Unde să fie mâna mea?

— Tu ai trimis videoclipul ăla la Anonybitch?

— Nu, râde dispreţuitor.

Îi apare un zâmbet abia perceptibil în colţul gurii. Şi-atunci ştiu că minte. Am văzut-o de destule ori când o minţea pe mama ei ca să recunosc semnele. Deşi o bănuiam, poate chiar ştiam instinctiv, mi se taie răsuflarea când îmi confirmă bănuielile.

— Ştiu că nu mai suntem prietene, dar am fost cândva. Le cunoşti pe surorile mele, îl ştii pe tata. Mă cunoşti. Ştiai cât rău îmi vei face.

Strâng din pumni, încercând să-mi reţin lacrimile.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

— Lara Jean, îmi pare rău că ţi s-a întâmplat chestia asta, dar sincer n-a fost mâna mea.

Dă din umeri, cu un aer prefăcut de compătimire, şi iar îi surprind zâmbetul din colţul gurii.

— Ba a fost. Ştiu eu. Stai să-i spun lui Peter…

Ridică din sprânceană.

— Ce-o să-mi facă? O să mă ia la şuturi?

Îmi tremură mâinile de nervi.

— Nu, pentru că eşti fată. Dar nici n-o să te ierte. Mă bucur c-ai făcut aşa ceva, aşa o să vadă ce fel de om eşti.

— Ştie exact ce fel de om sunt. Şi ştii ce? Chiar şi-aşa mă iubeşte mai mult decât va ţine vreodată la tine. O să vezi tu.

Şi, fără să mai zică altceva, face stânga împrejur şi pleacă.

Şi-atunci îmi pică fisa. E geloasă. Pe mine. Îi stă în gât faptul că Peter e cu mine şi nu mai e cu ea. Ei bine, tocmai şi-a tăiat craca de sub picioare, fiindcă, de îndată ce-o să audă Peter că ea ne-a făcut faza asta, n-o s-o mai vadă cu aceiaşi ochi.

Când se termină orele, ies în fugă în parcare, unde mă aşteaptă Peter cu motorul pornit. De cum deschid portiera din dreapta, îi spun gâfâind:

— A fost mâna lui Genevieve!

Mă urc în maşină.

— Ea a trimis videoclipul la Anonybitch. Tocmai a recunoscut în faţa mea!

El mă întreabă pe un ton grav:

— A zis că ea ne-a filmat? A folosit exact

cuvintele astea?

— Păi… nu.

Cum a zis mai exact? Am ieşit de-acolo convinsă că mărturisise, dar, acum că-mi rememorez în minte conversaţia, n-a recunoscut-o explicit niciun moment.

— N-a recunoscut explicit, dar practic a fost o mărturisire. Şi, pe deasupra, a schiţat grimasa aia a ei – ridic colţul gurii. Vezi? Ăsta e semnul care o dă de gol.

El ridică din sprânceană.

— Zău aşa, Covey.

— Peter!

— Bine, bine. Vorbesc eu cu ea.

Porneşte maşina.

Sunt oarecum sigură că ştiu deja răspunsul la întrebarea următoare, dar trebuie să i-o pun:

— Ţi-a spus vreunul din profi ceva în legătură cu videoclipul? Domnul antrenor White, poate?

— Nu. De ce? Ţie ţi-a spus cineva ceva?

La asta se referea Margot, la aceste standarde duble. Băieţii tot băieţi, dar fetele trebuie să fie atente: să ne protejăm trupurile, să ne gândim la viitor, să fim atente cum ne judecă unii şi alţii.

— Când ai de gând să vorbeşti cu Genevieve? îl întreb brusc.

— O să trec diseară pe la ea.

— Te duci pe la ea? repet.

— Păi, da. Trebuie s-o văd faţă în faţă ca să-mi dau seama dacă mă minte sau nu. O să fiu atent la

semnul ăsta de care eşti obsedată.

Peter e lihnit de foame, aşa că ne oprim să ne luăm câte un hamburger şi milkshake-uri. Când ajung în sfârşit acasă, mă aşteaptă Margot şi Kitty.

— Povesteşte-ne tot, zice Margot, punându-mi o cană cu cacao în mână.

Mă uit să văd dacă mi-a pus şi mini-bezele şi descopăr că mi-a pus.

— A rezolvat-o Peter? mă întreabă Kitty.

— Da! A convins persoana care administrează Anonybitch să şteargă videoclipul. Le-a spus că are un unchi care e mare avocat, când omul e de fapt patron de pizzerie în New Jersey.

Margot zâmbeşte când aude chestia asta. Apoi îi piere zâmbetul.

— Lumea s-a purtat naşpa cu tine la şcoală?

— Ah, nu, n-a fost deloc nasol, zic, pe un ton nonşalant. Simt o undă de mândrie c-o fac pe viteaza în faţa surorilor mele.

— Dar sunt aproape sigură că ştiu cine e vinovata.

— *Cine*? mă întreabă într-un glas.

— Genevieve, exact cum a zis Chris. Am luat-o la întrebări la baie şi a negat, dar apoi a schiţat grimasa aia pe care o face când minte.

Ilustrez prin gestul respectiv.

— Gogo, îţi aminteşti grimasa asta a ei?

— Cred că da! zice, dar îmi dau seama că habar

n-are. Ce-a zis Peter când i-ai spus c-a fost mâna ei? Te-a crezut, nu-i aşa?

— Nu tocmai, o dau cotită, suflând în cana cu cacao. Vreau să zic, o să stea de vorbă cu ea şi-o să afle care-i treaba.

Margot se încruntă.

— Ar trebui să te apere orice-ar fi.

— Dar o face, Gogo!

O iau de mână.

— Asta a şi făcut. Mi-a zis: „Suntem împreună, puştoaico!” A fost foarte romantic!

Ea începe să râdă.

— Eşti incurabilă. Să nu te schimbi!

— Mi-aş dori să nu trebuiască să pleci mâine! oftez. Deja mi-e dor de ea. Mă simt în siguranţă ştiind că Margot e aici, că-şi dă cu părerea şi ne dă sfaturi înţelepte. Mă simt mai puternică.

— Lara Jean, te descurci tu, îmi spune şi ciulesc bine urechea, încercând să surprind orice undă de îndoială sau prefăcătorie, orice semn c-o spune doar ca să mă încurajeze.

Dar nu sesizez nimic de genul ăsta. Doar încredere.

8

E ultima cină pe care o luăm cu Margot înainte să plece înapoi în Scoţia. Tata ne face costiţă în stil coreean şi cartofi gratinaţi, fără nimic semipreparat. Ba ne face şi-o prăjitură cu lămâie.

— A fost aşa frig şi mohorât; cred că meritǎm cu toţii un pic de soare, sub formă de prăjitură cu lămâie.

Apoi mă înconjoară cu braţul şi mă bate încurajator peste coaste şi, deşi nu mă întreabă nimic, ştiu că s-a prins că mă supără ceva, ceva mult mai grav decât menstruaţia.

De-abia apucăm să ducem furculiţele la gură că ne şi întreabă:

— *Galbi jjim-ul*[10] ăsta seamănă la gust cu cel al bunicii?

— În mare, zic.

Tata se pleoşteşte şi adaug imediat:

— Vreau să zic, s-ar putea să fie chiar mai bun.

— Am frăgezit carnea cum a zis ea, spune tata. Dar nu se desprinde de pe os ca atunci când o face ea, ştii? *Galbi jjim-ul* ar trebui să se poată mânca fără cuţit dacă-l găteşti ca lumea.

Margot, care tocmai se chinuia să taie o bucată de carne cu un cuţit de friptură, se opreşte brusc.

— Am mâncat prima dată cu mama ta. La prima noastră întâlnire m-a dus la un restaurant coreean şi a comandat tot în coreeană şi mi-a povestit despre fiecare fel de mâncare. M-a dat pe spate în seara aia. Singurul meu regret e că v-aţi lăsat de şcoala coreeană.

Pentru o clipă se pleoşteşte din nou, apoi îi revine zâmbetul.

---

10 Specialitate coreeana constand din costive de vita sau de pore gStite înabusit, cu legume $i condimente. *(N.t.)*

— Mâncaţi, fetelor.

— Tată, la UVA[11] au un program de limba coreeană, zic. Dacă intru, o să mă-nscriu neapărat la cursuri de coreeană.

— Mama ta s-ar fi bucurat foarte mult, spune şi iar i se citeşte tristeţea în ochi.

— *Galbi jjim-ul* e delicios, tată, intervine Margot repede. Nu găseşti mâncare coreeană ca lumea în Scoţia.

— Ia nişte alge la pachet la tine, îi sugerează tata. Şi nişte ceai din ăla cu ginseng pe care ni l-a adus bunica din Coreea. Ar trebui să iei şi vasul de fiert orezul.

Kitty se încruntă.

— Şi *noi* cu ce mai gătim orezul?

— Noi putem să luăm unul nou, spune tata, adăugând: Mi-ar plăcea cel mai mult să mergem în vacanţă cu toţii acolo. Nu-i aşa c-ar fi minunat? Mama voastră şi-a dorit mereu să vă ia în excursie în Coreea. Mai aveţi şi-acum o mulţime de rude acolo.

— Poate să vină şi bunica? întreabă Kitty.

Îi tot dă bucăţele de carne pe furiş lui Jamie, care stă pe labele din spate şi ne priveşte cu un aer rugător.

Lui tata aproape că-i stă mâncarea în gât.

— Ce idee minunată, spune poticnit. Ar fi bună de ghid. Eu şi Margot ne zâmbim complice. Bunica l-ar scoate din minţi pe tata într-o săptămână. Pe

11 University of Virginia. (N.t.)

mine mă entuziasmează perspectiva de a face cumpărături.

— Oh, Doamne, gândiţi-vă la toată gama de papetărie, spun. Şi haine. Şi ace de păr. Creme BB. Ar trebui să-mi fac o listă.

— Tată, tu ai putea să faci un curs de bucătărie coreeană, îi sugerează Margot.

— Da! Hai să ne gândim la planul ăsta pentru vară, spune tata.

Deja a început să se entuziasmeze, se vede.

— În funcţie de cum va arăta programul vostru, desigur. Margot, tu o să-ţi petreci toată vacanţa de vară aici, nu?

Aşa susţinea săptămâna trecută.

Ea îşi lasă nasul în farfurie.

— Nu sunt sigură. N-am hotărât nimic sigur deocamdată.

Tata pare intrigat, iar eu şi Kitty ne privim cu subînţeles. Clar e din cauza lui Josh şi o înţeleg.

— S-ar putea să prind o stagiatură la Institutul Regal de Antropologie din Londra.

— Dar parcă ziceai că vrei să-ţi reiei lucrul la Montpellier, spune tata, cu fruntea încreţită.

— Încă mă mai gândesc. Cum ziceam, n-am hotărât nimic sigur deocamdată.

Kitty intervine.

— Dacă faci stagiatura aia regală, o să ai ocazia să întâlneşti membri ai familiei regale?

Eu îmi dau ochii peste cap, în timp ce Margot îi mulţumeşte din priviri şi spune:

— Mă îndoiesc, Pisoiaş, dar nu se ştie niciodată.

— Dar tu, Lara Jean? mă întreabă Kitty, cu ochii mari şi un aer nevinovat. N-ar trebui să faci nişte chestii vara asta ca să ai un dosar bun pentru facultate?

Mă uit chiorâş la ea.

— Am destul timp să mă hotărăsc.

O ciupesc tare pe sub masă şi ea scânceşte.

— Ar fi trebuit să-ţi cauţi o stagiatură din primăvară, îmi aminteşte Margot. Îţi spun eu, Lara Jean, dacă nu te mobilizezi rapid, n-o să mai prinzi nicio stagiatură bună. Lui Noni i-ai scris despre meditaţiile pentru SAT?[12] întreab-o dacă se bagă la şcoala de vară sau dacă pleacă acasă vara asta.

— Bine, bine. Îi scriu.

— Cred c-aş putea să-ţi găsesc un job la magazinul de cadouri de la spital, propune tata. Am putea merge împreună cu maşina şi-am putea lua prânzul împreună. Ar fi fain să-ţi petreci toată ziua cu bătrânul tău tată!

— Taţi, tu n-ai niciun prieten la lucru? îl întreabă Kitty. Mănânci singur la prânz?

— Păi, nu, nu mereu. Adică, uneori mănânc singur la birou, dar asta pentru că n-am timp să mănânc. Dar, dacă Lara Jean ar lucra la magazin, mi-aş face timp.

Bate cu beţişoarele în farfurie, pe gânduri.

— S-ar putea să fie vreun loc pentru ea şi la

12 Test standardizat pe care trebuie să-l susţină liceenii americani spre a putea aplica la facultate. N.f.)

McDonald’s, dar trebuie să verific.

— Hei, dacă te angajezi la McDonald’s, pariez c-ai avea cartofi prăjiţi la discreţie, se bagă în seamă Kitty.

Mă strâmb. Întrezăresc cam cum o să arate vara mea şi nu-mi place ce văd.

— Nu vreau să lucrez la McDonald’s. Şi, fără supărare, tată, dar nu vreau să lucrez la magazinul de la spital.

Caut repede o alternativă.

— Mă gândeam să fac ceva mai oficial la Belleview. Cred c-aş putea fi interna directorului de programe. Sau asistenta. Margot, care post dă mai bine?

— Director-adjunct de programe, zice Margot.

— Asta chiar sună mai profesionist, încuviinţez. Am o mulţime de idei. Poate c-o să trec săptămâna asta pe-acolo să i le prezint lui Janette.

— Cum ar fi? mă întreabă tata.

— Un curs de făcut albume, improvizez. Au adunat o mulţime de fotografii şi suveniruri, şi chestii, cred c-ar fi o idee bună să le lege pe toate laolaltă să nu se piardă nimic.

Brusc sunt în vervă.

— Şi-apoi am putea face şi-o mică expoziţie, cu toate albumele, ca oamenii să le poată răsfoi şi să descopere poveştile lor de viaţă. Aş putea să fac nişte pateuri cu brânză, am putea servi vin alb…

— Asta e o idee *extraordinară*, spune Margot, dând din cap încurajator.

— Chiar foarte bună, se entuziasmează tata. Evident, fără vin alb pentru voi, dar pateurile cu brânză absolut!

— Oh, tată! exclamăm toate într-un glas, pentru că îi place când facem asta, când el joacă rolul tatălui lacrimogen şi ne lamentăm cu toate ca şi cum am fi exasperate, zicându-i *„Oh, tată!”.*

În timp ce spălăm vasele, Margot îmi spune c-ar trebui neapărat să pun în practică ideea legată de Belleview.

— Au nevoie de o persoană ca tine care să treacă la cârmă, îmi spune, curăţând ceaunul. De forţe proaspete şi de idei noi. Când lucrezi la un cămin de bătrâni, rişti să ajungi la epuizare. Janette va fi uşurată să primească o mână de ajutor.

În mare, am zis toate chestiile alea despre Belleview ca să scap de cicăleală, dar acum mă gândesc că ar trebui să vorbesc pe bune cu Janette.

Când urc din nou în cameră, văd că m-a sunat Peter. Îl sun şi aud televizorul în fundal.

— Ai vorbit cu ea?

Sper, sper, sper că acum mă crede.

— Am vorbit.

Simt cum îmi zvâcneşte inima în piept.

— Şi? A recunoscut?

— Nu.

— Nu.

Oftez. OK. Era de aşteptat, cred. Gen nu e genul care să se dea bătută fără luptă.

— Ei bine, poate să spună ce vrea, dar ştiu că ea a fost.

— N-ai cum să te prinzi de asta dintr-o privire, Covey.

— N-a fost doar o privire. O cunosc. Am fost cele mai bune prietene. Ştiu cum gândeşte.

— Eu o cunosc mai bine decât tine şi, îţi spun, nu cred c-a fost ea. Ai încredere în mine.

Într-adevăr, o cunoaşte mai bine; sigur c-o cunoaşte. Dar, ca între fete care au fost cele mai bune prietene, ştiu că ea a fost. Nu-mi pasă câţi ani au trecut. Există anumite lucruri pe care o fată le ştie instinctiv, până în măduva oaselor.

— Am încredere în *tine.* În *ea* n-am.

Se lasă o tăcere prelungită şi ultima propoziţie îmi reverberează în urechi, sunându-mi aiurea chiar şi mie.

— E stresată cu probleme de familie acum, nici n-ar avea timp să comploteze împotriva ta, Covey, îmi spune Peter pe un ton foarte răbdător.

Probleme de familie? Oare aşa să fie? Simt o împunsătură de vinovăţie, amintindu-mi că ne-a pomenit Chris că bunica lor a suferit o fractură de şold şi că se discuta în familie dacă s-o interneze sau nu într-un cămin de bătrâni. Genevieve a fost dintotdeauna apropiată de bunica ei; spunea că e preferata ei dintre toţi nepoţii pentru că-i semăna leit, altfel zis, era superbă.

Sau poate că e vorba de părinţii ei. Genevieve îşi făcea cândva griji că vor divorţa.

Sau poate că totul e o minciună. Îmi stă pe limbă să-i spun asta, dar chiar atunci îmi spune:

— Mă cheamă mama jos. Putem să continuăm discuţia mâine?

— Sigur, zic.

Vreau să zic, ar putea fi oricare dintre aceste explicaţii. Peter are dreptate. Poate c-am cunoscut-o bine cândva, dar acum n-o mai cunosc. Peter o cunoaşte cel mai bine acum. Şi, pe deasupra, dacă n-ai încredere în tine şi dai dovadă de gelozie şi paranoia, asta nu-i reţeta sigură spre a-ţi pierde iubitul? Sunt sigură că nu mă avantajează atitudinea asta.

După ce închidem, decid să las definitiv în urmă povestea cu videoclipul. Faptul e consumat. Am un iubit, un job nou, poate (neplătit, sunt sigură de asta, dar chiar şi-aşa), şi trebuie să mă concentrez pe studii. Nu pot lăsa chestia asta să mă doboare. Pe deasupra, nici măcar nu mi se vede faţa în videoclip.

9

A doua zi înainte de şcoală, ducem bagajele la maşină pentru ca tata s-o conducă pe Margot la aeroport şi mă tot uit la geamul de la camera lui Josh, întrebându-mă dacă o să coboare să-şi ia rămas-bun. Măcar asta poate să facă. Dar are

lumina stinsă, probabil că încă nu s-a trezit.

Doamna Rothschild iese să-şi plimbe câinele în timp ce Margot îşi ia la revedere de la Jamie Fox-Pickle. De cum o vede, Jamie sare din braţele lui Margot şi o ia la goană spre ea, traversând strada. Tata o ia la fugă după el. Jamie latră şi sare peste sărmana căţeluşă a doamnei Rothschild, o bătrânică pe nume Simone, care îl ignoră. Jamie e aşa entuziasmat că face pipi pe cizmele verzi de cauciuc ale doamnei Rothschild şi tata îşi cere scuze, dar ea începe să râdă.

— Se spală imediat, o aud spunând.

Arată bine, părul ei şaten e prins într-o coadă de cal, în creştet, şi e îmbrăcată în pantaloni de trening şi într-o geacă voluminoasă de pilot, cred că are şi Genevieve una aşa.

— Grăbeşte-te, tată! îi strigă Margot. Trebuie să ajung la aeroport cu trei ore înainte de decolare.

— Trei ore sunt un pic cam mult, îi spun. Două ore sunt suficiente.

Ne uităm cum se chinuie tata să-l ia în braţe pe Jamie, care tot încearcă să-i scape. Doamna Rotchschild îl înhaţă cu o singură mână şi îi trage o pupătură pe creştet.

— La zborurile internaţionale trebuie să ajungi cu trei ore înainte la aeroport. Am bagaje, trebuie să fie verificate, Lara Jean.

Kitty nu spune nimic, se uită fascinată la spectacolul canin de vizavi.

Când tata se întoarce, cu Jamie foindu-i-se în

braţe, spune:

— Hai să plecăm înainte ca Jamie să provoace alte belele.

Ne îmbrăţişăm toate trei cu foc şi Margot îmi şopteşte să fiu tare şi eu încuviinţez, şi-apoi ea şi tata o pornesc spre aeroport.

E încă devreme, mai devreme decât ne-am fi trezit de obicei într-o dimineaţă când avem ore, aşa că fac clătite cu banane pentru mine şi Kitty. Ea a rămas pe gânduri. O întreb de două ori dacă vrea o clătită sau două. Fac câteva în plus şi le înfăşor în folie ca să le împart cu Peter pe drum. Spăl vasele; apuc chiar să-i trimit şi un mail de tatonare lui Janette de la Belleview şi ea îmi răspunde imediat. Persoana care-a înlocuit-o pe Margot şi-a dat demisia acum o lună, aşa că i-am scris la ţanc, îmi spune. Vino pe-aici sâmbătă şi vom discuta despre îndatoririle tale.

S-ar părea că, în sfârşit, m-am mobilizat: mi-am intrat în ritm. Chiar pot s-o fac.

Aşadar, când intru în şcoală în acea dimineaţă rece de ianuarie, cu Peter de mână, după ce m-am îndopat cu clătite cu banane, cu un nou job şi cu puloverul cu model jacquard al lui Margot, pe care nu l-a mai luat cu ea, mă simt bine. Minunat, chiar.

Peter vrea să treacă pe la laboratorul de info ca să-şi scoată eseul la imprimantă. Intră pe contul lui şi mi se taie respiraţia când văd poza de fundal.

Cineva a salvat un cadru din videoclipul cu

jacuzzi-ul, cu mine în poala lui Peter, cu cămaşa mea de noapte roşie, din flanelă, cu poalele ridicate până în dreptul coapselor, şi în partea de sus scrie, în diagonală, PARTIDĂ TORIDĂ ÎN JACUZZI. Dedesubt scrie „O FACEŢI AIUREA”.

— Ce naiba? mormăie Peter, uitându-se de jur-împrejur prin laborator.

Nimeni nu ridică privirea. Se mută la următorul calculator – aceeaşi poză, cu un alt comentariu. Sus scrie „NU ŞTIE CĂ UNELE LUCRURI SE CONTRACTĂ ÎN APĂ”, dedesubt – „SE MULŢUMEŞTE ŞI EL CU CE POATE”.

Am ajuns şi *meme.*

În următoarele câteva zile, poza aia apare peste tot. Pe conturile de Instagram ale unora şi altora, pe pagina lor de Facebook.

Într-o versiune cineva a înserat şi un rechin dansator. În alta capetele noastre au fost înlocuite cu capete de pisici.

Şi mai e una pe care scrie „BIKINI AMISH”.

Prietenii lui Peter din echipa de lacrosse sunt amuzaţi la culme, dar se jură că n-au avut nimic de-a face cu asta.

— Nici măcar nu ştiu să lucrez cu Photoshopul, protestează Gabe când luăm prânzul cu ei.

Peter îşi îndeasă jumătate de sandvici în gură.

— Bine, atunci cine a făcut-o? Jeff Bardugo? Carter?

— Frate, nu ştiu, zice Darrell. E un *meme.* S-ar

putea să fie mai mulţi suspecţi.

— Trebuie să recunoaşteţi, ăla cu capetele de pisici a fost chiar amuzant, spune Gabe. Scuze, Large, adaugă, întorcându-se spre mine.

Nu zic nimic. Capetele de pisici chiar arătau amuzant. Dar toată treaba nu mi se pare deloc amuzantă. Peter a încercat s-o dea pe glumă când am văzut-o pe prima, dar acum, c-au trecut deja câteva zile, îmi dau seama că-l seacă. Nu e obişnuit să se facă mişto pe seama lui. Cred că nici eu nu sunt, dar asta doar pentru că nu sunt obişnuită să urmărească nimeni atât de atent ce fac. Dar, de când sunt cu Peter, lumea e cu ochii pe mine şi mi-aş dori să nu mai fie.

10

În după-amiaza aia avem o reuniune cu toţi elevii de-a unşpea în amfiteatru. Şefa clasei, Reena Patel, tocmai ţine o prezentare în Power Point pe scenă, despre „starea naţiunii” – câţi bani s-au strâns pentru balul de absolvire, propunerea de excursie pentru clasa a doişpea. Eu m-am făcut mică în scaun, uşurată că am un răgaz în care lumea nu se uită la mine, şuşotind şi judecându-mă.

Dă click pe ultima imagine şi-atunci se întâmplă. Din difuzoare se revarsă *Me Se Homy* la maximum şi pe ecran se derulează videoclipul cu mine şi Peter. Cineva l-a luat de pe contul de Instagram al

lui Anonoybitch şi i-a adăugat un fond sonor. L-a şi editat, aşa că acum mă zbânţui în poala lui Peter într-un ritm accelerat

„Oh, nu, nu, nu! Te rog, nu!”

Se întâmplă mai multe lucruri odată. Se aud zbierete şi râsete, lumea arată cu degetul spre ecran şi face „Oooh!”. Domnul Vasquez ţâşneşte glonţ să scoată videoproiectorul din priză şi-apoi Peter dă fuga pe scenă, smulgându-i microfonul din mână Reenei, care a amuţit.

— Cine a făcut faza asta e un jeg! Şi, nu c-ar fi treaba cuiva, futu-i, dar eu şi Lara Jean n-am făcut sex în jacuzzi.

Îmi ţiuie urechile şi toată lumea se întoarce să se uite la mine, întorcându-se apoi din nou spre Peter.

— N-am făcut altceva decât să ne sărutăm, aşa că să vă fut!

Domnul Vasquez, consilierul pentru clasa a unşpea, încearcă să-i ia microfonul din mână, dar Peter îl ţine bine. Ridică microfonul şi strigă:

— Oricine a făcut chestia asta, o să-l găsesc şi o să-l bat măr!

În încleştarea care a izbucnit, îi scapă microfonul din mână. Lumea chiuie şi se hlizeşte. Peter e luat la goană de pe scenă şi se uită agitat prin mulţime. Mă caută din priviri.

Întrunirea se încheie apoi şi lumea începe să iasă rânduri-rânduri, dar eu rămân pe scaun, cu capul la cutie. Chris vine să mă caute şi mă

descoperă roşie ca racul. Mă prinde de umeri.

— Ăăă, a fost foarte tare! A zis de două ori cuvântul cu „f”, băga-mi-aş!

Poate că sunt încă în stare de şoc. Un videoclip cu mine şi Peter făcându-ne de cap tocmai a fost proiectat pe ecranul mare şi toată lumea l-a văzut. Domnul Vasquez, domnul Glebe, om la şaptezeci de ani, care nici măcar n-a auzit de Instagram. Singurul sărut pasional din viaţa mea şi l-a văzut toată lumea.

Chris mă scutură.

— Lara Jean! Te simţi bine?

Încuviinţez şi îmi dă drumul.

— O să-l bată măr pe ăla care a făcut asta? Chiar aş vrea să văd asta!

Pufneşte şi-şi lasă capul pe spate ca un ponei sălbatic.

— Vreau să zic, băiatul e bătut în cap dacă îşi imaginează pentru o clipă doar că vinovatul a fost altcineva decât Gen. Adică, oau, chiar are ochelari de cal la faza asta, ştii?

Se opreşte brusc din tiradă şi se uită atent la mine.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Ne-a văzut toată lumea.

— Mda… nasol moment. Sunt sigură că e mâna lui Gen. Probabil că l-a pus pe unul dintre trepăduşii ei să-l strecoare în prezentarea Reenei.

Chris clatină scârbită din cap.

— Ce scorpie e. Dar mă bucur că Peter a spus

lucrurilor pe nume. Adică, nu-mi place să-l laud, dar a fost un adevărat cavaler. Niciun tip n-a făcut vreodată chestia asta pentru mine.

Ştiu că se gândeşte la băiatul ăla dintr-a noua, cel care le-a spus tuturor că a făcut sex cu Chris în vestiar. Şi mă gândesc la doamna Duvall, la ce mi-a zis deunăzi. Probabil că ea ar pune-o pe Chris în categoria fetelor petrecăreţe, fetele care se combină aiurea, fetele care „se coboară la nivelul ăsta”. Dar s-ar înşela. Suntem toate la fel.

După ore, tocmai ies din sala de clasă când îmi zbârnâie telefonul în poşetă. E un mesaj de la Peter.

M-au eliberat condiţionat Ne vedem la maşină!

Dau fuga în parcare, unde mă aşteaptă Peter cu motorul pornit. Zâmbindu-mi larg, zice:

— N-ai de gând să-ţi săruţi drăguţul? Tocmai am ieşit din închisoare.

— Peter! Nu-i de glumă. Te-au suspendat?

El rânjeşte.

— Neah. Am reuşit să-i vrăjesc. Domnul director Lochlan mă adoră. Dar aş fi putut fi. Dacă ar fi fost altcineva în locul meu…

Oh, Peter.

— Te rog să nu începi să te lauzi acum.

— Când am ieşit din biroul directorului, mă aşteptau o liotă de fete de-a unşpea, gata să-mi

facă galerie. M-au luat cu faze gen „Kavinsky, cât eşti de romantic!”

Începe să râdă în hohote şi eu mă uit chiorâş la el. Mă trage spre el.

— Hei, ştiu şi ele că sunt luat deja. Nu există decât o fată pe lume pe care să vreau s-o văd într-un bikini Amish.

Mă umflă râsul. Lui Peter îi place să fie în centrul atenţiei şi nu-mi convine să fiu încă una dintre admiratoarele lui, dar e foarte greu să-i rezişti uneori. Pe deasupra, chiar *a fost* romantic, pe undeva.

Mă sărută pe obraz, frecându-şi nasul de obrazul meu.

— Nu ţi-am zis c-o rezolv eu, Covey?

— Ba da, recunosc, mângâindu-i părul.

— Aşadar, am făcut treabă bună?

— Da.

Şi asta e de-ajuns spre a-l face fericit, să-i spun că a făcut treabă bună. Zâmbeşte tot drumul până acasă. Dar eu am rămas cu gândul la ce s-a întâmplat.

Mă sustrag de la petrecerea cu echipa de lacrosse la care trebuia să merg în seara asta cu el. Îi spun că e din cauză că trebuie să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Janette de mâine, dar ştim amândoi că nu e doar asta. Ar putea să invoce contractul, să-mi amintească de promisiunea pe care ne-am făcut-o, să fim mereu sinceri unul cu altul, dar n-o face. Mă cunoaşte

îndeajuns de bine ca să ştie că trebuie să mă retrag un răstimp în vizuina mea de hobbit şi c-o să ies de-acolo când o să mă simt pregătită şi totul va fi bine.

În seara aia fac prăjiturele cu zahăr şi mirodenii, cu glazură de lapte de pasăre şi scorţişoară – te ung la suflet, nu altceva. Când fac prăjituri, mă relaxează; îmi dă un sentiment de echilibru. Asta fac când nu vreau să mă gândesc la lucruri complicate. E o activitate care nu presupune prea mult efort – pur şi simplu urmezi instrucţiile şi, odată ce termini ce-ai de făcut, te trezeşti că ai creat ceva. Pornind de la ingrediente ajungi la un desert concret. E un soi de magie. Hocus pocus şi te trezeşti cu ceva delicios.

După miezul nopţii, las prăjiturelele la răcit, mă schimb în pijamaua mea cu pisici şi tocmai mă bag în pat când îmi bate cineva în geam. Mă gândesc că e Chris şi mă duc la geam să verific şi să văd dacă i-am pus piedica, dar nu e ea – e Peter! Ridic geamul.

— Oh, Doamne, Peter! Ce-i cu tine aici? îi şoptesc, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. E acasă tata!

Peter intră pe geam. Poartă un fes bleumarin şi o helancă de iarnă cu o vestă voluminoasă. Scoţându-şi fesul, zâmbeşte larg şi-mi zice:

— Sst! O să-l trezeşti.

Dau fuga la uşă şi-o încui.

— Peter! Nu poţi să vii aici!

Sunt deopotrivă panicată şi emoţionată. Nu ştiu dacă a mai intrat vreodată un băiat în camera mea, de la Josh încoace, şi asta a fost acum nu ştiu cât timp.

Deja se descalţă.

— Lasă-mă să stau doar câteva minute.

Îmi încrucişez braţele la piept pentru că n-am sutien pe mine şi zic:

— Dacă stai doar câteva minute, atunci de ce te descalţi?

El tentează întrebarea. Trântindu-se pe patul meu, îmi spune:

— Hei, de ce nu porţi costumul de baie Amish? E foarte sexy.

Dau să-i dau una după ceafă şi el mă prinde de mijloc şi mă trage spre el. Îşi lipeşte faţa de burta mea, ca un copil mic.

— Îmi pare rău că se întâmplă toate chestiile astea din cauza mea, îmi spune, înfundat.

Îl mângâi pe creştet. Părul lui e moale şi mătăsos la atingere.

— Nu-i nimic, Peter. Ştiu că nu e vina ta.

Mă uit la ceasul deşteptător.

— Poţi să rămâi un sfert de oră, dar apoi trebuie să pleci.

Peter încuviinţează din cap şi îmi dă drumul. Mă las să cad pe pat lângă el şi-mi las capul pe umărul lui. Sper că acel sfert de oră va trece cât mai încet.

— Cum a fost la petrecere?

— Plictisitor fără tine.

— Mincinosule!

El râde relaxat.

— Ce prăjitură ai făcut în seara asta?

— De unde ştii c-am făcut prăjitură?

Mă adulmecă.

— Miroşi a zahăr şi unt.

— Prăjiturele cu zahăr şi mirodenii, cu glazură de lapte de pasăre.

— Îmi dai şi mie la pachet?

Dau din cap şi ne rezemăm cu spatele de perete. Mă înconjoară cu braţul, ocrotindu-mă.

— Au mai rămas douăsprezece minute, spun, cu capul în umărul lui, şi simt mai curând decât să văd că zâmbeşte.

— Atunci hai să profităm de ele.

Începem să ne sărutăm şi clar nu n-am mai sărutat cu un băiat în patul meu până acum. E o senzaţie nou-nouţă. Mă îndoiesc c-o să-mi mai văd patul în aceeaşi lumină de acum înainte. Între sărutări îmi spune:

— Cât timp mai avem?

Mă uit cu coada ochiului la ceas.

— Şapte minute.

Poate c-ar trebui să mai adaug vreo cinci…

— Putem să ne întindem, atunci? propune el.

Îl împing în umăr.

— Peter!

— Vreau doar să te ţin un pic în braţe! Dacă voiam să încerc mai mult, mi-ar trebui mai mult de

şapte minute, crede-mă.

Aşa că ne întindem, eu cu spatele lipit de pieptul lui, el arcuit asupra mea, cu braţele încolăcite peste ale mele. Îşi lasă bărbia între gâtul şi umărul meu. Cred că e chestia cea mai plăcută din tot ce-am făcut vreodată cu el. Îmi place aşa mult că trebuie să-mi reamintesc întruna să fiu pe fază nu cumva să ne ia somnul. Aş vrea să închid ochii, dar mă uit ţintă la ceas.

— Să fiu al naibii, să te cuibăreşti cu cineva e chestia cea mai mişto, spune oftând şi-mi doresc să nu fi spus chestia asta, pentru că mă gândesc involuntar de câte ori o fi ţinut-o pe Genevieve în braţe fix aşa.

Când a trecut sfertul de oră, mă ridic aşa repede, încât îl fac să tresară. Îl bat pe umăr.

— E momentul s-o ştergi, amice.

Se îmbufnează.

— Zău aşa, Covey!

Clatin hotărâtă din cap.

„Dacă nu mi-ai fi amintit de Genevieve, ţi-aş mai fi acordat cinci minute”.

După ce-l trimit la plimbare, cu o pungă cu prăjiturele, mă întind din nou în pat şi închid ochii, închipuindu-mi că mă ţine şi acum în braţe, şi aşa mă ia somnul.

11

A doua zi mă duc să mă întâlnesc cu Janette la

biroul ei de la Belleview, înarmată cu agenda şi stiloul.

— Mi-a venit o idee pentru un curs de lucru manual.

Janette dă din cap încurajator şi eu continui.

— Pot să-i învăţ pe bătrâni să-şi facă albume de amintiri şi aşa pot să-şi catalogheze toate fotografiile lor vechi şi alte amintiri în timp ce ascultăm muzică veche.

— Sună minunat, zice ea.

— Aşadar aş putea să mă ocup de cursul ăla şi aş putea să preiau şi petrecerile din fiecare vineri?

Janette muşcă din sandviciul ei cu ton şi înghite dumicatul.

— S-ar putea să renunţăm cu totul la petrecerile de vineri.

— Să renunţăm? repet şocată.

Dă din umeri.

— Numărul participanţilor e în scădere de când am introdus un curs de calculatoare. Bătrânii s-au prins cum e cu Netflix-ul. Au descoperit o nouă lume.

— Dacă am transforma petrecerile într-un eveniment? într-unul mai special, adică?

— Nu prea avem fonduri ca să facem ceva prea select, Lara Jean. Sunt sigură că ţi-a spus Margot ce eforturi facem să supravieţuim. Avem un buget minuscul.

— Nu, nu, ar putea fi chestii care nu ne costă nimic. Nişte mici retuşuri ar schimba radical

lucrurile. De exemplu, am putea introduce o ţinută de seară obligatorie pentru domni. Şi n-am putea să împrumutăm pahare de sticlă de la cantină în loc să folosim pahare de plastic?

Janette mă ascultă în continuare, aşa că-i dau înainte.

— De ce să servim alunele din cutie când le putem pune într-un bol frumos, este?

— Alunele au fix acelaşi gust indiferent de recipient.

— Ar avea un gust mai rafinat dacă le-am servi într-un bol de cristal.

Deja am vorbit prea mult. Janette se gândeşte că toată povestea asta pare o bătaie prea mare de cap, se vede.

— N-avem boluri de cristal, Lara Jean, îmi spune.

— Sunt sigură că pot să şterpelesc unul de-acasă, o asigur.

— Pare cam mare efortul pentru fiecare seară de vineri.

— Păi – eventual am putea s-o facem doar o dată pe lună. Aşa ar fi şi mai special. Facem o mică pauză şi revenim în forţă cam peste o lună! sugerez. Le dăm oamenilor prilejul să-i ducă dorul. Să creăm suspans şi-apoi s-o facem ca la carte.

Janette dă din cap fără tragere de inimă şi, până să apuce să se răzgândească, zic:

— Consideră-mă asistenta ta, Janette. Lasă totul pe seama mea. Mă ocup eu de tot.

Ridică din umeri.

— Bagă.

În aceeaşi după-amiază cu şi Chris pierdem vremea în camera mea, când mă sună Peter.

— Tocmai trec pe lângă casa ta, zice. Ai chef să facem ceva?

— Nu! zbiară Chris în telefon. E ocupată.

El geme în receptor.

— Îmi pare rău, îi zic. E Chris pe-aici.

Îmi spune c-o să mă sune mai târziu şi, de cum pun receptorul în furcă, Chris începe să bombăne.

— Te rog, să n-ajungi una dintre fetele alea care, odată ce se cuplează cu cineva, dispar ca măgarul în ceaţă.

Ştiu eu foarte bine cum e cu „fetele alea”, pentru că ea, una, dispare de fiecare dată când întâlneşte alt tip. Până să apuc să-i amintesc de asta, continuă:

— Şi să n-ajungi nici vreo fană din aia înfocată a echipei de lacrosse. Le urăsc cu spume. Adică, nu pot să fie şi ele fane ale unor chestii mai faine? Cum ar fi o trupă? Oh, Doamne, eu m-aş pricepe de minune să fiu fană împătimită a unei trupe adevărate, din alea mari. Ca un fel de muză, ştii?

— Ce s-a ales de planul ăla pe care-l aveai să-ţi faci propria trupă?

Chris dă din umeri.

— Tipul care cântă la chitară bas şi-a nenorocit mâna când se dădea cu skateboard-ul şi-apoi ni s-a tăiat elanul tuturor. Hei, vrei să mergem cu

maşina până în DC mâine seară şi să vedem o trupă, Felt Tip? Frank o să împrumute camioneta lui taică-său, aşa că probabil c-o să avem loc.

Habar n-am cine e Frank, şi Chris probabil că abia l-a cunoscut şi ea. Mereu le spune oamenilor pe nume ca şi cum ar trebui să ştiu deja despre cine vorbeşte.

— Nu pot – poimâine e zi de şcoală.

Se strâmbă.

— Vezi, exact de asta vorbesc. Deja te transformi într-una din „fetele alea”.

— N-are nimic de-a face cu asta, Chris. Unu – tata nu mi-ar da niciodată voie să merg până în DC când am şcoală a doua zi, doi – nu ştiu cine e acest Frank şi nu mă urc în camioneta lui, trei – presimt că Felt Tip nu sunt genul meu. *E* genul meu de muzică?

— Nu, recunoaşte ea. Bine, dar, la următoarea chestie pe care ţi-o propun, trebuie să zici da. Fără vrăjeli din astea gen „unu-doi-trei, uite de ce nu vin”.

— Bine, încuviinţez, deşi simt un gol în stomac, pentru că nu ştii niciodată în ce te bagi când ai de-a face cu Chris.

Deşi, pe de altă parte, la cum o ştiu pe Chris, a uitat deja toată faza.

Ne instalăm pe jos şi ne apucăm să ne facem unghiile. Chris înhaţă unul dintre creioanele mele aurii de unghii şi începe să-şi deseneze steluţe pe unghia de la degetul mare. Eu mi le dau cu un

strat de protecţie lila, peste care aplic flori violet-închis, galbene la mijloc.

— Chris, vrei să-mi scrii tu iniţialele la mâna dreaptă?

Îi întind mâna.

— Începe de la inelar şi scrie-le până la degetul mare. *LJSC.*

— Cu litere mai fistichii sau simple?

O privesc cu subînţeles.

— Zău aşa. Cu cine crezi că vorbeşti?

— Fistichii, spunem amândouă într-un glas.

Chris se pricepe la desenat litere. Se pricepe aşa bine, de fapt, încât, în timp ce-i admir opera, îi spun:

— Auzi, mi-a venit o idee. Ce-ar fi dacă am începe să le facem manichiura bătrânelor de la Belleview? Le-ar plăcea la nebunie.

— Pe câţi bani?

— Pe gratis! Poţi s-o vezi ca pe un soi de muncă în folosul comunităţii, dar opţională. Ceva ce faci din mărinimie. Unele dintre doamnele de-acolo nu prea pot să-şi taie singure unghiile. Au mâinile foarte noduroase. Şi degetele de la picioare la fel. Unghiile li se îngroaşă şi…

Mă opresc când îi observ expresia dezgustată.

— Am putea avea totuşi un borcănel pentru bacşişuri, cred.

— N-am de gând să le tai unghiile de la picioare unor bătrâni pe gratis. N-o fac pe mai puţin de cincizeci de dolari de căciulă. Am văzut cum arată

picioarele lui bunicu-meu; are unghiile ca nişte gheare de vultur.

Se concentrează iar pe unghia mea de la degetul mare, desenându-mi un C frumos de mână.

— Gata. Oh, Doamne, chiar mă pricep.

Îşi lasă capul pe spate şi zbiară:

— Kitty! Mişcă-ţi fundul pân-aici!

Kitty dă fuga în camera mea.

— Ce e? Eram prinsă cu ceva.

— „Eram prinsă cu ceva”, o maimuţăreşte Chris. Dacă te duci să-mi aduci un Diet Coke, îţi fac unghiile cum i le-am făcut Larei Jean.

Îmi întind degetele larg, ca un model pentru mâini. Chris numără pe degete.

— Kitty Covey intră la fix.

Kitty ţâşneşte ca din arc şi strig după ea:

— Adu-mi şi mie un suc!

— Cu gheaţă! zbiară Chris.

Apoi oftează melancolică.

— Mi-aş dori să am o soră mai mică. M-aş pricepe de minune să-i dau ordine.

— Kitty nu-i aşa ascultătoare de-obicei. Pe tine te-ascultă doar pentru că te place.

— Chiar mă place, este?

Chris îşi piguleşte o scamă de pe ciorap, zâmbind pentru sine.

Kitty o admira şi pe Genevieve cândva. Aproape că se simţea intimidată de ea.

— Hei, exclam brusc, cum se mai simte bunica ta?

— E bine. E-o ţipă dură.

— Şi ce face… restul familiei? Totul e în regulă?

Chris dă din umeri.

— Sigur. Totul e ok.

Hmm. Dacă nu ştie Chris, cât de nasoală poate fi situaţia cu familia lui Genevieve? Fie nu-i aşa nasoală, fie, mai probabil, asta e încă una dintre minciunile lui Genevieve. Chiar şi când eram mici, spunea minciuni la greu, fie spre a ieşi basma curată din vreo belea, caz în care dădea vina pe mine, fie spre a le trezi mila adulţilor.

Chris se uită atent la mine.

— La ce te gândeşti aşa concentrată? Tot te mai frământi din cauza filmului cu voi în acţiune?

— Nu e un film cu noi în acţiune pentru că n-a fost niciun fel de acţiune.

— Linişteşte-te, Lara Jean. Sunt sigură că discursul lui Peter şi-a atins scopul şi lumea o s-o lase moartă. O să-şi găsească un nou subiect de bârfă.

— Sper să ai dreptate, zic.

— Crede-mă, până săptămâna viitoare o să apară altceva sau altcineva pe care să-l toace.

Se dovedeşte că a avut dreptate, că lumea a trecut la un nou subiect de bârfă. Marţi, un băiat dintr-a unşpea, Clark, e prins masturbându-se în vestiarul băieţilor şi numai despre asta se vorbeşte. Norocul meu!

12

După spusele lui Stormy, sunt două genuri de fete pe lume. Cele care frâng inimi şi cele care sfârşesc cu inima frântă. Cred că puteţi ghici din prima din care categorie face parte Stormy.

Stau turceşte pe canapeaua ei îmbrăcată în catifea, luând la mână fotografiile dintr-o cutie mare de pantofi, majoritatea alb-negru. A acceptat să vină la cursul în care o să-i învăţ să facă albume de amintiri şi organizăm fotografiile din timp. Le-am împărţit deja pe mai multe teancuri. Stormy: anii copilăriei; adolescenţa; prima, a doua şi a patra nuntă – n-are nicio poză de la a treia nuntă pentru c-au făcut-o în secret.

— *Eu* sunt genul care frânge inimi, dar *tu,* Lara Jean, eşti genul de fată căreia îi frâng alţii inima.

Ridică din sprâncene spre a-şi accentua spusele. Cred c-a uitat să şi le umple cu creionul azi.

Reflectez. Nu vreau să fiu genul de fată căreia îi frâng alţii inima, dar nu vreau nici să le frâng inimile băieţilor.

— Stormy, tu ai avut mulţi iubiţi în liceu?

— Oh, desigur. Zeci. Aşa era pe vremea mea. Vinerea mergeai la restaurantul drive-in cu Buri şi sâmbăta mergeai la bal cu Sam. Păstram cât mai multe uşi deschise. O fată nu se aşeza la casa ei decât dacă era absolut sigură.

— Sigură că-i place de el?

— Sigură că vrea să se *mărite* cu el. Altfel, ce rost avea să renunţi la toate distracţiile?

Mă uit la o poză cu Stormy îmbrăcată într-o rochie de ocazie albă şi vaporoasă, fără bretele, cu o fustă amplă. Arată ca şi cum ar putea fi o verişoară mai alunecoasă de-a lui Grace Kelly, cu părul ei blond-deschis, ridicând din sprânceană. E şi un băiat în poză lângă ea şi nu e foarte înalt sau extraordinar de arătos, dar are ceva aparte. O sclipire în ochi.

— Stormy, câţi ani aveai în poza asta?

Stormy se uită atent la ea.

— Şaişpe-şapteşpe ani. Cam câţi ai tu acum.

— Cine e băiatul?

Stormy se uită mai atent, cu faţa încreţită ca o caisă uscată. Bate cu o unghie dată cu ojă poza.

— Walter! Toată lumea îi spunea Walt. Era foarte seducător.

— Era iubitul tău?

— Nu, era doar un băiat cu care mă vedeam din când în când.

Încreţeşte din sprâncenele deschise la culoare.

— Am mers să înotăm în pielea goală în lac şi ne-a prins poliţia. A fost un adevărat *scandate.* Am ajuns acasă cu maşina de poliţie, doar cu o pătură pe mine.

— Şi… lumea te-a bârfit?

— *Bien sûr.*

— Am avut şi eu parte de un *scandate,* îi spun.

Apoi îi povestesc despre faza din jacuzzi şi despre videoclip şi tot ce s-a întâmplat apoi. Trebuie să-i explic ce-i ăla un *„meme”.* E

încântată; practic zumzăie de încântare de cât de picantă e povestea.

— Excelent! exclamă gâjâit. Sunt aşa uşurată că ai ceva nerv. O fată cu o reputaţie dubioasă e mult mai interesantă decât o mironosiţă.

— Stormy, chestia asta e pe Internet. Dacă e pe Internet, nu mai dispare în veci. Nu e doar o bârfă la şcoală. Şi, pe deasupra, cam *sunt* o mironosiţă.

— Nu, sora ta Margaret e mironosiţa.

— Margot, o corectez.

— Ei bine, cu siguranţă pare mai curând o Margaret. Adică, sincer, în fiecare seară de vineri la un cămin de bătrâni! Eu mi-aş fi tăiat venele dacă eram o adolescentă care-şi petrece cei mai frumoşi ani la un cămin de bătrâni, la naiba. Iartă-mă că vorbesc urât, scumpo.

Îşi înfoaie perna la spate.

— Copiii mai mari sunt întotdeauna ambiţioşi şi plicticoşi. Fiu-meu Stanley e teribil de plicticos. E groaznic. E medic de picioare, pentru Dumnezeu! Presupun că eu sunt de vină, pentru că l-am botezat Stanley. Nu c-aş fi avut vreun cuvânt de spus în privinţa asta. Soacră-mea a insistat să-l botezăm după răposatul ei soţ. Oh, Doamne, era o adevărată cotoroanţă.

Ia o gură din ceaiul cu gheaţă.

— Copiii mijlocii ar trebui să se distreze, să ştii. Noi două avem lucrul ăsta în comun. Mă bucuram că n-ai mai venit aşa des. Speram c-ai intrat în belele. S-ar părea c-am avut dreptate. Deşi ai fi

putut să vii pe-aici *un pic* mai des.

Stormy se pricepe de minune să te facă să te simţi vinovat. A deprins magistral arta suspinelor prefăcute.

— Acum că am un post adevărat aici, o să vin mult mai des.

— Mă rog, nu prea des.

Se înviorează.

— Dar data viitoare vino şi cu drăguţul ăla al tău. Nu ne-ar strica puţin sânge proaspăt. Să ne smulgă din rutină. E arătos?

— Da, foarte.

Cel mai arătos dintre băieţii arătoşi.

Stormy bate din palme.

— Atunci *trebuie* neapărat să-l aduci. Dar să mă anunţi din timp, ca să apuc să mă dichisesc. Pe cine mai ai la păstrare?

Încep să râd.

— Pe nimeni! Ţi-am spus, am prieten.

— Hmm.

Nu mai spune altceva, doar „hmm”. Şi-apoi:

— Am un nepot care s-ar putea să fie cam de-o seamă cu tine. Oricum, e încă la liceu. Poate c-o să-i spun să treacă pe-aici să te vadă. E bine să ai mai multe opţiuni, ca fată.

Mă întreb cum o fi un Nepot de-al lui Stormy – probabil o pramatie, ca şi ea. Dau să spun „Nu, mulţumesc”, dar ea mă întrerupe, sâsâindu-mă.

— Când am terminat cu albumul meu de amintiri, o să-mi scriu memoriile de mână şi tu o

să mi le baţi la computer. Mă gândesc să le dau un titlu gen „Ochiul furtunii” sau „Vreme furtunoasă”[13].

Începe să fredoneze:

— *„Stormy weather”,* cântă. *„Since my mari and I ain’t together… keeps rainin all the time…”*[14]

Se opreşte brusc.

— Ar trebui să avem o seară de cabaret! închipuie-ţi numai, Lara Jean. Tu în smoking. Eu într-o rochie mulată, roşie, tolănită pe pian. Domnul Morales ar face atac de cord.

Chicotesc.

— Hai să nu-i provocăm un atac de cord. Poate doar un tremur.

Ridică din umeri şi cântă în continuare, unduindu-şi un pic şi şoldurile.

— *„Stormy weather…”*

O s-o ţină tot într-un cântat dacă nu-i distrag atenţia.

— Stormy, povesteşte-mi unde erai când a fost asasinat John F. Kennedy.

— Era vineri. Tocmai făceam o tartă cu ananas pentru clubul de bridge. Am pus-o la cuptor şi-apoi am văzut ştirile şi-am uitat cu totul de tartă şi-a

---

13 Jocuri de cuvinte bazate pe numele personajului: Stormy — „furtunos". *Stormy Weather* („Vreme furtunoasă") este, de asemenea, titlul unei melodii jazz interpretate, printre altele, de Billie Holiday şi Lena Home. (N.t.)

14 „Vreme furtunoasă.. De când eu şi drăguţul meu ne-am despărţit... Plouă întruna..." (N.t.)

fost cât pe-aci să dau foc la casă. A trebuit să zugrăvim bucătăria din cauza funinginii de pe pereţi.

Îşi trece mâinile prin păr.

— Era un sfânt, omul ăla. Un adevărat prinţ. Dacă l-aş fi întâlnit când eram în floarea vârstei, am fi putut să petrecem pe cinste. Ştii, am flirtat cu un Kennedy odată într-un aeroport. S-a instalat lângă mine la bar şi mi-a făcut cinste cu un gin martini foarte sec. Aeroporturile erau nişte locuri mult mai elegante pe vremuri. Lumea se îmbrăca la patru ace când pleca în călătorie. Tinerii care merg cu avionul acum poartă cizme din alea oribile, îmblănite, şi pantaloni de pijama, şi te *zgârie pe retină.* Nu m-aş duce nici să-mi ridic poşta îmbrăcată aşa.

— Cu care Kennedy? o întreb.

— Hmm? Oh, nu ştiu. Avea bărbia familiei, oricum.

Îmi muşc buza ca să nu zâmbesc. Stormy şi escapadele ei.

— Îmi dai şi mie reţeta ta de tartă cu ananas?

— Sigur, scumpo. E doar budincă instant cu compot de ananas Del Monte, zahăr brun şi o cireaşă glasată deasupra. Dar ai grijă să iei compot cu ananasul tăiat *rondele,* nu *cubulețe.*

Tarta asta sună oribil. Încerc să dau din cap cu un aer diplomat, dar Stormy s-a prins.

— Crezi că aveam timp să fac prăjituri de la

zero, ca o gospodină plicticoasă?

— Tu n-ai putea niciodată să fii plicticoasă, îi spun imediat, pentru că e adevărat şi pentru că ştiu că asta vrea să audă.

— Nu ţi-ar strica s-o laşi mai moale cu reţetele de prăjituri şi să te bucuri mai mult de viaţă.

Mi-o zice cam arţăgos şi nu e niciodată arţăgoasă cu mine.

— Tinerii chiar nu ştiu să se bucure de tinereţe.

Se încruntă.

— Mă dor picioarele. Adu-mi şi mie nişte Tylenol, bine?

Sar în picioare, dornică să-i intru din nou în graţii.

— Unde îl ţii?

— În sertarul din bucătărie, lângă chiuvetă.

Scotocesc prin sertar, dar nu-l văd. Găsesc doar baterii, pudră de talc, un vraf de şerveţele de la McDonald’s, pacheţele de zahăr şi o banană înnegrită. O arunc pe furiş la coş.

— Stormy, nu-ţi găsesc Tylenolul pe-aici. Ar putea să fie în altă parte?

— Las-o baltă, se burzuluieşte, venind din spatele meu şi dându-mă la o parte. Îl găsesc şi singură.

— Vrei să pun de ceai?

Stormy e bătrână, de-asta se poartă aşa. Nu vrea să fie răutăcioasă. Ştiu că n-o face dinadins.

— Ceaiul e pentru babe. Eu vreau un cocktail.

— Vine acum, zic.

13

Am început oficial cursul în care le arăt bătrâneilor cum să facă albume de amintiri. N-o să neg că sunt dezamăgită de numărul de participanţi. Deocamdată singurii doritori sunt Stormy, Alicia Ito, care e vioaie şi aranjată – are o manichiură îngrijită şi o tunsoare pixie –, şi vulpoiul de domnul Morales, pe care îl bănuiesc că i s-au aprins călcâiele după Stormy. Sau după Alicia. E greu să-ţi dai seama, pentru că flirtează cu tot ce mişcă, dar le-a dedicat amândurora o pagină întreagă în albumul la care lucrează. S-a hotărât să-i dea titlul „Zilele bune de odinioară”. A ilustrat pagina dedicată lui Stormy cu note muzicale şi clape de pian şi o poză cu ei doi dansând împreună la Seara Disco de anul trecut. Pagina dedicată Aliciei încă n-a terminat-o, dar centrul de interes e o poză cu ea aşezată pe o bancă din curtea interioară, privind în zare, în jurul căreia a lipit nişte abţibilduri cu flori. Foarte romantic.

N-am cine ştie ce buget, aşa c-am venit cu materialele de acasă. I-am îndemnat şi pe ei să colecţioneze poze decupate din reviste şi alte nimicuri. Stormy e o fire strângătoare, ca mine, aşa c-are tot felul de comori. Bucăţi de dantelă de la hăinuţele de la botez ale copiilor, o cutie de chibrituri de la motelul unde şi-a cunoscut soţul

(„Nu mă întreba”, mi-a zis), cotoare de la biletele de intrare la un cabaret la care a fost în Paris. („Ai fost la Paris în anii ’20? L-ai întâlnit vreodată pe Hemingway?” m-am băgat eu în seamă şi ea mi-a aruncat o privire ucigătoare, zicându-mi că nu-i aşa bătrână şi c-ar trebui să mă pun la punct cu istoria.) Alicia are un stil mult mai discret şi minimalist. Scrie cu markerul meu negru descrieri în japoneză sub fiecare poză.

— Ce scrie aici? o întreb, arătând spre textul de sub o poză cu ea şi soţul ei, Phil, la cascada Niagara, ţinându-se de mână, cu pelerine galbene de ploaie.

Alicia zâmbeşte.

— Scrie: „Când ne-a prins ploaia”.

Aşadar Alicia e şi ea o fire romantică.

— Trebuie că ţi-e tare dor de el.

Phil a murit acum vreun an. Eu l-am întâlnit doar de câteva ori, pe vremea când o ajutam pe Margot la petrecerile din fiecare vineri. Phil suferea de demenţă şi nu era prea vorbăreţ. Stătea în scaunul lui cu rotile în sala de adunări, zâmbindu-ne tuturor. Alicia nu se urnea nicio clipă de lângă el.

— Îi duc dorul în fiecare zi, îmi spune, cu lacrimi în ochi.

Stormy se bagă între noi, cu o carioca verde cu sclipici după ureche, zicând:

— Alicia, paginile tale au nevoie de mai multă culoare.

Îi întinde o foiţă cu abţibilduri cu umbrele.

— Nu, mulţumesc, spune Alicia ţepoasă, împingând foiţa înapoi spre ea. Noi două avem stiluri diferite.

Stormy o priveşte cu ochii îngustaţi.

Dau fuga la boxe şi dau volumul mai tare ca să detensionez atmosfera. Stormy vine în paşi de dans spre mine, cântând *„Johnny Angel, Johnny Angel/ You’re an angel to me”.* Ne lăsăm capetele laolaltă şi cântăm la unison: *„I dream of him and me and how it's gonna be..."*[15]

Când Alicia se duce la baie, Stormy zice:

— Câh, ce plicticoasă!

— Mie nu mi se pare plicticoasă, spun.

Stormy mă arată cu o unghie dată cu ojă ciclam.

— Nu care cumva să-ţi placă mai mult de ea doar pentru că sunteţi amândouă asiatice!

După ce-am petrecut o bucată de timp într-un azil de bătrâni, m-am obişnuit cu lucrurile cu tentă rasistă pe care le spun oamenii în vârstă. Măcar Stormy nu mai foloseşte cuvântul „oriental”.

— Îmi place la fel de mult şi de tine, şi de ea, îi spun.

— Nu există aşa ceva, face ea, trăgându-şi nasul. Nimeni nu poate să ţină la fel de mult la două persoane.

---

15 „Johnny Angel, Johnny Angel/ Eşti un înger pentru mine"; „Visez la noi doi şi la cât de bine ar fi" — versuri din cântecul *lohnny Angel,* lansat în 1962 de Shelley Fabares. (N.t.)

— Tu nu-ţi iubeşti la fel de mult toţi copiii?

— Sigur că nu.

— Credeam că părinţii n-au favoriţi.

— Ei, cum nu? Favoritul meu e băiatul cel mic, Kent, pentru că e genul care se ţine de fusta maică-sii. Mă vizitează în fiecare duminică.

Din loialitate spun:

— Ei bine, nu cred că ai mei aveau o fiică favorită.

Zic asta pentru că pare răspunsul potrivit, dar oare aşa e? Vreau să zic, dacă mi-ar pune cineva un pistol la tâmplă şi m-ar pune să aleg, care din noi aş zice că e favorita tatii? Margot, probabil. Îi seamănă cel mai mult. E sincer pasionată de documentare şi îi place să stea la pândă după păsări, ca şi el. Kitty e mezina, ceea ce-i oferă automat un avantaj. Şi-atunci eu, mijlocia, cu ce pot să mă laud? Poate c-am fost favorita mamei. Mi-aş dori să ştiu sigur. L-aş întreba pe tata, dar mă îndoiesc că mi-ar spune adevărul. Margot poate că mi-ar spune.

Eu, una, n-aş putea niciodată să aleg între Margot şi Kitty. Dar, dacă, să zicem, ar fi amândouă în pericol să se înece şi-aş putea să le arunc o singură vestă de salvare, probabil c-ar trebui s-o aleg pe Kitty. Altfel, Margot nu m-ar ierta în veci. Amândouă avem datoria să avem grijă de Kitty.

Gândul că i s-ar putea vreodată întâmpla ceva

lui Kitty mă pune pe gânduri şi îmi trezeşte sentimente mai duioase, aşa că în noaptea aia, după ce-o ia somnul, îi coc o tavă de biscuiţi cu zahăr şi scorţişoară, prăjiturile ei preferate. Am mai multe pungi de aluat de prăjituri la congelator, conservate în formă de biluţe suprapuse, astfel că, oricând i se face vreuneia dintre noi poftă de ceva dulce, pot să le fac în douăzeci de minute pe ceas. O să aibă parte de o surpriză plăcută mâine când o să-şi desfacă pacheţelul la prânz.

Îi dau şi lui Jamie un biscuit, deşi ştiu că n-ar trebui. Dar se uită la mine cu o privire rugătoare, de căţeluş, şi nu-i pot rezista.

14

— Unde eşti cu gândul?

Peter îmi loveşte uşurel fruntea cu lingura ca să-mi atragă atenţia. Suntem la Starbucks, ne facem temele după şcoală.

Trântesc două pacheţele de zahăr brun în paharul de plastic şi amestec cu paiul. Sorb cu sete şi savurez senzaţia pe care o ai când îţi scrâşnesc granulele de zahăr în dinţi.

— Mă gândeam că ar fi fain dacă persoanele de vârsta noastră ar putea să fie îndrăgostite cum erau oamenii în anii ’50.

Imediat regret c-am spus „îndrăgostite”, pentru că Peter n-a spus niciodată c-ar fi îndrăgostit de

mine, dar e prea târziu, mi-a ieşit deja porumbelul din gură, aşa că-i dau înainte, sperând că n-a observat.

— În anii ’50, oamenii ieşeau pur şi simplu împreună, fără bătăi de cap. De exemplu, într-o seară te duceai, poate, cu Burt la film la cinematograful în aer liber şi în seara următoare mergeai, poate, cu Walter la un bairam[16] la şcoală.

— Ce naiba e ăla? mă întreabă intrigat.

— E un fel de seară dansantă, ca în *Grease.*

Peter se uită cruciş la mine.

— N-ai văzut niciodată *Grease*? A fost aseară la TV. Nu contează. Faza e că, pe-atunci, nu erai iubita cuiva decât după ce primeai insigna.

— Insigna? repetă Peter.

— Da, tipul îi dădea fetei insigna frăţiei din care făcea parte şi asta însemna că sunt împreună. Dar nu eraţi oficial împreună până nu-ţi dădea insigna.

— Dar eu nu fac parte din nicio frăţie. Nici măcar nu ştiu cum arată o insignă din aia.

— Exact, zic eu.

— Stai aşa – vrei să zici că vrei sau că nu vrei o insignă?

— Nu zic niciuna, nici alta. Zic doar atât: nu crezi că era ceva mişto în felul cum mergeau lucrurile atunci? E o chestie de modă veche, dar e

16 „Sock hop" în original, seară dansantă pentru adolescenţi organizată de obicei în cantina sau sala de sport a liceului, numită astfel pentru că participanţii erau rugaţi să se descalţe. *(N.t.)*

aproape…

Care e cuvântul ăla pe care-l foloseşte mereu Margot?

— Postfeminist.

— Stai aşa. Deci vrei să ieşi cu alţi ţipi?

Nu pare supărat, nu neapărat, doar confuz.

— Nu! Doar… doar fac o observaţie. Cred c-ar fi marfă să se revină la stilul ăsta relaxat de a ieşi cu băieţii. E ceva drăguţ în chestia asta, nu crezi? Sora mea mi-a zis că-şi doreşte să nu fi lăsat lucrurile să devină aşa serioase între ea şi Josh. Şi tu ai zis că nu ţi-a plăcut c-a devenit totul prea serios între tine şi Genevieve. Dacă ne despărţim, nu vreau ca situaţia să devină vreodată aşa nasoală, încât să nu mai putem sta în aceeaşi cameră. Vreau să rămânem prieteni, orice s-ar întâmpla.

Peter îmi taie elanul.

— Între mine şi Gen, situaţia e complicată din cauza felului ei de-a fi. Lucrurile nu stau la fel cu noi doi. Tu eşti… altfel.

Simt că iar mă înroşesc toată.

— În ce sens „altfel”? îl întreb, încercând să-mi ascund entuziasmul.

Ştiu că îi bat apropoul să-mi facă un compliment, dar nu-mi pasă.

— E relaxant când sunt cu tine. Nu mă înnebuneşti, nu mă faci să mă dau de ceasul morţii; eşti…

Se opreşte brusc când îmi vede expresia.

— Ce e? Ce-am zis?

Mă încordez toată. Nicio fată nu vrea să audă ce-a zis el adineauri. Nicio fată. O fată *vrea* să-l înnebunească pe băiat, să-l facă să se dea de ceasul morţii – nu aşa se întâmplă când eşti îndrăgostit de cineva?

— E de bine ce zic, Lara Jean. Te-ai supărat? Să nu te superi.

Îşi trece mâinile peste faţă, cu un aer obosit.

Şovăi. Eu şi Peter ne spunem adevărul; aşa a fost de la început. Mi-aş dori s-o ţinem tot aşa, şi unul, şi celălalt. Dar apoi surprind îngrijorarea subită din ochii lui, îndoiala, şi nu e o expresie pe care sunt obişnuită s-o văd pe chipul lui. Suntem împreună doar de vreo câteva săptămâni şi nu vreau să ne certăm din nou când, de fapt, ştiu că n-a vrut să mă necăjească. M-aud spunându-i:

— Nu, nu m-am supărat, şi, uite-aşa, mi-a şi trecut supărarea.

La urma urmelor, eu mă temeam că voi merge prea departe cu Peter, c-o să ne mişcăm prea repede. Poate că e de bine că nu-l înnebunesc şi nu-l fac să se dea de ceasul morţii.

Îi piere imediat orice urmă de încruntare şi se luminează din nou la faţă. Redevine Peter cel pe care-l ştiu eu. Soarbe din ceai.

— Vezi, la asta mă refer, Lara Jean. De-asta îmi place de tine. Tu înţelegi.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

15

Dimineaţa devreme, înainte de ore, în timp ce eu dau fuga să mă urc în maşină, Josh îşi curăţă stratul de gheaţă de pe parbriz. Tata a curăţat deja gheaţa de pe maşina mea, a pornit motorul şi a dat drumul la căldură. La cum arată maşina lui Josh, n-o să ajungă la timp la şcoală.

Nu prea l-am mai văzut de la Crăciun; după povestea stânjenitoare cu mine şi după ce s-a despărţit de Margot, a fost ca o umbră prin casă. Pleacă un pic mai devreme la şcoală acum şi se întoarce un pic mai târziu. N-a încercat să-mi vorbească după povestea cu videoclipul, deşi, pe undeva, am fost uşurată că n-a făcut-o. Nu voiam să-l aud că-mi spune c-a avut dreptate în legătură cu Peter.

Ies cu spatele de pe alee şi, în ultima secundă, cobor geamul şi mă aplec spre el.

— Vrei să te duc cu maşina? îi strig lui Josh.

Face ochii mari.

— Da. Sigur.

Aruncă paleta de curăţat gheaţa în maşină şi-şi înşfacă ghiozdanul, apoi vine în fugă spre mine.

— Mulţam, Lara Jean, zice, urcând.

Îşi încălzeşte mâinile la aerul condiţionat.

Ieşim din cartier şi conduc cu grijă, pentru că e polei pe drum după gerul de aseară.

— Ai început să conduci foarte bine, îmi spune

Josh.

— Mersi.

Ce-i drept, am exersat, de una singură şi cu Peter. Tot mai am emoţii uneori, dar, de fiecare dată când mă urc în maşină şi conduc, ele se împuţinează, pentru că acum ştiu că sunt în stare s-o fac. N-ai cum să ştii dacă poţi face o chestie decât dacă perseverezi.

Suntem la câteva minute de şcoală când Josh mă întreabă:

— Când crezi c-o să începem să vorbim din nou? Zi-mi ca să-mi fac o idee generală.

— Păi vorbim chiar acum, nu?

— Ştii ce vreau să zic. Ce s-a întâmplat între mine şi Margot a fost între mine şi ea – noi doi nu mai putem să fim prieteni ca odinioară?

— Josh, sigur c-o să fim prieteni în continuare. Dar a trecut mai puţin de-o lună de când tu şi Margot v-aţi despărţit.

— Nu, ne-am despărţit în august. Ea a decis că ar vrea să ne împăcăm acum trei săptămâni şi eu am refuzat.

Oftez.

— De ce ai refuzat-o, de fapt? A fost doar din cauza fazei cu relaţia la distanţă?

Josh oftează şi el.

— Relaţiile presupun efort. O să vezi tu. După ce o să fii mai mult timp cu Kavinsky, o să înţelegi ce vreau să zic.

— Oh, Doamne, eşti aşa un ştie-tot. Cel mai

mare ştie-tot pe care l-am cunoscut vreodată, în afară de soră-mea.

— Care dintre ele?

Sunt gata să pufnesc în râs, dar mă abţin.

— Amândouă. Amândouă sunt ştie-tot.

— Încă un lucru.

Şovăie, apoi continuă.

— M-am înşelat în privinţa lui Kavinsky. După cum s-a descurcat la treaba cu videoclipul, îmi dau seama că e un tip de treabă.

— Mulţumesc, Josh. Chiar e.

Încuviinţează şi se lasă o tăcere relaxată între noi şi mă bucur c-a fost vreme urâtă azi-noapte, mă bucur că parbrizul lui era plin de gheaţă dimineaţă.

16

A doua zi după ore stau pe bancă, în faţa şcolii, aşteptându-l pe Peter, când Genevieve iese pe uşa dublă, vorbind la telefon.

— Dacă nu-i spui, îi spun eu. Pe cuvânt că-i spun.

Îmi stă inima-n loc. Cu cine vorbeşte? Nu cu Peter.

Prietenele ei, Emily şi Judith, ţâşnesc pe uşă apoi şi ea întrerupe imediat convorbirea.

— Unde naiba aţi fost, paraşutelor? se răsteşte la ele.

Fetele se privesc cu subînţeles.

— Gen, calmează-te, zice Emily şi-mi dau seama că e ca un acrobat pe sârmă, se dă un pic vitează, dar cu grijă, ca să n-o înfurie mai tare. Mai avem destul timp pentru cumpărături.

Genevieve dă cu ochii de mine atunci şi-i dispare imediat expresia arţăgoasă.

— Salutare, Lara Jean! îmi spune, făcându-mi cu mâna. Îl aştepţi pe Kavinsky?

Dau din cap şi-mi suflu în pumn doar ca să am o ocupaţie. Plus că e ger.

— Băiatul ăsta e mereu în întârziere. Spune-i c-o să-l sun azi mai pe seară, bine?

Încuviinţez mecanic şi fetele pleacă, la braţ.

De ce-oi fi încuviinţat? Ce-i cu mine? De ce nu reuşesc niciodată să i-o întorc? încă mă mai dojenesc în sinea mea când apare Peter. Se lasă să alunece pe bancă lângă mine şi-şi întinde braţul în jurul umerilor mei. Apoi mă ciufuleşte, cum l-am văzut că-i face lui Kitty.

— Care-i faza, Covey?

— Mulţam că m-ai lăsat să te aştept afară, în ger, îi zic, lipindu-mi degetele îngheţate de gâtul lui.

El scoate un fel de scheunat şi se fereşte.

— Puteai să m-aştepţi înăuntru!

Are dreptate. Şi, oricum, nu de-asta sunt supărată.

— Gen mi-a zis să-ţi spun c-o să te sune mai pe seară.

Îşi dă ochii peste cap.

— Ce-i place să bage strâmbe. N-o lăsa să te necăjească, Covey. E geloasă, atâta tot.

Ridicându-se, îmi întinde mâinile şi, îmbufnată, îl las să mă ia de mână.

— Hai să te scot la o ciocolată caldă să-ţi încălzeşti ciolanele îngheţate.

— Mai vedem, zic.

În maşină tot trage cu ochiul la mine, ca să vadă dacă mai sunt nervoasă. Dar nu-l mai tratez mult timp cu răceală; e prea mare efortul. Îl las să-mi facă cinste cu o ciocolată caldă, ba chiar o împart cu el. Dar îi zic că nu-i dau din mini-bezelele mele.

Pe seară aud că-mi zbârnâie telefonul de pe noptieră şi ştiu şi fără să mă uit că e Peter, care vrea să se asigure o dată în plus că sunt bine.

— Ce faci?

Vorbeşte încet, îmi dau seama după voce că e întins în pat.

— Îmi fac temele. Tu?

— M-am băgat în pat. Te-am sunat doar să-ţi urez „noapte bună”.

Face o pauză.

— Auzi, tu cum de nu mă suni niciodată să-mi urezi „noapte bună”?

— Nu ştiu. Cred că nu mi-a trecut niciodată prin cap. Vrei să te sun?

— Păi, nu eşti *obligată* – doar m-am întrebat de ce n-o faci.

— Parcă urai faza asta cu „telefonul dinainte de

culcare”. Mai ştii? Ai pus-o şi în contract. Ai zis că Genevieve insista să fie ultima persoană cu care vorbeai la telefon înainte de culcare, în fiecare seară, şi că te enerva.

Geme.

— Putem să nu mai vorbim despre ea, te rog? Şi de ce ai o memorie aşa bună? Nu uiţi nimic.

— E darul şi blestemul meu.

Subliniez un paragraf şi încerc să ţin telefonul între ureche şi umăr, dar îmi tot alunecă.

— Deci, stai aşa, vrei să te sun în fiecare seară sau nu?

— În, las-o baltă.

— În, bine, spun şi-mi dau seama că zâmbeşte la celălalt capăt al firului.

— Pa!

— Pa!

— Stai aşa – poţi să-mi aduci o băutură din aia cu iaurt la prânz?

— Zi „te rog”.

— Te rog.

— Zi „te rog frumos”.

— Pa!

— Paaa!

Îmi ia încă două ore să-mi termin temele, dar, când adorm în noaptea aia, adorm zâmbind.

17

Cred că tata are o întâlnire. În seara asta ne-a

zis că trebuie să se vadă cu o prietenă, dar s-a bărbierit şi şi-a pus o cămaşă drăguţă, nu unul dintre puloverele lui jigărite. Se grăbea să plece, aşa că nu l-am întrebat cine e prietena. Probabil că e cineva de la spital. Nu e ca şi cum tata ar avea un cerc larg de prieteni. E o fire timidă. Cu oricine s-ar întâlni, pare a fi un lucru bun.

De cum iese pe uşă, mă întorc spre Kitty, care stă tolănită pe canapea şi se uită la televizor, lingând acreala de pe nişte jeleuri acre. Jamie doarme lângă ea.

— Kitty, crezi că tata a plecat…

— La o întâlnire romantică? Bună dimineaţa!

— Şi nu te deranjează?

— Sigur că nu. Deşi aş prefera să se vadă cu o persoană pe care s-o ştiu şi de care să-mi placă deja.

— Şi dacă s-ar recăsători? Nu te-ar deranja?

— Sigur că nu. Aşa că nu te mai uita la mine cu mutra ta de soră mai mare grijulie, bine?

Încerc să-mi şterg orice expresie de pe faţă.

— Deci, vrei să zici că nu te-ar deranja dacă tata s-ar recăsători, zic senină.

— E doar o întâlnire, Lara Jean. Oamenii nu se căsătoresc după o amărâtă de întâlnire.

— Dar după mai multe întâlniri, da.

O undă de îngrijorare îi străfulgeră chipul şi-apoi spune:

— Om trăi şi-om vedea. N-are rost să ne ambalăm de-acum.

N-aş zice că m-am ambalat, dar sunt curioasă. N-am minţit când i-am spus bunicii că nu m-ar deranja dacă tata începe să iasă cu cineva, dar vreau să ştiu dacă persoana e îndeajuns de bună pentru el, oricine ar fi. Schimb vorba.

— Ce cadou vrei de ziua ta? o întreb.

— Am început o listă, zice. O zgardă nouă pentru Jamie. Din piele. Cu ţepi. O bandă de alergat.

— O bandă de alergat!

— Da, vreau să-l învăţ pe Jamie să meargă pe ea.

— Nu prea cred că tata o să-ţi ia o bandă de alergat, Kitty. Sunt foarte scumpe şi, pe deasupra, unde vrei s-o pui şi pe-aia?

— Bine. Taie banda de pe listă. Mai vreau binoclu cu vedere nocturnă.

— Ar trebui s-o incluzi şi pe Margot în discuţia asta.

— Ce fel de lucruri speciale se găsesc doar în Scoţia? mă întreabă.

— Biscuiţi scoţieni cu unt, originali. Un kilt. Ce altceva… mingi de golf. Suvenire cu monstrul din Loch Ness.

— Ce-s alea?

— Un monstru din Loch Ness de jucărie. Un tricou cu monstrul din Loch Ness. Un poster fosforescent, poate.

— Stai aşa. Asta-i o idee bună. O să pun şi asta pe listă.

După ce Kitty se culcă, fac curăţenie în bucătărie – la modul că frec până şi aragazul cu

un burete de sârmă şi fac ordine în frigider –, ca să pot să-l iau la întrebări pe tata de cum ajunge acasă. Când intră pe uşă tocmai umplu borcănelul de făină.

— Cum a fost la întâlnire? îl întreb degajat.

Mă priveşte nedumerit, încruntând din sprâncene.

— La întâlnire? Am fost la un concert clasic cu colega mea, Marjorie. Soţul ei a făcut guturai şi a zis să profite de bilet.

Mă pleoştesc.

— Oh.

Fredonând, îşi toarnă apă într-un pahar şi-mi spune:

— Ar trebui să mă duc mai des la concerte de muzică clasică. Te tentează, Lara Jean?

— Hm… poate, zic.

Îmi fac provizii de biscuiţi cu zahăr şi scorţişoară şi urc grăbită în camera mea, aşezându-mă la birou. Ronţăind unul, deschid calculatorul şi tastez „întâlniri romantice pentru taţi” şi, ce să vezi, găsesc un site de matrimoniale pentru părinţii care-şi cresc singuri copiii.

Încep să-i completez profilul. Mai întâi de toate, va avea nevoie de o poză de profil. Încep să trec în revistă pozele cu el pe care le am pe computer. Nu e aproape niciuna în care să fie doar el. Mă hotărăsc până la urmă la două, la care pun semne de carte: una de vara trecută, de la plajă – o poză

în care e încadrat tot, pentru că asta e una dintre recomandările de pe site – şi una cu el de anul trecut de la Crăciun, îmbrăcat cu puloverul ăla cu model scandinav primit de la noi. În poză taie un pui fript şi are aerul ăla de tată model din reclamele la cafea, dar fără să arate şters. În lumina chioară din sufragerie aproape că nu i se văd ridurile, doar câteva în jurul ochilor. Bine că mi-am amintit – ar trebui să-l bat la cap să se dea în fiecare zi cu cremă de protecţie solară. Aş putea să-i iau o trusă de îngrijire a tenului pentru bărbaţi, un cadou numai bun de Ziua Taţilor. Îmi fac o însemnare în agendă.

Tata are un pic peste patruzeci de ani. E încă tânăr, îndeajuns de tânăr ca să cunoască pe cineva şi să se îndrăgostească, ba poate chiar de vreo două-trei ori.

18

Când s-a născut Kitty, eu am zis că arată mai curând a pisoiaş decât a Katherine[17] şi aşa i-a rămas numele. După ce-am venit acasă de la spital, unde le văzusem pe ea şi pe mama, eu şi Margot am făcut un banner cu „LA MULŢI ANI, PISOIAŞ!” ca să ne umplem timpul. Ne-am scos toată gama de vopsele şi chestii de meşterit şi bunica s-a înfuriat pe noi pentru că am lăsat un

17 Joc de cuvinte între *„Kitty",* ca variantă prescurtată de la „Katherine", şi „kitten" — „pisicuţă, pisoiaş". *(N.t.)*

dezastru în urma noastră în bucătărie, vopsele care picurau pe podea şi urme de mâini peste tot. Avem o poză cu mami stând sub semnul de bun venit cu Kitty în braţe chiar în ziua aia, cu o expresie obosită, dar luminoasă. Fericită.

Avem o tradiţie să atârnăm semnul deasupra uşii lui Kitty, ca să fie primul lucru pe care-l vede când se trezeşte. Mă trezesc foarte devreme şi atârn semnul cu grijă, nu cumva să-i rup sau să-i îndoi marginile. Îi fac o omletă cu brânză Muenster la micul dejun. Îi desenez pe ea cu ketchup o mutră de pisică, într-o inimioară. Avem un sertar pentru „ocazii speciale", în care ţinem lumânări de pus pe tort, coifuri de carton, feţe de masă şi felicitări de folosit la nevoie. Scot coifurile şi-mi pun unul pe cap, lăsându-l şmechereşte într-o parte. Pun câte unul în dreptul farfuriei ei şi a tatii şi-i pun unul şi lui Jamie Fox-Pickle. Nu e prea încântat, dar apuc să-i fac o poză înainte să şi-l scuture de pe cap.

Tata i-a pregătit bunătăţile ei preferate ca să le ia la pachet la şcoală. Sandvici cu brânză brie şi cartofi prăjiţi, plus o brioşă red velvet[18] cu glazură cu cremă de brânză.

Kitty e tare încântată când vede cum am pus masa şi omleta cu mutra de pisică. Bate din palme şi râde ca apucata când elasticul de la coiful tatii

---

18 Varietate de prăjitură cu cremă $i cacao, colorată în ro$u (cu sfeclă sau coloranţi alimentari). în traducere: „catifea roşie". (N.t.)

se rupe şi coiful îi zboară din cap. Sincer, nu există nicio aniversată mai fericită decât Kitty a noastră.

— Pot să împrumut puloverul tău cu margarete? mă întreabă, cu gura plină.

Mă uit la ceas.

— Ţi-l aduc, dar trebuie să mănânci repejor.

Peter o să ajungă cât de curând.

Când se face momentul să plecăm, ne încălţăm, ne luăm rămas-bun de la tata şi ieşim zorite pe uşă. Peter ne aşteaptă în stradă, în faţa maşinii, cu un buchet de garoafe roz înfăşurate în celofan.

— La mulţi ani, puştoaico! zice.

Kitty face ochii cât cepele.

— Sunt pentru mine?

El începe să râdă.

— Pentru cine altcineva? Fuga, urcă-te în maşină.

Kitty se întoarce spre mine, cu ochii scânteietori, zâmbind cu gura până la urechi.

— Vii şi tu, Lara Jean?

Clatin din cap.

— Nu, e loc doar pentru două persoane.

— Tu eşti singura mea drăguţă azi, puştoaico, spune Peter şi Kitty dă fuga spre el şi-i smulge florile din mână.

El îi deschide portiera, ca un cavaler. O închide în urma ei, apoi se întoarce şi-mi face cu ochiul.

— Să nu fii geloasă, Covey!

Niciodată nu mi-a fost aşa drag ca acum.

* * *

Kitty o să-şi facă ziua cu prietenele ei abia peste câteva săptămâni. A insistat că vrea o petrecere în pijama şi tata e de gardă în fiecare weekend până în februarie. În seara asta, o s-o sărbătorim printr-o cină în familie.

Una dintre reţetele de referinţă ale tatii e puiul la cuptor. Îi place să spună că e specialitatea casei. Îl unge cu unt, pune o ceapă şi un măr în el, îl presară cu condimente pentru friptură şi-l bagă la cuptor. De obicei mai pune şi cartofi gătiţi într-un fel sau altul ca garnitură, în seara asta am făcut piure de cartofi dulci, presărat cu zahăr brun şi scorţişoară, apoi l-am băgat la cuptorul cu grill, ca să se caramelizeze zahărul ca la *crème brûlée.*

Kitty a primit îndatorirea să pună masa şi să scoată condimentele: sosul picant de la Texas Pete pentru tata, muştar pentru ea, gem de căpşuni pentru mine. Şi chutney pentru Margot, dacă ar fi acasă.

— Mamei ce fel de sos îi plăcea la friptură? mă întreabă Kitty brusc.

— Nu… nu-mi amintesc, zic.

Ne uităm amândouă la tata, care tocmai verifică puiul.

— Îi plăcea muştarul, ca mie? mă întreabă.

Închizând uşa de la cuptor, tata zice:

— Hmm. Păi, ştiu că-i plăcea oţetul balsamic. Mult. Mult de tot.

— Doar la pui? întreabă Kitty.

— La orice, de fapt. La avocado, la pâine prăjită cu unt, la roşii, la friptură.

Îmi întipăresc în minte informaţia, în sertarul cu „Diverse Chestii despre M”.

— Sunteţi gata să mâncăm? ne întreabă tata. Vreau să scot puiul din cuptor până nu se usucă de tot.

— Un minut doar, spune Kitty şi, fix după un minut, sună cineva la uşă.

Kitty ţâşneşte ca din arc. Se întoarce cu doamna Rothschild de vizavi. E îmbrăcată în blugi mulaţi, cu un pulover negru pe gât şi cizme cu toc, cu un colier masiv la gât, auriu cu negru. Părul ei şaten-roşcat e pe jumătate prins, pe jumătate lăsat să-i cadă pe spate. Ţine în mâini un cadou împachetat. Jamie Fox-Pickle porneşte glonţ spre ea, împiedicându-se în picioruşele lui subţiri; patinează de colo-colo, dând din codiţă.

— Hopa, salutare, Jamie, zice ea, râzând.

Lasă cadoul pe bufet şi se lasă în genunchi să-l mângâie.

— Ce mai ziceţi?

— Bună seara, doamna Rothschild, zic.

— Trina! exclamă tata, surprins.

Doamna Rothschild râde, stingherită.

— Oh, nu ştiaţi că vin? Kitty m-a invitat când a trecut azi cu Jamie…

Se înroşeşte.

— Kitty! o dojeneşte.

— Eu i-am spus – doar că tata e mai uituc, face

Kitty.

— Hm, spune doamna Rothschild, aruncându-i o privire, pe care Kitty se face că n-o vede. Mă rog, mulţumesc oricum!

Jamie începe să sară pe ea, încă un obicei prost pe care-l are. Doamna Rothschild întinde genunchiul, şi Jamie se potoleşte imediat.

— Şezi, Jamie.

Şi Jamie chiar o ascultă! Eu şi tata ne uităm unul la altul, impresionaţi. Clar, Jamie trebuie să continue lecţiile sub îndrumarea doamnei Rothschild.

— Trina, ce vrei să bei? o întreabă tata.

— Orice ai desfăcut.

— N-am nimic desfăcut, dar pot să deschid orice ţi-ar plăcea…

— Doamnei Rothschild îi place vinul pinot grigio, spune Kitty. Cu un cub de gheaţă.

Ea se înroşeşte şi mai tare.

— Doamne, Kitty, nu-s o sugativă!

Se întoarce spre noi, spunând:

— Mai beau câte un păhărel după serviciu, dar nu în fiecare seară.

Tata râde.

— O să pun nişte vin alb la congelator. Se răceşte imediat.

Kitty pare în culmea fericirii şi, când tata şi doamna Rothschild se retrag în camera de zi, o apuc de guler şi-i şoptesc:

— Ce pui la cale?

— Nimic, zice, încercând să-mi scape din mână.

— Vrei să le faci lipeala? o întreb şuierat.

— Şi, dacă vreau, ce? Ar face o pereche bună.

Hm!

— De ce spui asta?

Kitty începe să enumere pe degete:

— Îi plac animalele, arată bine, are propriul ei salariu şi îmi place de ea.

Hmm. Toate chestiile astea chiar sună bine. Plus că stă vizavi, ceea ce e la îndemână.

— Crezi că doamnei Rothschild îi plac documentarele?

— Cui îi pasă de documentare antice şi de demult? La alea poate să se uite cu tine sau cu Margot. Important e să existe atracţie între ei.

Kitty încearcă să se smulgă din ghearele mele.

— Dă-mi drumul, ca să văd dacă există!

Îi dau drumul la guler.

— Nu, nu intra încă.

Kitty pufneşte şi o porneşte poticnit, iar eu îi zic complice:

— Lasă-i să *fiarbă* înăbuşit o clipă.

Se opreşte locului şi-apoi dă din cap, privindu-mă cu admiraţie.

— Să-i lăsăm să fiarbă înăbuşit, repetă, savurând cuvintele.

Kitty tocmai ciopârţeşte o bucată de carne albă, singurul fel de carne pe care-l mănâncă – îi place tăiată subţire, ca mezelurile, şi tata se străduieşte

cât poate, dar invariabil rezultatul e o chestie făcută franjuri şi jalnică. Cred c-o să-i iau, eventual, un cuţit electric de tăiat carnea cadou de ziua lui. Mie, una, îmi plac copanele. Sincer, nu ştiu de ce s-ar obosi cineva să mănânce altceva decât copane dacă şi-ar putea alege orice parte din pui.

Când doamna Rothschild toarnă nişte sos iute peste pui, lui Kitty îi sclipesc ochii ca nişte licurici. Eu remarc râsul sincer al doamnei Rothschild la glumele răsuflate ale tatii. Îmi place şi cât se entuziasmează când gustă prăjiturelele mele cu zahăr şi scorţişoară. Am băgat câteva dintre cele congelate la cuptor cât a pus tata de cafea.

— Îmi place că sunt crocante, dar se topesc în gură. Vrei să spui că le-ai făcut de la zero?

— Aşa le fac mereu, îi spun.

— Păi, să-mi dai şi mie reţeta, tu, fată.

Apoi începe să râdă.

— Stai aşa, nu te obosi. Ştiu care sunt punctele mele forte şi să fac prăjituri nu e printre ele.

— Putem să vă dăm oricând – noi avem mereu o mulţime de prăjituri şi fursecuri, spune Kitty, ceea ce e culmea venind din partea ei, pentru că nu e ca şi cum mă ajută vreodată să le fac.

Binevoieşte să apară doar la părţile cele mai plăcute, omătul şi mâncatul.

Mă uit pe furiş la tata, care-şi soarbe liniştit cafeaua. Oftez. Habar n-are ce i se întâmplă.

Spălăm vasele şi strângem ce-a mai rămas toţi

laolaltă şi mi se pare foarte firesc. Fără să-i spună nimeni, doamna Rothschild ştie că trebuie să spele de mână paharele de vin, şi nu să le pună în maşina de spălat vasele şi găseşte din prima sertarul cu folie alimentară şi celofan. Ceea ce spune, probabil, mai multe despre capacitatea de organizare a lui Margot decât despre intuiţia doamnei Rothschild, dar, chiar şi-aşa. Cred că mi-o pot închipui integrându-se fără probleme în familie. Şi, cum ziceam, stă chiar peste drum, ceea ce e la îndemână. Se spune că depărtarea hrăneşte dragostea, dar eu cred că-i pe dos: *apropierea* hrăneşte dragostea.

De îndată ce doamna Rothschild a plecat acasă şi tata s-a retras în biroul lui, Kitty dă buzna în camera mea, unde eu tocmai îmi pregătesc ţinuta pentru şcoală, gata de atac. Am ales un pulover bleumarin cu o vulpe pe el, pe care-l ţineam pentru zile negre, fusta muştar şi şosete trei sferturi.

— Deci? mă întreabă.

A venit cu Jamie Fox-Pickle în braţe.

— Îmi place cum s-a apucat să înfăşoare mâncarea în folie; a dat dovadă de iniţiativă, spun, prinzându-mi o clamă de baga în păr şi uitându-mă în oglindă. Mi-a şi lăudat prăjiturelele cu zahăr şi scorţişoară, ceea ce a făcut-o să crească în ochii mei. Dar nu ştiu dacă văd neapărat vreo scânteie între ea şi tata. Adică, ţi se pare că el ar fi interesat?

— Cred c-ar putea fi dacă ea îi acordă o şansă. Ea s-a văzut o vreme cu un coleg de birou, dar n-a mers pentru că-i amintea de fostul ei soţ.

Fac ochii mari.

— S-ar părea c-aţi avut nişte discuţii serioase.

— Ea nu mă tratează ca pe un copil, spune Kitty, mândră de ea.

Dacă şi Kitty e aşa încântată de ea, asta spune multe.

— Ei bine, s-ar putea să nu fie genul tatii, dar, dacă le tot oferim prilejuri să se vadă, cine ştie?

— Cum adică s-ar putea să nu fie genul tatii?

— Pare să aibă un stil foarte diferit de al mamei. Nu-i aşa că fumează? Tata detestă chestia asta.

— Încearcă să se lase. Şi-a luat ţigară electronică acum.

— Hai s-o mai invităm cu alte ocazii şi să vedem ce iese, spun, luând peria de păr. Hei, crezi că, dacă te-ai uita la un tutorial, ai putea să-mi împleteşti o codiţă rasta într-o parte?

— Pot să încerc, zice Kitty. Ondulează-ţi vârfurile mai întâi şi-apoi treci pe la mine după ce mă uit la seriale.

— Am înţeles.

19

Când vorbesc din nou cu Margot pe Skype, îi dau vestea cea mare. Ea stă la birou, într-un pulover cu model jacquard, bleu cu verde-pădure,

şi are părul ud. Ţine în mână o cană cu Saint Andrews din care-şi bea ceaiul.

— Fain pulover, îi spun, luându-mi laptopul în braţe şi rezemându-mă comod de perne. Deci, ia ghiceşte cu cine a încercat Kitty să-i facă lipeala tatii.

— Cu *cine*?

— Cu doamna Rothschild.

Margot se îneacă, la propriu, cu ceaiul.

— Vecina de vizavi? Sper că glumeşti. E, efectiv, cea mai dementă chestie pe care am auzit-o vreodată.

— Serios? Chiar crezi asta?

— Da! Tu nu?

— Nu ştiu. Kitty petrece mult timp cu ea pentru c-o învaţă să-l dreseze pe Jamie. Pare de treabă.

— Păi, sigur, e de treabă, dar se machiază aşa strident şi-şi varsă mereu cafeaua fierbinte în sân. Şi ţipă ca o apucată. Nu mai ştii ce scandaluri avea cu fostul ei soţ, în curte?

Margot se cutremură.

— Ce subiecte de conversaţie ar avea ea şi tata, de fapt? Ea e, cum ar veni, una din „Nevestele din Charlottesville”. Numai că e divorţată.

— A zis, ce-i drept, că *Real Housewives* e serialul ei preferat, recunosc, simţindu-mă ca şi cum aş pârî-o. Dar a zis că e o plăcere de care se simte vinovată!

— Care ediţie, din ce oraş?

— Toate, cred!

— Lara Jean, promite-mi că n-o s-o laşi să pună gheara pe tata. Habar n-are care-i treaba cu relaţiile în secolul XXI şi ea o să-l mănânce cu fulgi cu tot. Are nevoie să fie cu o persoană mai matură, cu o femeie căreia îi citeşti înţelepciunea în ochi.

Pufnesc amuzată.

— Cum ar fi? O bunicuţă? Dacă da, ştiu vreo câteva la Belleview cu care i-aş putea face lipeala.

— Nu, dar cineva care e măcar de-o seamă cu el! Ar trebui să fie sofisticată, dar să-i placă natura şi drumeţiile şi chestii de-astea.

— Când a fost tata ultima dată într-o drumeţie?

— N-a mai fost de ani de zile, dar asta-i şi ideea – are nevoie de cineva care să-l încurajeze la astfel de activităţi. Să-l ajute să se menţină în formă, fizic *şi* mental.

— Şi… sexual? întreb, chicotind.

Pur şi simplu nu pot rezista tentaţiei de a face o glumă sau de-a o oripila pe Margot.

— Câh! exclamă ea. Ai o minte perversă!

— Glumesc!

— Îţi închid acum.

— Nu, nu închide. Dacă doamna Rothschild nu e persoana potrivită, mă gândeam c-ar trebui să-şi încerce norocul pe site-urile de matrimoniale. I-am şi găsit un site şi toate cele. E un tip arătos, să ştii. Şi, de Ziua Recunoştinţei, bunica îl bătea la cap să iasă mai mult. Zice că nu e bine pentru un bărbat să rămână singur.

— E foarte fericit aşa.

Face o pauză.

— Nu e?

— Cred că e foarte… mulţumit? Dar nu e totuna cu fericit, este? Gogo, nu vreau să se simtă singur… şi la cât de pornită e Kitty să-i facă lipeala cu doamna Rothschild, înclin să cred că tânjeşte după o figură maternă.

Margot oftează şi ia o gură de ceai.

— Bine, ocupă-te de profilul lui şi trimite-mi parola, ca să-mi dau şi eu cu părerea. O să selectăm câteva candidate şi-o să-i prezentăm o listă foarte exclusivistă, ca să nu se simtă copleşit.

— Ce-ar fi să mai aşteptăm până ne lămurim cum merge cu doamna Rothschild? spun, mânată de un impuls. Ar trebui să-i dăm o şansă, măcar, nu crezi? De dragul lui Kitty.

Margot oftează din nou.

— Cam câţi ani crezi că are?

— Vreo treiş nouă? Patruzeci?

— Păi, se îmbracă de parcă ar fi mult mai tânără.

— N-ar trebui s-o judeci din cauza asta, zic, deşi recunosc că m-am simţit cam stingherită când mi-a zis că îşi ia hainele din aceleaşi magazine ca mine.

Oare asta o însemna că ea se îmbracă de parcă ar fi puştoaică sau că eu mă îmbrac ca o babă? Chris mi-a caracterizat stilul drept „moda bunicuţă/şcolăriţă” şi „Lolita bibliotecară”. Bine că mi-am amintit.

— Hei, dacă găseşti vreun kilt drăguţ, îmi aduci şi mie unul? Roşu ecosez, poate cu un nasture mare în formă de ac de siguranţă?

— O să caut, îmi promite. Poate găsesc unele asortate pentru noi trei. Pentru noi patru, de fapt. Am putea să ne pozăm în ele când facem felicitarea de Crăciun la anul.

Pufnesc.

— Tata în kilt!

— N-ai de unde şti, poate c-o să-i placă. Mereu se laudă că e pe sfert scoţian. Acum trebuie s-o şi dovedească.

Ea strânge cana în mâini şi ia o gură.

— Hai să-ţi spun ceva. Am întâlnit un băiat drăguţ. Îl cheamă Samuel şi suntem colegi la cursul de cultură populară britanică.

— Ooh. Are un accent de fiţe?

— Indubitabil, face ea, cu un accent britanic, aristocratic.

Începem să ne hlizim amândouă.

— Ne vedem diseară la un pub. Ţine-mi pumnii.

— Baftă! strig.

Îmi place s-o văd aşa pe Margot, relaxată şi fericită şi pusă pe glume. Probabil că asta înseamnă că l-a uitat definitiv pe Josh, mă gândesc.

20

— Nu te pune în faţa televizorului, se răsteşte

Kitty la mine.

Şterg etajera de praf cu un pămătuf nou-nouţ, comandat online. Nu ştiu de când n-a mai şters nimeni praful pe-aici.

— De ce eşti aşa arici azi? o întreb, întorcându-mă spre ea.

— Sunt prost dispusă, doar atât, mormăie ea, întinzându-şi picioarele ca nişte beţe. Shanae trebuia să vină pe la mine azi şi acum nu mai vine.

— Ei bine, nu-ţi vărsa nervii pe mine.

Kitty îşi scarpină genunchiul.

— Hei, ce-ai zice dacă i-aş trimite doamnei Rothschild o felicitare de Valentine’s Day din partea tatii?

— Să nu îndrăzneşti!

O ameninţ cu pămătuful.

— Trebuie să încetezi să te mai amesteci în treburile altora, Katherine. Nu-i frumos.

Kitty îşi dă ochii peste cap, cu un aer exasperat.

— Ah, nici n-ar fi trebuit să-ţi spun.

— Acum e prea târziu. Uite ce e, dacă două persoane sunt menite să fie împreună, or să se găsească până la urmă.

— Tu şi Peter v-aţi fi „găsit până la urmă” dacă nu trimiteam eu scrisorile alea? mă provoacă ea.

Unu-zero pentru Kitty.

— Probabil că nu, recunosc.

— Nu, categoric nu. A fost nevoie să-ţi dau eu un mic impuls.

— Nu te preface că ai expediat scrisorile alea

din vreun elan altruist. Ştii bine c-ai făcut-o de ciudă.

Kitty trece graţios pe lângă mine şi mă întreabă:

— Ce-i aia „altruist”?

— Înseamnă să nu te gândeşti la tine, să fii caritabil, mărinimos… altfel zis, exact opusul tău.

Kitty zbiară şi sare la mine şi ne luptăm un pic, gâfâind amândouă, chicotind şi lovindu-ne de rafturi. Mai demult puteam s-o dezarmez fără prea mare efort, dar începe să mă prindă din urmă. Are picioare zdravene şi ştie să-mi scape din mână, ca un viermuş. Într-un final îi prind amândouă mâinile la spate şi ea strigă:

— Mă predau, mă predau!

De cum îi dau drumul, sare din nou pe mine, gâdilându-mă la subţiori şi încercând să ajungă la gât.

— Nu pe gât, nu pe gât! ţip eu.

Gâtul e punctul meu slab, după cum ştie toată lumea din familie. Mă las să cad în genunchi, râzând aşa tare că mă doare burta.

— Încetează, încetează! Te rog!

Kitty se opreşte din gâdilat.

— Aşa mă port eu altru… altruist, zice. Asta-i o dovadă de altruitate.

— Altruism, gâfâi eu.

— Cred că merge şi „altruitate”.

Dacă ea n-ar fi expediat scrisorile alea, oare eu şi Peter ne-am mai fi găsit până la urmă? Primul meu impuls e să spun că nu, dar poate c-am fi

luat-o pe alte căi şi ne-am fi găsit la un moment dat, la o răscruce. Sau poate că nu, dar, oricum ar fi, acum suntem împreună.

21

— Povesteşte-mi mai multe despre drăguţul tău, îmi spune Stormy.

Stăm turceşte pe podeaua camerei ei, punând deoparte poze şi amintiri pentru albumul ei. Ea a fost singura care a venit la cursul de azi, aşa că ne-am mutat în apartamentul ei. Îmi făceam griji că Janette o să observe ce puţini doritori sunt, dar, de când am început să lucrez ca voluntar, nici măcar n-a băgat vreodată capul pe uşă. Mai bine.

— Ce vrei să ştii despre el?

— Face vreun sport?

— Joacă lacrosse.

— Lacrosse? repetă ea. Nu fotbal sau baseball, sau baschet?

— Păi, e foarte bun. Au început să-l recruteze facultăţile.

— Îmi arăţi o poză cu el?

Scot telefonul şi deschid o poză cu noi doi la el în maşină. Poartă un pulover verde-pădure în care mie mi se pare că arată foarte chipeş. Îmi place cum îi stă în pulover. Îmi vine să mă cuibăresc în el şi să-l drăgălesc, ca şi cum ar fi un animal de pluş.

Stormy se uită atentă la poză.

— Hm, face. Da, e foarte arătos. Dar nu ştiu dacă e la fel de arătos ca nepotul meu. Nepotul meu seamănă cu Robert Redford când era tânăr.

Hopa!

— Îţi arăt poze dacă nu mă crezi, spune, ridicându-se şi începând să caute o poză.

Deschide sertarele, răscolind prin hârtii. Orice altă bunicuţă de la Belleview ar avea deja pusă la loc de cinste o poză cu scumpul ei nepot. Înrămată, pusă deasupra televizorului sau pe etajera de deasupra căminului. Nu şi Stormy. Singurele poze înrămate pe care le are sunt poze cu ea. Are o poză uriaşă alb-negru cu ea mireasă expusă imediat cum intri, care ocupă aproape tot peretele. Dar bănuiesc că, dacă aş fi fost vreodată aşa frumoasă, şi eu aş vrea să mă laud cu asta.

— Hm. Nu găsesc nicio poză.

— Poţi să mi-l arăţi data viitoare, spun, şi Stormy se lasă la loc pe canapea.

Îşi întinde picioarele pe divan.

— Unde se mai duc tinerii din ziua de azi pentru puţină intimitate? Nu există niciun loc gen Belvedere?

Mă descoase, clar vrea să mă tragă de limbă. Stormy e ca un ogar când e vorba să adulmece o bârfă suculentă, dar eu mă ţin tare pe poziţie. Nu c-aş avea cine ştie ce chestii suculente să-i ofer, de fapt.

— Hm, nu ştiu… nu cred.

Îmi fac de lucru strângând un teanc de hârtii

tăiate fâşii.

Ea începe să decupeze nişte borduri.

— Îmi amintesc de primul băiat cu care mi-am făcut vreodată de cap în maşină. Ken Newbery. Conducea un Chevy Impala. Doamne, ce fiori îţi dă când un băiat te atinge pentru prima dată. Nu există nimic care să se compare cu asta, aşa-i, scumpo?

— Mm-hmm. Unde e vraful ăla cu programe de la piese de pe Broadway pe care le aveai? Ar trebui să facem ceva şi cu ele.

— S-ar putea să fie în lada mea de zestre.

„Ce fiori îţi dă când un băiat te atinge pentru prima dată”.

Simt un gol în stomac. Cunosc sentimentul ăla. Mi-l amintesc la perfecţie, mi l-aş aminti şi dacă n-ar fi fost surprins de cameră. E plăcut să mă gândesc din nou la treaba asta ca o amintire de-a mea, separată de videoclip şi de tot ce s-a întâmplat după.

Stormy se apleacă spre mine şi spune:

— Lara Jean, ţine minte, fata trebuie să fie întotdeauna cea care decide cât de departe vrea să meargă. Băieţii gândesc cu ştii-tu-ce. De tine depinde să rămâi cu capul pe umeri şi să aperi ce-i al tău.

— Nu ştiu, Stormy. Nu e o abordare cam sexistă?

— Viaţa e sexistă. Dacă ai rămâne gravidă, viaţa ta ar fi cea care s-ar schimba. Pentru băiat nu se

întâmplă nicio schimbare majoră. Pe seama ta vor umbla vorbe. M-am uitat la emisiunea aia, „Mame adolescente”. Toţi băieţii ăia nu sunt buni de nimic. Nişte jigodii!

— Vrei să zici că n-ar trebui să fac sex?

În tot timpul ăsta, Stormy mi-a zis să nu mai fiu aşa plicticoasă, să-mi trăiesc viaţa, să am iubiţi. Şi acum?

— Îţi zic că trebuie să te păzeşti. Să te păzeşti ca şi cum ar fi o situaţie de viaţă şi de moarte, pentru că aşa şi e.

Mă priveşte cu subînţeles.

— Şi nu te baza niciodată pe băiat să vină el cu prezervativul. O doamnă vine întotdeauna pregătită.

Tuşesc.

— De tine depinde să te protejezi *şi* să te bucuri de corpul tău.

Ridică din sprâncene complice.

— Tu alegi cu cine vrei să împărtăşeşti bucuria asta, aşa că alege cu cap. A fost o *onoare* de fiecare dată când i-am îngăduit unui bărbat să mă atingă. Un privilegiu.

Dă din mână spre mine, arătându-mă din cap până-n picioare.

— Tot ce vezi? E un privilegiu să te închini la templul ăsta, înţelegi ce vreau să zic? Nu se poate apropia chiar orice puştan fără minte de sala tronului. Ţine minte ce-ţi spun, Lara Jean. Tu decizi cu cine, până unde, cât de des, şi dacă.

— Habar n-aveam că eşti aşa o feministă împătimită, spun.

— Feministă?

Stormy scoate o exclamaţie de dezgust, din gât.

— Nu sunt deloc *feministă.* Zău aşa, Lara Jean!

— Stormy, nu te enerva. Înseamnă doar că tu consideri că bărbaţii şi femeile sunt egali şi ar trebui să aibă drepturi egale.

— Nu cred că vreun bărbat e egalul meu. Femeile le sunt net superioare şi nu cumva să uiţi asta! Să nu uiţi niciunul dintre lucrurile pe care tocmai ţi le-am spus. De fapt, probabil c-ar trebui să iei notiţe pentru biografia mea.

Începe să fredoneze *Stormy Weather.*

N-a existat niciodată vreun pericol ca relaţia dintre noi să meargă prea departe cât timp ne prefăceam că suntem împreună. Dar acum văd cât de repede se pot schimba lucrurile, fără să-ţi dai seama măcar. În două secunde putem ajunge de la un sărut la două mâini strecurate pe sub cămaşa mea şi totul e aşa febril, aşa pătimaş. Parcă am fi într-un tren accelerat care goneşte spre destinaţie şi îmi place, chiar îmi place, dar îmi place şi când mergi cu un tren mai domol şi poţi să te uiţi pe geam, să admiri peisajul, clădirile, munţii. Simt că nu vreau să ratez paşii mărunţi, vreau să nu se termine prea repede. Şi în clipa imediat următoare îmi doresc să cresc mai repede, mai mult, acum.

Încă mi se pare foarte surprinzător să mă trezesc cu un băiat în spaţiul meu personal. Încă

mă simt agitată când mă înconjoară cu braţul sau mă ia de mână. Cred că nu ştiu să am o relaţie în stil 2010. Mă nedumereşte toată treaba. Nu-mi doresc genul de relaţie pe care au avut-o Margot şi Josh, nici ce-au avut Peter şi Genevieve. Îmi doresc altceva.

Cred c-aţi putea spune că sunt genul care înfloreşte mai târziu, dar asta sugerează c-avem fiecare din noi un orar prestabilit, că există un singur fel acceptabil de-a fi când ai şaisprezece ani şi eşti îndrăgostită de un băiat.

Corpul meu e un templu la care nu poate să se închine chiar oricine.

N-o să merg mai departe decât vreau să merg.

22

Sunt cu Peter la Starbucks, stăm unul lângă altul, învăţăm pentru testul la chimie. Cu un gest leneş, el întinde braţul pe spătarul scaunului meu şi începe să-mi răsucească o şuviţă de păr pe creion, lăsând-o să se desfacă apoi ca o panglică. Îl ignor. Îmi trage scaunul mai aproape de el şi mă sărută tandru pe gât, făcându-mă să mă hlizesc. Mă feresc de el.

— Nu pot să mă concentrez când faci chestia asta.

— Ziceai că-ţi place când mă joc cu părul tău.

— Îmi place, dar acum încerc să învăţ.

Mă uit în jur şi-apoi îi şoptesc:

— Şi, în plus, suntem în public.

— Aproape că nu-i ţipenie de om aici!

— E tipul de la casă şi mai e şi tipul ăla de lângă uşă. Încerc să i-l arăt discret cu creionul. La şcoală a fost linişte şi pace; ultimul lucru care ne lipseşte e încă un *mente* care face valuri.

— Lara Jean, n-o să ne filmeze nimeni, dacă de-asta îţi faci griji. Nu facem nimic rău.

— Ţi-am spus de la început că nu le am cu manifestările de afecţiune în public, îi reamintesc.

Peter rânjeşte.

— Serios? Hai să ne-am intim cine a sărutat pe cine pe culoar. Efectiv ai sărit pe mine, Covey.

Mă înroşesc.

— O făceam cu un scop şi ştii bine asta.

— Şi-acum ai face-o cu un scop, se îmbufnează el. Scopul e că mă plictisesc şi am chef să te sărut. E ceva de neiertat?

— Eşti aşa copilăros, spun, ciupindu-l de nas. Dacă stai potolit şi mai înveţi trei sferturi de oră, te las să mă săruţi în maşină, departe de priviri indiscrete.

Peter se luminează la faţă.

— Bine.

Îi zbârnâie telefonul şi se apleacă să se uite la el. Se încruntă şi tastează un mesaj, cu degetele zburându-i pe taste.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb.

Dă din cap că nu, dar pare absent şi butonează în continuare, chiar şi în timp ce se presupune că

învăţăm. Şi acum sunt şi eu cu gândul aiurea, întrebându-mă ce-ar putea fi. Sau cine-o fi.

23

Împing căruciorul de cumpărături, căutând lapte condensat pentru prăjitura cu limetă, când îl zăresc pe Josh pe culoarul cu cereale. O iau glonţ spre el şi-mi ciocnesc căruciorul de al lui.

— Salutare, vecine! zic.

— Hei, ghici ce veste am!

Josh zâmbeşte fericit, mândru de el.

— Am intrat din sesiunea de toamnă la UVA.

Scot un chiuit piţigăit şi dau drumul căruciorului.

— Josh! E minunat!

Îl îmbrăţişez, ţopăind de bucurie. Îl scutur de umeri.

— Bucură-te, nătărăule!

El râde şi ţopăie şi el de câteva ori pe loc, înainte de a-mi da drumul.

— Mă bucur. Ai mei nu-şi mai încap în piele de veselie pentru că acum nu mai trebuie să plătească taxa pentru studenţii din alt stat. Nu s-au mai certat de câteva zile bune.

Mă întreabă sfios:

— Îi dai tu vestea lui Margot? Nu mă simt în stare s-o sun, dar merită să afle. Ea m-a ajutat să învăţ în tot timpul ăla. În parte, ei i se datorează chestia asta.

— O să-i spun. Ştiu c-o să se bucure foarte tare pentru tine, Josh. Şi tata, şi Kitty.

Ridic mâna ca să bat palma cu el şi îmi vine în întâmpinare cu elan. Nu-mi vine să cred – Josh o să plece la facultate şi în curând n-o să mai fim vecini. Nu ca înainte. Acum că va absolvi şi va pleca din oraş, poate că părinţii lui vor divorţa în sfârşit şi apoi vor vinde casa şi n-o să-mi mai fie vecin deloc. Relaţia dintre noi a fost aiurea de luni de zile, încă dinainte să se despartă de Margot, şi n-am mai petrecut ceva timp împreună de nu ştiu când… dar îmi plăcea să ştiu că era pe-aproape, chiar alături, în caz că aveam nevoie de ajutorul lui.

— După ce mai trece puţin timp… încep. După ce ne lasă Margot, o să mai vii să iei cina cu noi ca înainte? Toată lumea îţi duce dorul. Kitty ştiu sigur că abia aşteaptă să-ţi arate ce figuri a mai învăţat Jamie. Îţi spun de-acum, nu-i ceva ieşit din comun, aşa că nu-ţi face speranţe prea mari. Dar chiar şi-aşa.

El zâmbeşte larg, zâmbetul lui domol pe care-l ştiu aşa bine.

— Sigur, spune.

24

Fetele din familia Song iau foarte în serios arta de a face felicitări de Valentine’s Day. O felicitare de modă veche te înduioşează, e ceva modest şi

autentic, şi, sub aspectul ăsta, felicitările artizanale sunt cele mai bune. Mi-a rămas destulă materie primă de la albumele de amintiri, dar, pe lângă asta, am strâns căpeţele de dantelă şi panglici şi milieuri. Am o cutie de metal cu mărgeluţe şi perle, şi strasuri; am şi abţibilduri de pe vremuri – un amoraş, inimioare de toate felurile şi flori.

În mod tradiţional, tata primeşte o singură felicitare de la noi trei. Anul ăsta e prima dată când Margot o să-i trimită una separat. O să-i trimitem una şi lui Josh, dar am lăsat-o pe Kitty să preia iniţiativa şi mă mulţumesc să semnez imediat sub ea.

Am lucrat aproape toată după-amiaza la felicitarea pentru Peter. E albă, în formă de inimă, tivită cu dantelă albă. În mijloc am cusut *„Eşti al meu, Peter K”,* cu aţă roz. Ştiu c-o să-i stârnească zâmbetul. E ceva jucăuş, menit să-l tachineze; nu-i ceva prea serios, ca şi Peter, de altfel. Chiar şi-aşa, e un mod de-a marca ziua şi faptul că noi doi, Peter Kavinsky şi Lara Jean Song Covey, suntem împreună. Voiam să-i fac o felicitare mult mai extravagantă, mare, cu mărgele şi dantelă, dar Kitty a zis c-ar fi fost prea din cale-afară.

— Să nu-mi consumi toate periuţele, îi spun lui Kitty. Mi-a luat ani de zile să le adun. Pe bune, ani de zile.

Mereu o fire pragmatică, Kitty spune:

— Ce rost are să le aduni dacă nu le foloseşti?

Atâta muncă doar ca să zacă într-o cutiuţă de metal, unde nici măcar nu le vede cineva?

— Poate, zic, pentru că are dreptate, de fapt. Vreau să zic doar atât, pune periuţe doar pe felicitările oamenilor de care chiar îţi place.

— Dar strasurile violet?

— Din alea poţi să pui câte vrei, spun, pe un ton binevoitor, genul de ton cu care i s-ar adresa un boiernaş unui vecin mai sărac.

Strasurile violet nu merg cu tema mea. Eu ţintesc spre ceva în stil victorian, iar strasurile violet îţi evocă mai curând carnavalul de Mardi Gras, dar n-o să mă auziţi zicându-i chestia asta lui Kitty. Are o fire aşa sucită că, atunci când vede că nu te omori după o chestie, devine circumspectă şi ea şi n-o mai atrage lucrul ăla. Mult timp am reuşit s-o fac să creadă că stafidele erau fructele mele preferate şi că trebuie să-mi lase şi mie, când de fapt detest stafidele şi eram fericită că le mănâncă altcineva. Kitty avea obiceiul să-şi facă rezerve de stafide; probabil că părea cel mai cuminte copil de la grădiniţă.

Lipesc la cald tot felul de zorzoane în jurul unei inimioare, în timp ce mă întreb cu voce tare:

— Oare ar trebui să-i pregătim un mic dejun special tatii? Am putea să luăm un robot din ăla de stors fructe de la mall şi să-i facem suc de grepfrut roz, proaspăt. Şi am impresia c-am văzut aparate de făcut gofre în formă de inimioare pe net, nu foarte scumpe.

— Tatii nu-i place grepfrutul, zice Kitty. Şi de-abia dacă folosim aparatul obişnuit de făcut gofre. Ce-ar fi să decupăm pur şi simplu gofrele în formă de inimioară?

— Ar părea că ne-am zgârcit, pufnesc eu dispreţuitor.

Dar are dreptate. N-are rost să cumpărăm ceva ce-am folosi doar o dată pe an, chiar dacă nu costă decât 19,99 de dolari. Pe măsură ce Kitty înaintează în vârstă, îmi dau seama că seamănă mult mai mult cu Margot decât cu mine.

Dar apoi spune:

— Şi dacă am folosi formele de prăjituri şi-am face clătite în formă de inimioară? Şi le-am pune colorant roşu?

Îi zâmbesc larg.

— Aşa da!

Poate c-o fi moştenit şi ceva de la mine.

— Am putea să punem colorant roşu şi în sirop, continuă Kitty, ca să arate a sânge. O inimă însângerată!

Nu, uitaţi ce-am zis. Kitty nu seamănă cu nimeni altcineva.

25

În noaptea dinainte de Valentine’s Day, îmi intră în cap că n-ajunge doar felicitarea pentru Peter şi c-ar fi o idee grozavă să fac pateuri cu gem de cireşe, aşa că mă trezesc cu noaptea în cap ca să

le fac să fie proaspete şi acum bucătăria arată ca în filmele de groază. Blaturile de gătit şi faianţa sunt pline de stropi de suc de cireşe. E o baie de sânge, o baie de sânge cu suc de cireşe. E mai rău ca în ziua când am făcut prăjitură red velvet şi am umplut faianţa din spatele aragazului de colorant roşu. A trebuit să-l curăţ cu periuţa de dinţi, până la stratul de ciment.

Dar pateurile îmi ies o minunăţie, ca dintr-un desen animat, fiecare e auriu şi apetisant, cu marginile subţiri şi găurele ca să răsufle. Am de gând să le iau cu mine la prânz; ştiu c-o să fi placă lui Peter, Gabe şi Darrell. O să-i dau unul şi lui Lucas. Şi lui Chris, dacă vine la şcoală.

Îi trimit mesaj lui Peter că nu e nevoie să mă ia cu maşina, pentru că vreau să ajung mai devreme să apuc să-i las felicitarea în dulăpior. E ceva înduioşător în ideea de a-i lăsa cuiva o felicitare de Valentine’s Day în dulăpior – dacă te gândeşti bine, un dulăpior seamănă cu o cutie poştală şi toată lumea ştie că e mult mai romantic să trimiţi o scrisoare prin poştă decât să i-o înmânezi cuiva personal, fără fast.

Kitty coboară în jur de şapte şi punem împreună masa pentru tata ca de sărbătoare, cu felicitările de la mine, Kitty şi Margot aranjate în jurul farfuriei lui. Îi las două pateuri. N-apuc să-i văd reacţia pentru că nu vreau să ajung la şcoală după Peter. El ajunge întotdeauna pe ultima sută de metri, aşa că mă gândesc că e OK dacă ajung doar

cu cinci minute mai devreme.

Când ajung la şcoală, îi strecor felicitarea în dulăpior, apoi o iau spre cantină ca să-l aştept acolo.

Dar, când intru, el e deja înăuntru şi stă în dreptul automatelor cu... Genevieve. Stă cu mâinile pe umerii ei şi vorbeşte foarte concentrat cu ea. Ea încuviinţează, cu ochii în pământ. Ce s-o fi întâmplat de e aşa abătută? Sau joacă teatru, ca să-l ţină pe Peter în preajma ei?

E Ziua îndrăgostiţilor şi eu am senzaţia că-i întrerup pe iubitul meu şi pe fosta lui iubită. Chiar îi e doar un bun prieten sau e ceva mai mult de-atât? în ce-o priveşte pe ea, am mereu sentimentul că e ceva mai mult, indiferent că el îşi dă seama sau nu. Oare şi-au făcut unul altuia cadouri de Valentine’s Day, în amintirea vremurilor apuse? Oare sunt paranoică sau e o chestie obişnuită pe care o fac foştii iubiţi care au rămas prieteni?

Ea mă zăreşte chiar atunci şi-i spune ceva lui Peter, apoi trece pe lângă mine şi iese din cantină. El vine cu paşi mari spre mine.

— La mulţi ani de Ziua îndrăgostiţilor, Covey!

Mă cuprinde cu mâinile de mijloc şi mă ia pe sus, de parcă aş fi un fulg.

— Azi putem să ne sărutăm în public, dacă e sărbătoare? mă întreabă când mă lasă jos.

— Mai întâi, unde e felicitarea mea de Valentine’s Day? îi zic, întinzând mâna.

Peter începe să râdă.

— La naiba, e în ghiozdan. Frate! Ce fată lacomă!

Orice ar fi, se vede că de-abia aşteaptă să mi-o dea, aşa că mă entuziasmez şi eu. Mă ia de mână şi mă conduce până la masa unde şi-a lăsat ghiozdanul.

— Mai întâi stai jos, zice şi mă conformez.

Se aşază lângă mine.

— Închide ochii şi întinde mâna.

Îl ascult şi-l aud cum trage fermoarul la ghiozdan, punându-mi apoi ceva în palmă, o hârtie. Deschid ochii.

— E o poezie, spune. Am scris-o pentru tine.

De cum răsare luna eu o visez întruna
Pe preafrumoasa mea Lara Jean
Și când stelele se-aprind pe cer
Simt ochii plini de mister
Ai preafrumoasei mele Lara Jean

Îmi duc mâna la gură. „Preafrumoasa mea Lara Jean!”. Nici nu-mi vine să cred.

— E cea mai fainã chestie pe care a făcut-o cineva pentru mine vreodată. Sunt aşa fericită că-mi vine să te iau în braţe şi să nu-ţi mai dau drumul.

Mă topesc toată când mi-l imaginez stând la biroul lui, acasă, scriind cu condeiul pe hârtie. Mă ia cu fiori. Simt cum mă furnică din creştet până în tălpi.

— Pe bune? îţi place?

— Îmi place *la nebunie!*

Îl înconjor cu braţele şi-l strâng cât de tare pot. O să-mi pun scrisoarea asta în cutia mea de pălării şi, când voi fi bătrână ca Stormy, o s-o scot şi-o să mă uit la ea şi o să-mi amintesc de clipa asta. La naiba cu Genevieve, la naiba cu orice altceva! Peter Kavinsky mi-a scris o poezie.

— Nu e singurul cadou pe care-l am pentru tine. Nici măcar nu e cel mai fain.

Se desprinde din braţele mele şi scoate o cutiuţă de catifea din *ghiozdan.* Mi se taie răsuflarea. Încântat, îmi spune:

— Haide, deschide-o odată!

— E o insignă?

— Ceva mai fain de-atât.

Îmi duc mâinile la gură. E colierul care-mi plăcea, cel cu pandantivul în formă de inimă din magazinul de antichităţi al mamei lui, colierul la care am jinduit câteva luni bune. De Crăciun, când tata mi-a zis că se vânduse, m-am gândit că n-o să-l mai văd în veci.

— Nu-mi vine să cred, şoptesc, atingând diamantul micuţ din mijloc.

— Stai că ţi-l pun eu.

Îmi ridic părul de pe ceafă şi Peter vine în spatele meu şi-mi pune lănţişorul la gât.

— Oare pot să accept aşa ceva? mă întreb cu voce tare. A fost foarte scump, Peter! De-a dreptul exorbitant.

El râde.

— Ştiu cât costă. Nu-ţi face griji, mama mi-a făcut o reducere. Va trebui să lucrez câteva weekenduri, să iau nişte mobilă şi s-o aduc la magazin cu furgoneta, dar ştii, nu-i mare chestie. Nu contează, dacă-ţi place.

Duc mâna la lănţişor.

— Îmi place! îmi place de nu se poate!

Mă uit pe furiş de jur-împrejur. Ştiu că e un gând meschin, fugar, dar mi-aş dori ca Genevieve să fi fost de faţă să vadă asta.

— Stai aşa, unde-i felicitarea mea de Valentine's Day? mă întreabă Peter.

— E în dulăpiorul tău, zic.

Acum mai că-mi pare rău c-am ascultat-o pe Kitty şi că n-am sărit un pic calul cu ocazia acestei prime Zile a îndrăgostiţilor în care chiar am un iubit. Pe Peter. Oh, mă rog. Măcar mai am şi pateurile cu gem de cireşe din ghiozdan, încă sunt calde. O să i le dau pe toate lui. Îmi pare rău, Chris, Lucas şi Gabe.

Nu mă mai satur să mă uit la mine cu lănţişorul la gât. La şcoală, îl port peste pulover, ca să-l vadă şi să-l admire toată lumea. Seara îl arăt tuturor, tatii, lui Kitty, lui Margot, când vorbim pe chat. În glumă, i-l arăt şi lui Jamie Fox-Pickle. Toată lumea e dată pe spate. Nu mi-l scot nicio clipă de la gât: îl port la duş, îl port şi când mă culc.

E ca în „Căsuţa din prerie”[19], când Laura a primit o păpuşă de cârpă de Crăciun. Avea nasturi negri pe post de ochi şi o guriţă şi obraji coloraţi cu fructe de pădure. Ciorapi roşii flauşaţi şi o rochie de stambă roz cu albastru. Laura nu-şi mai lua ochii de la ea. Strângea păpuşa la piept şi uita de restul lumii. Mama ei a trebuit să-i atragă atenţia să le lase şi pe celelalte fete s-o ia în braţe.

Aşa mă simt şi eu. Când Kitty mă roagă să i-l dau să-l încerce şi ea, ezit pentru o fracţiune de secundă şi apoi mă simt vinovată că sunt aşa chitroasă.

— Ai grijă numai, îi spun, desfăcându-mi-l de la gât. Kitty se preface că-i scapă pandantivul de pe lănţişor şi eu ţip imediat.

— Am glumit, se hlizeşte ea.

Se duce la oglindă şi se studiază, cu capul înclinat într-o parte şi gâtul arcuit.

— Nu-i rău. Nu-i aşa că te bucuri că eu am declanşat toată treaba cu tine şi Peter?

Arunc cu o pernă după ea.

— Pot să-l împrumut şi eu la vreo ocazie specială?

— Nu!

Şi-apoi îmi amintesc iar de Laura şi de păpuşă.

— Da. Dacă e o ocazie foarte specială.

— Mulţumesc, zice.

---

19 Serial american foarte popular în anii '80, despre viaţa unei familii de fermieri din Minnesota în secolul al XlX-lea, bazat pe romanele scriitoarei Laura Ingalls Wilder. (N.t.)

Apoi îşi înclină capul într-o parte şi mă priveşte cu un aer serios.

— Lara Jean, pot să te întreb ceva?

— Poţi să mă întrebi orice, zic.

— E o întrebare legată de băieţi.

Dau din cap, încercând să-mi ascund entuziasmul. Băieţi! Deci am ajuns deja la probleme de-astea. Bun.

— Te ascult.

— Şi promiţi c-o să-mi răspunzi sincer? Ca între surori?

— Sigur. Vino să stai lângă mine, Kitty.

Se aşază lângă mine pe jos şi eu o înconjor cu braţul, simţindu-mă caldă şi generoasă, plină de sentimente materne. Kitty chiar a început să se maturizeze.

Se uită la mine, cu o privire nevinovată.

— Tu şi Peter faceţi sex?

— Poftim?

Îi dau un brânci.

— Kitty!

— Ai promis c-o să-mi răspunzi, exclamă veselă.

— Ei bine, răspunsul e „nu”, pârâcioasă mică. Doamne! Ieşi din camera mea!

Kitty iese ţopăind, râzând ca o hienă turbată. O aud până ajunge la celălalt capăt al holului.

26

Chiar când credeam că toată beleaua cu

videoclipul din jacuzzi se sfârşise complet şi definitiv, apare o nouă variantă şi îmi aminteşte că acest coşmar nu se va sfârşi niciodată cu adevărat. Nimic aflat pe internet nu dispare vreodată; nu aşa se spune? De data asta sunt la bibliotecă şi, cu coada ochiului, văd două fete dintr-a zecea, fiecare cu o cască în ureche, uitându-se la videoclip şi hlizindu-se. Şi iată-mă în cămaşa de noapte, cuibărită în poala lui Peter, acoperindu-l ca o pătură. Timp de câteva secunde rămân ţintuită locului, în cumpănă. Să le înfrunt sau nu. Îmi amintesc sfatul lui Margot, cum c-ar trebui să fiu mai presus de chestiile astea şi să mă prefac că mă doare în cot. Şi-apoi îmi zic „La naiba cu asta!”

Mă ridic, mă îndrept hotărâtă spre ele şi le smulg căştile din laptop. În boxe răsună la maximum *Part of Your World.*

— Hei! exclamă una dintre fete, întorcându-se în scaun.

Şi-apoi mă recunoaşte, şi ea, şi prietena ei se privesc panicate. Închide laptopul.

— Nu te jena, pune-l! îi zic, încrucişându-mi braţele la piept.

— Nu, mersi, face ea.

Mă întind peste ea, deschid laptopul şi dau drumul la videoclip. Persoana care a făcut videoclipul a înserat scene din „Mica sirenă”.

„When’s it my turn? Wouldn't I Iove, Iove to explore that shore up above...[20]

20 Versuri din *Part of Your World,* cântec de pe coloana

În închid laptopul.

— Ca să ştiţi, când te uiţi la videoclipul ăsta, e totuna cu a te uita la pornografie cu minori şi aţi putea fi puse pe acuzare pe treaba asta. Adresa ta de IP e deja în sistem. Gândeşte-te la asta înainte să-l trimiţi şi la alţii. Asta s-ar considera distribuire de materiale pornografice.

Roşcata se uită cu gura căscată la mine.

— Cum anume e chestia asta pornografie cu minori?

— Şi eu, şi Peter suntem minori.

Cealaltă fată rânjeşte şi comentează:

— Parcă ziceaţi că nu făceaţi sex acolo.

Mă blochez.

— Ei bine, să lăsăm Departamentul de Justiţie să decidă chestia asta. Dar mai întâi o să mă duc la domnul director Lochlan.

— Nu e ca şi cum am fi singurele care s-au uitat la el! zice roşcata.

— Închipuie-ţi cum te-ai simţi dacă ai fi tu în videoclipul ăla, îi spun.

— M-aş simţi minunat, mormăie fata. Eşti norocoasă. Kavinsky e un tip sexy.

Norocoasă. Bun aşa.

Mă ia pe neaşteptate cât de tare se supără Peter când îi arăt videoclipul cu „Mica sirenă”. Pentru că Peter nu pune niciodată răul la inimă; trece

---

sonoară a filmului de animaţie „Mica sirenă". în traducere aproximativă: „Dar când va veni rândul meu? Oare eu nu mi-aş dori să explorez lumea de deasupra?" *(N.t.)*

prin probleme ca gâscă prin apă. Bănuiesc că de-asta e aşa popular. E atât de sigur de sine, e stăpân pe sine. Asta-i face pe alţii să se simtă în largul lor.

Dar videoclipul cu „Mica sirenă” îi pune capac. Ne uităm la el în maşină, pe telefonul lui, şi se înfurie aşa tare că mi-e să nu arunce telefonul pe geam.

— Jigodiile! Cum îndrăznesc?

Peter dă cu pumnul în volan şi loveşte claxonul. Tresar. Nu l-am văzut niciodată aşa supărat. Nu sunt sigură ce să-i spun, cum să-l potolesc. Am crescut înconjurată de femei şi cu un tată blajin. Nu ştiu nimic despre nervii băieţilor aflaţi la adolescenţă.

— La naiba! strigă. Detest faptul că nu te pot proteja de asta.

— N-am nevoie s-o faci, îi spun şi îmi dau seama chiar în timp ce-o spun că aşa şi e.

Fac faţă de minune situaţiei de una singură.

El se uită drept în faţă.

— Dar vreau s-o fac. Am crezut c-am rezolvat problema înainte, dar uite că revine. E ca herpesul, futu-i.

Vreau să-l consolez, să-l fac să râdă, să uite.

— Ai herpes, cumva, Peter? îl întreb, în glumă.

— Lara Jean, nu-i de râs.

— Iartă-mă.

Li pun o mână pe braţ.

— Hai s-o ştergem de-aici.

Peter porneşte maşina.

— Unde vrei să mergem?

— Oriunde. Nicăieri anume. Hai să ne plimbăm pur şi simplu cu maşina.

Nu vreau să dau nas în nas cu nimeni. Nu vreau să am parte de ocheade cu subînţeles sau şuşoteli. Vreau să mă ascund. În Audiul lui Peter, micul nostru refugiu. Ca să-mi ascund gândurile sumbre, îi zâmbesc larg lui Peter, îndeajuns de larg spre a-l face să-mi zâmbească şi el, abia schiţat.

Plimbarea îl linişteşte şi, când ajungem în sfârşit la mine acasă, Peter pare să fie din nou în toane bune. Îl întreb dacă vrea să intre şi să mănânce pizza, dat fiind că e seara când comandăm pizza de obicei. Îi spun că poate să-şi aleagă ce ingrediente vrea el. Dar el scutură din cap şi spune c-ar fi cazul să se întoarcă acasă. Pentru prima dată, nu mă sărută la despărţire şi asta mă face să mă simt vinovată pentru cât de nasol se simte. E parţial vina mea, ştiu că e. El crede că trebuie să rezolve problema în locul meu şi acum ştie că nu poate şi-l seacă.

* * *

Când intru în casă, tata mă aşteaptă aşezat la masa din bucătărie, stă şi aşteaptă, încruntat.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

— Scuze, mi-a murit bateria. S-a întâmplat ceva?

Dacă e să mă iau după expresia gravă de pe faţa lui, clar s-a întâmplat ceva.

— Trebuie să vorbim, Lara Jean. Ia loc.

Mă năpădeşte un val de panică.

— De ce, tată? Ce s-a întâmplat? Unde-i Kitty?

— E în camera ei.

Îmi las geanta din mână şi mă îndrept spre masa din bucătărie, mişcându-mă cât de încet pot. Mă aşez lângă el şi el oftează din rărunchi, cu mâinile strânse în poală.

Chiar când îi spun „E vorba de profilul pe care ţi l-am făcut pe site-ul de matrimoniale? Pentru că încă nu l-am activat”, el spune:

— De ce nu mi-ai spus ce se întâmpla la şcoală?

Îmi simt inima ca de plumb.

— La ce te referi?

Încă mai sper, mă rog să fie altceva. Să-mi spună că am picat examenul la chimie; să-mi spună de orice în afară de jacuzzi.

— La videoclipul cu tine şi Peter.

— Cum ai aflat? îl întreb şoptit.

— M-a sunat consiliera ta vocaţională. Îşi făcea griji pentru tine. De ce nu mi-ai spus ce se întâmpla, Lara Jean?

Pare atât de supărat, atât de dezamăgit, o expresie pe care o detest mai mult decât orice. Simt că stau să-mi dea lacrimile.

— Pentru că… mi-a fost ruşine. N-am vrut să mă vezi în lumina aia. Taţi, îţi jur, n-am făcut altceva decât să ne sărutăm. Doar atât.

— N-am văzut videoclipul şi nici n-o să-l văd. E ceva personal, care vă priveşte doar pe voi doi. Dar mi-aş dori să te fi purtat mai cu cap în ziua

aia, Lara Jean. Acţiunile noastre au consecinţe pe termen lung.

— Ştiu.

Lacrimile îmi curg pe obraji.

Tata îmi ia mâna din poală şi o strânge într-a lui.

— Mă necăjeşte că n-ai venit la mine când treceai printr-o perioadă aşa dificilă la şcoală. Ştiam că ţi se întâmpla ceva, dar n-am vrut să insist prea mult. Mereu încerc să mă gândesc cum ar proceda mama ta dacă ar mai fi cu noi. Ştiu că nu e uşor să ai doar un tată cu care să poţi vorbi…

I se frânge glasul şi eu încep să plâng şi mai tare.

— Dar mă străduiesc. Chiar mă străduiesc.

Sar de pe scaun şi-l înconjor cu braţele.

— Ştiu că te străduieşti, spun, plângând.

Mă îmbrăţişează la rândul lui.

— Trebuie să înţelegi că poţi să vii să-mi ceri sfatul, Lara Jean. Despre orice ar fi vorba. Am vorbit cu domnul director Lochlan şi o să anunţe mâine că oricine se uită sau distribuie videoclipul va fi suspendat.

Mă năpădeşte uşurarea. Ar fi trebuit să vin la tata să-i spun de la bun început. Mă îndrept de spate şi el întinde mâna şi îmi şterge lacrimile.

— Acum, ce ziceai despre profilul de pe site-ul de matrimoniale?

— Oh…

Mă aşez la loc pe scaun.

— Păi… ţi-am făcut un profil pe

Singleparentloveconnection.com.

Se încruntă, aşa că adaug imediat:

— Bunica crede că nu e bine pentru un bărbat să rămână aşa mult timp singur şi eu îi dau dreptate. M-am gândit că un site de matrimoniale te-ar putea ajuta să reintri în circuit.

— Lara Jean, pot să-mi coordonez şi singur viaţa amoroasă! N-am nevoie să-mi programeze fiica mea întâlniri romantice.

— Dar… nu mergi niciodată la întâlniri.

— Asta e problema mea, nu a ta. Vreau să ştergi chiar în seara asta profilul.

— Nici măcar n-a fost vreodată activ. L-am făcut pentru orice eventualitate. E o lume plină de posibilităţi, tată.

— Acum vorbim de viaţa ta amoroasă, nu de a mea, Lara Jean. Discuţia despre a mea s-o lăsăm pe altă dată. Vreau să aud care-i treaba cu tine.

— Bine.

Îmi pun mâinile pe masă, cu un gest afectat.

— Ce vrei să ştii?

Se scarpină în ceafă.

— Păi… e ceva serios între tine şi Peter?

— Nu ştiu. Vreau să zic, cred că s-ar putea să fiu îndrăgostită de el. Dar poate că e prea devreme să-mi dau seama. Oricum, cât de serioasă poate fi o relaţie când eşti la liceu? Uită-te la Margot şi la Josh şi la cum s-a terminat povestea.

— Nu mai vine deloc pe la noi, spune tata abătut.

— Exact. Nu vreau să fiu genul de fată care plânge în camera ei de cămin după un băiat.

Mă opresc brusc.

— Asta e o chestie pe care i-a spus-o mama lui Margot. I-a zis că nu vrea să fie genul de fată care merge la facultate cu iubitul şi apoi pierde toată distracţia.

El zâmbeşte cu subînţeles.

— E ceva caracteristic mamei tale.

— Cine-a fost iubitul ei în liceu? îl iubea mult? L-ai întâlnit vreodată?

— Mama ta n-a avut niciun iubit în liceu. Vorbea despre colega ei de cameră, Robyn.

Tata râde în barbă.

— O scotea din fire pe mama ta.

Mă rezem de spătarul scaunului. În tot timpul ăsta mi-am imaginat că mama vorbea despre ea.

— Îmi amintesc când am văzut-o pentru prima dată pe mama ta. Dădea o cină festivă în camera ei de cămin.

„Pseudo-Ziua Recunoştinţei”, şi am mers cu un amic. Era un adevărat ospăţ de Ziua Recunoştinţei în luna mai. Purta o rochie roşie şi avea părul lung pe-atunci. Ştii, ai văzut-o în poze.

Se opreşte, cu un zâmbet jucându-i pe chip.

— Mi-a făcut morală pentru c-am adus fasole verde la conservă şi nu proaspătă. Aşa îţi dădeai seama că îi place cineva, dacă începea să-i tachineze. Sigur, eu nu ştiam la momentul ăla. Nu ştiam mai nimic despre fete pe-atunci.

Ha! *Pe-atunci.*

— Aveam impresia că v-aţi cunoscut la cursul de psihologie, zic.

— Conform spuselor mamei tale, am făcut un curs împreună un semestru, dar eu nu-mi amintesc s-o fi văzut. Se ţinea într-un amfiteatru din ăla în care intră sute de oameni.

— Dar ea te-a observat, spun.

Partea asta am mai auzit-o. Mama zicea că-i plăcuse cât de atent era el la curs şi c-avea părul un pic prea lung la spate, ca un profesor distrat.

— Slavă Domnului! Unde aş fi ajuns fără ea?

Asta mă pune pe gânduri. Oare unde *ar fi ajuns*? Fără noi, de bună seamă, dar probabil că n-ar fi nici văduv. Oare ar fi avut o viaţă mai fericită dacă s-ar fi însurat cu o altă fată, dacă ar fi ales pe altcineva?

Tata îmi ridică bărbia.

— N-aş fi ajuns nicăieri fără ea, pentru că nu le-aş avea pe fetele mele, îmi spune apăsat.

Îl sun pe Peter şi-i spun că doamna Duvall l-a sunat pe tata şi că el ştie de videoclip, dar a vorbit cu domnul director Lochlan şi totul o să se rezolve de-acum. Mă aştept să fie uşurat, dar, după voce, e în continuare pleoştit.

— Acum tatăl tău probabil că mă urăşte, spune.

— Nu te urăşte, îl liniştesc.

— Crezi c-ar trebui să-i spun ceva? Nu ştiu, gen, să-i cer scuze, ca de la bărbat la bărbat?

Mă cutremur.

— Categoric nu. Tata e foarte stingherit.

— Da, dar…

— Te rog, nu te mai frământa, Peter. Cum ţi-am zis, tata a rezolvat totul. Domnul director Lochlan o să facă anunţul şi lumea o să ne lase în pace. În plus, n-ai de ce să-ţi ceri scuze. Am fost la fel de implicată ca tine. Nu m-ai obligat să fac nimic ce nu-mi doream să fac.

Închidem la scurt timp după asta şi, deşi mă simt mai împăcată în legătură cu videoclipul, tot sunt neliniştită în privinţa lui Peter. Ştiu că-l supără că nu m-a putut proteja, dar ştiu şi că, în parte, îl roade că i-a fost rănit orgoliul şi asta n-are nimic de-a face cu mine. Oare chiar atât de fragil e orgoliul unui băiat? Probabil că aşa e.

27

Primesc scrisoarea într-o marţi, dar o văd abia miercuri dimineaţă, înainte să plec la şcoală. Stau în firida de la geamul din bucătărie, mâncând un măr şi parcurgând corespondenţa cât îl aştept pe Peter să vină să mă ia. Factura de la lumină, factura de la cablu, un catalog de la Victoria’s Secret, numărul de luna asta din *Dog Fancy (For Kids!),* pentru Kitty. Şi-apoi o scrisoare, într-un plic alb, adresată mie. Un scris de băiat. Nu recunosc adresa expeditorului.

Dragă Lara Jean.

S-a prăbuşit un copac pe aleea noastră săptămâna trecută şi domnul Barber de la Barber Landscaping a venit să-l remorcheze de-acolo. Familia Barber s-a mutat în casa în care am stat noi la Meadowridge şi, scuze că mă repet, sunt proprietarii unei firme de grădinărit şi amenajări.

Domnul Barber mi-a adus scrisoarea de la tine.

Am văzut după data poştei c-ai trimis-o demult, din septembrie, dar eu am primit-o abia săptămâna asta, pentru c-a fost trimisă la fosta mea adresă. De-asta îţi răspund abia acum.

Scrisoarea ta mi-a amintit de tot felul de lucruri de care credeam c-am uitat. Cum ar fi ziua când sora ta mai mare a făcut nuga cu alune la microunde şi aţi hotărât să faceţi un concurs de break-dance ca să decideri cine primeşte bucata mai mare. Sau când m-am încuiat pe-afară într-o după-amiază şi am venit la căsuţa din copac şi-am stat şi-am citit amândoi până s-a întunecat şi-a trebuit să aprindem lanterna. Îmi amintesc că vecinul tău făcea hamburgeri pe grătar şi tu m-ai provocat să merg să-i cer unul pentru noi doi, dar eu n-am avut curajul. Când m-am întors acasă, mi-am luat-o rău de tot pentru că nimeni nu ştia unde dispărusem, dar a meritat.

Mă opresc din citit. Îmi amintesc de ziua aia când ne-am încuiat amândoi pe dinafară! Eram eu cu Chris şi cu John, dar apoi Chris a trebuit să

plece şi-am rămas doar eu şi John. Tata fusese la un seminar; nu-mi amintesc pe unde erau Margot şi Kitty. Ni s-a făcut aşa foame c-am dat iama în punga cu Schittles pe care o dosise Trevor sub o scândură dezlipită. Bănuiesc c-aş fi putut să mă refugiez la Josh şi să mănânc la el, dar a fost plăcut să pierd vremea cu John Ambrose McClaren. Era ca şi cum fugiserăm amândoi de-acasă.

Trebuie să-ţi zic că scrisoarea ta m-a dat pe spate, pentru că, pe când aveam treisprezece ani, eu eram încă un ţânc, pe când tu erai o persoană în toată regula, cu emoţii şi idei complexe. Mama încă îmi mai tăia mărul felii la gustarea de la amiază. Dacă ţi-aş fi scris o scrisoare în clasa a opta, aş fi zis că ai un păr frumos. Şi-atât. Doar că ai un păr frumos. Nu ştiam eu de-astea. Habar n-aveam că-ţi place de mine pe-atunci.

Acum câteva luni te-am văzut la o dezbatere Model UN[21] *la Thomas Jefferson. Nu cred că m-ai recunoscut, dar eram şi eu pe-acolo, reprezentam Republica Populară Chineză. Mi-ai lăsat un bilet şi te-am strigat pe nume, dar ai mers înainte. Am încercat să te găsesc mai târziu, dar plecaseşi. M-ai văzut?*

Cred că mă întreb, de fapt, de ce te-ai hotărât

---

21 Serie de conferinţe şi dezbateri pentru adolescenţi care simulează activitatea din cadrul comitetelor şi agenţiilor afiliate ONU. (N.t.)

să-mi trimiţi scrisoarea după atâta amar de vreme. Aşadar, dacă vrei să mă suni sau să-mi trimiţi un mail sau să-mi scrii, chiar te rog.

Cu drag.
John

P.S. Că tot mă întrebai – singurele persoane care-mi spun Johnny sunt mama şi bunica, dar nu te sfii.

Oftez adânc.

În gimnaziu, eu şi John Ambrose McClaren am avut două momente „romantice” cu totul – când ne-am sărutat la „învârte sticla”, ceea ce, sincer, n-a fost câtuşi de puţin romantic, şi ziua aia prin ploaie la ora de sport, care până anul ăsta fusese cel mai romantic moment din viaţa mea. Sunt sigură că nu aşa şi-o aminteşte şi John. Mă îndoiesc că şi-o aminteşte, de fapt. Să primesc scrisoarea asta de la el, după atâta vreme, e ca şi cum ar fi înviat din morţi. E o experienţă diferită faţă de când l-am văzut, pentru câteva secunde, la Model UN în decembrie. Atunci a fost ca şi cum aş fi văzut o fantomă. Acum e o persoană în carne şi oase, pe care am cunoscut-o, care m-a cunoscut.

John era un tip deştept; el avea cele mai bune note dintre băieţi şi eu aveam cele mai bune note dintre fete. Eram colegi la cursurile pentru avansaţi. Lui îi plăcea cel mai mult istoria –

întotdeauna citea toate lecturile –, dar se pricepea şi la mate, şi la ştiinţe. Sunt sigură că în privinţa asta nu s-a schimbat.

Dacă Peter a fost ultimul dintre colegii noştri care s-a înălţat, John a fost primul. Îmi plăcea părul lui blond, însorit, de culoarea grâului copt. Avea o expresie inocentă şi bucălată, avea aerul unui băiat care nu intra niciodată în belele şi era favoritul mamelor din cartier. Pur şi simplu avea el genul ăsta de mutră. Asta îl făcea tovarăşul ideal la năzbâtii. El şi Peter făceau tot felul de drăcii împreună. John era creierul, el avea ideile geniale, dar se sfia un pic când trebuia să vorbească pentru că se bâlbâia un pic.

Îi plăcea să joace rolul secundar, în timp ce lui Peter îi plăcea să fie vedeta. Aşa că Peter culegea roadele – şi ponoasele – pentru că el era capul răutăţilor şi cum ar fi putut un îngeraş ca John Ambrose McClare să fie vinovat de ceva? Nu c-ar fi făcut prostii majore. Lumea e fermecată de băieţii frumoşi. Băieţii frumoşi se aleg doar cu un scuturat indulgent din cap şi o exclamaţie dojenitoare – „Oh, Peter!” –, nici măcar nu-i plesneşte cineva peste mână. Profesoara noastră de engleză, doamna Hoit, îi poreclise Butch Cassidy şi Sundance Kid, de care noi n-auziserăm în viaţa noastră. Peter a convins-o să ne pună filmul la oră într-o zi şi-apoi s-au certat tot anul care era Butch şi care era Sundance Kid, deşi ne era limpede tuturor cine era fiecare.

Pariez că toate colegele lui sunt înnebunite după el. Când l-am văzut la Model UN, părea atât de sigur de el, cum stătea drept pe scaun, cu umerii ridicaţi, perfect concentrat. Dacă aş fi colegă de şcoală cu John, pariez c-aş fi, în primul rând, cu un binoclu şi un baton de cereale, stând de pază lângă dulăpiorul lui. I-aş şti pe de rost programul; aş şti pe de rost ce mănâncă la prânz. Oare mai mănâncă şi-acum sandviciuri duble cu unt de arahide şi jeleu, pe pâine integrală? mă întreb. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu.

Claxonul lui Peter mă smulge din reverie. Tresar când îl aud, ca şi cum am fost prinsă în flagrant. Simt un impuls iraţional să ascund scrisoarea, s-o îndes în cutia mea de pălării, la loc sigur, şi să nu mă mai gândesc la ea. Dar apoi îmi spun, nu, ar fi o nebunie. Sigur c-o să-i răspund lui John Ambrose McClaren la scrisoare. Aş fi nepoliticoasă dacă n-aş face-o.

Aşa că îndes scrisoarea în ghiozdan, îmi trag haina albă cu puf pe mine şi dau fuga afară, la maşină. A mai rămas ceva zăpadă pe jos de la ultimul viscol, dar arată jalnic, ca un covor rărit. Eu sunt genul de fată care vrea totul sau nimic când vine vorba de vreme, aş prefera ori să se topească de tot, ori să avem nămeţi până la genunchi.

Când urc în maşina lui Peter, tocmai trimite un mesaj de pe telefon.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nimic, spune. Doar un mesaj de la Gen. Voia s-o duc cu maşina, dar i-am zis că nu putem.

Mă zbârlesc. Mă roade că-şi trimit în continuare atât de des sms-uri, că pot să comunice atât de relaxat, încât ea îi poate cere s-o ducă undeva cu maşina. Dar sunt prieteni, prieteni şi-atât. Îmi tot spun asta. Şi el îmi spune adevărul, aşa cum ne-am promis c-o să facem.

— Ghici cine mi-a scris.

Iese cu spatele de pe alee.

— Cine?

— Ghici!

— Hm… Margot?

— Ce-ar fi surprinzător în asta? Nu, n-a fost Margot. John Ambrose McClaren!

Peter mă priveşte nedumerit.

— McClaren? De ce ţi-ar scrie o scrisoare?

— Pentru că i-am scris şi eu una, mai ştii? Cum ţi-am scris şi ţie. Au fost cinci scrisori de dragoste şi cea pentru el a fost singura pe care n-am primit-o înapoi. Credeam că s-a pierdut pe veci, dar apoi s-a prăbuşit un copac pe aleea lui după ultimul viscol şi domnul Barber a venit să-l ridice de-acolo şi i-a adus scrisoarea.

— Cine e domnul Barber?

— E cel care a cumpărat casa în care a stat John. Are o firmă de grădinărit şi amenajări – oricum, nu contează. Faza e că John a primit abia săptămâna trecută scrisoarea de la mine, de-asta

i-a luat aşa mult să-mi răspundă.

— Hm, face Peter, umblând la încălzire. Deci ţi-a scris o scrisoare? Nu un mail?

— Nu, o scrisoare în toată regula, trimisă prin poştă.

Mă uit să văd dacă e gelos, să văd dacă îl irită câtuşi de puţin întorsătura asta de situaţie.

— Hm, face Peter din nou.

Acest al doilea „hm” sună plictisit, absent. Nu pare câtuşi de puţin gelos.

— Şi ce mai face Sundance Kid?

Se hlizeşte.

— Lui McClaren nu-i plăcea deloc când îi spuneam aşa.

— Îmi amintesc, spun.

Ne-am oprit la semafor; s-a făcut coloană de maşini la intrarea în şcoală.

— Ce zicea în scrisoare?

— Oh, ştii tu, „ce mai faci?”, chestiile obişnuite.

Mă uit pe geam. N-am chef să-i dau prea multe informaţii pentru că, după reacţia lui blazată, nu merită să afle mai multe. N-are bunul-simţ să se *prefacă* măcar că-i pasă?

Peter bate cu degetele pe volan.

— Ar trebui să ne vedem odată cu el.

Mă simt stingherită la gândul de a-i vedea pe Peter şi John Ambrose McClaren în aceeaşi încăpere din nou. La care dintre ei m-aş uita?

— Hmm, poate, spun, moale.

Poate că n-a fost o idee aşa bună să aduc vorba

de scrisoare.

— Cred că mai are şi acum mânuşa mea veche de baseball, reflectează Peter. Hei, de mine a zis ceva?

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Cum ar fi, ce mai fac?

— Nu prea.

— Hmm.

Peter se strâmbă, cu o expresie cumva îmbufnată.

— Tu ce i-ai răspuns?

— De-abia am primit-o! N-am apucat să-i scriu nimic.

— Spune-i „salut” din partea mea când îi scrii, zice.

— Sigur, spun.

Caut prin geantă ca să mă asigur că mai am scrisoarea.

— Aşadar, stai aşa, dacă ne-ai trimis câte o scrisoare de dragoste fiecăruia dintre noi, asta înseamnă că ţi-a plăcut la fel de mult de fiecare?

Mă priveşte în expectativă şi ştiu că-şi închipuie c-o să spun că de el mi-a plăcut cel mai mult, dar aş minţi dacă aş spune asta.

— Da, mi-a plăcut la fel de mult de fiecare.

— Vrăjeli! De cine ţi-a plăcut cel mai mult? De mine, aşa-i?

— Asta e o întrebare imposibilă, Peter. Vreau să zic, totul e relativ. Aş putea să spun că mi-a plăcut cel mai mult de Josh, pentru că de el mi-a plăcut

cel mai mult timp, dar nu poţi să apreciezi pe cine iubeşti mai mult în funcţie de cât de mult timp i-ai iubit.

— Pe cine iubeşti?

— De cine îţi place, zic.

— Clar ai zis „iubeşti”.

— Mă rog, am vrut să spun „îţi place”.

— Cum rămâne cu McClaren? mă întreabă. Cât de mult ţi-a plăcut de el în comparaţie cu noi, ceilalţi?

În sfârşit! în sfârşit, un strop de gelozie.

— Mi-a plăcut… – sunt gata să spun „la fel de mult”, dar ezit.

Conform spuselor lui Stormy, e imposibil să-ţi placă exact la fel de mai multe persoane. Dar cum poţi să apreciezi cât de mult îţi place cineva, cu atât mai mult de două persoane? Peter e întotdeauna cel pe care-l place cel mai mult lumea. Se aşteaptă la asta. Aşa că mă mulţumesc să spun:

— E imposibil de spus. Dar acum îmi place de tine cel mai mult.

Peter datină din cap.

— Pentru o fată care n-a mai avut prieten până acum, chiar te pricepi să învârţi un băiat pe degete.

Ridic din sprâncene. *Eu* mă pricep să învârt un băiat pe degete? E prima dată în viaţa mea când aud asta. Genevieve, Chris, *ele* se pricep să învârtă băieţii pe degete. Eu nu. Eu n-am făcut-o

niciodată.

28

Dragă John(ny)

În primul rând, mulţumesc că mi-ai răspuns la scrisoare. A fost o surpriză foarte plăcută. În al doilea rând… uite care-a fost faza cu scrisoarea. Ţi-am scris-o când eram într-a opta, dar nu mi-am dorit niciodată s-o vezi. Pare o nebunie, ştiu, era pur şi simplu o chestie pe care o făceam eu aşa – când îmi plăcea de un băiat, îi scriam o scrisoare şi apoi o ascundeam în cutia mea de pălării. Scrisorile erau doar pentru mine. Dar uite că în septembrie sora mea mai mică, Kitty – o mai ştii? Sfrijită şi căpoasă? – le-a trimis pe toate destinatarilor, inclusiv ţie.

Îmi amintesc de concursul ăla de break-dance. Parcă l-a câştigat Peter. Oricum, el s-ar fi ales cu bucata cea mai mare de nuga. Fără legătură, dar mai ştii că el lua întotdeauna bucata cea mai mare de pizza? Tare enervant. Mai ţii minte când el şi Trevor s-au luat la ceartă pe tema asta şi au sfârşit prin a scăpa bucata de pizza pe jos şi n-a mai luat-o niciunul? Mai ţii minte când am venit cu toţii la tine acasă să ne luăm rămas-bun când te-ai mutat? Eu ţi-am făcut un tort de ciocolată cu glazură de ciocolată şi unt de arahide şi am adus şi-un cuţit să-l tai, dar voi strânseraţi toată vesela şi

tacâmurile, aşa c-am ajuns să-l mâncăm cu mâna, pe veranda din faţă. Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că eram mânjită de ciocolată pe la gură. M-am simţit aşa stânjenită. Pare c-a trecut tare mult de-atunci.

Eu nu fac parte din Model UN, dar am fost acolo în ziua aia şi te-am văzut. De fapt, bănuiam că s-ar putea să te văd pe-acolo pentru că mi-am amintit că erai în Model UN încă din gimnaziu. Îmi pare rău că n-am mai stat să povestim, cred c-am fost pur şi simplu şocată pentru că trecuse atâta amar de vreme. Şi mie mi s-a părut că erai neschimbat. Mult mai înalt, însă.

Trebuie să-ţi cer o favoare – vrei, te rog, să-mi trimiţi scrisoarea înapoi? Celelalte s-au întors la mine şi, deşi sunt sigură c-o să mă ruşinez la culme, chiar aş vrea să văd ce-ţi scriam.

Cu drag.
Lara Jean

29

E târziu şi la mine s-au stins toate luminile. Tata e la spital, Kitty e la o petrecere în pijama. Ştiu că Peter ar vrea să intre, dar tata o să se întoarcă în curând şi s-ar putea să se panicheze dacă se-ntoarce şi ne găseşte singuri în casă aşa târziu. Tata nu mi-a zis nimic explicit, dar, de la faza cu videoclipul, ceva s-a schimbat, imperceptibil.

Acum, când ies cu Peter, tata mă întreabă, vezi Doamne ca fapt divers, pe la ce oră o să ajung acasă şi pe unde mergem. Nu-mi punea genul ăsta de întrebări înainte, deşi probabil că nici nu prea avea motive s-o facă până acum.

Îi arunc o privire lui Peter, care a oprit motorul. Brusc zic:

— Ce-ar fi să mergem la căsuţa din copac a lui Carolyn Pearce?

— Haide, încuviinţează el imediat.

Afară s-a întunecat; n-am mai fost aici pe beznă. Întotdeauna bătea până aici lumina din bucătăria familiei Pearce sau dinspre garaj, sau dinspre casa noastră. Peter urcă primul şi-apoi îmi luminează calea cu lanterna în timp ce urc în copac.

Se minunează de faptul că, înăuntru, totul e neschimbat. A rămas exact cum am lăsat-o. Kitty n-a fost niciodată prea interesată să vină aici. Căsuţa a cam fost abandonată de când n-am mai venit noi din clasa a opta. Noi, adică puştii de vârsta mea: Genevieve, Allie Feldman, uneori Chris, uneori băieţii – Peter, John Ambrose McClaren, Trevor. Era locul nostru secret; nu făceam nimic rău, nu fumam, nu beam. Doar stăteam acolo şi vorbeam.

Genevieve inventa mereu jocuri de genul Pe Cine ai Alege? Dacă am fi fost pe o insulă pustie, pe cine am fi luat cu noi? Peter a ales-o fără ezitare pe Genevieve, pentru că era iubita lui. Chris spunea că l-ar alege pe Trevor pentru că era

mai îndesat şi cel mai enervant, şi cine ştie când ar fi fost nevoită să recurgă la canibalism. Eu am spus că aş alege-o pe Chris pentru că nu m-aş plictisi niciodată. Lui Chris i-a convenit; Genevieve s-a încruntat la mine, dar ea fusese deja aleasă o dată. În plus, era adevărat; Chris ar fi fost cea mai distractivă însoţitoare de pe insulă şi probabil şi cea mai utilă persoană de pe acolo. Mă îndoiesc că Genevieve ar fi ajutat la strânsul lemnelor sau ar fi prins vreun peşte. John a căzut pe gânduri înainte de a alege. S-a tot învârtit în jurul cozii, cântărindu-ne tuturor calităţile. Peter era un alergător rapid, Trevor era puternic, Genevieve era îndemânatică, Chris ştia să se bată, iar despre mine a spus că nu mi-aş pierde niciodată speranţa că vom fi salvaţi. Aşa că m-a ales pe mine.

A fost ultima vară petrecută pe afară. Fiecare zi eram pe-afară. Când creşti petreci din ce în ce mai puţin pe-afară. Nu-ţi mai poate spune nimeni: „Du-te şi joacă-te afară”. Dar în vara aceea asta am făcut. A fost cea mai caldă vară din ultimii o sută de ani, se spunea. Noi ne-am petrecut-o în şaua bicicletei sau la piscină. Sau jucând jocuri.

Peter se aşază pe jos şi-şi scoate haina, întinzând-o pe post de pătură.

— Poţi să te aşezi aici.

Mă aşez şi el mă trage spre el de glezne, ţinându-mă cu grijă, ca şi cum aş fi un peşte mare care ar putea să scape din undiţă. Când genunchii noştri se ating, mă sărută: sărutări blânde, care

spun *„avem tot timpul din lume”.* Tremur, dar nu de frig. Am emoţii, genul care-ţi dau palpitaţii. Peter îşi lasă capul în jos şi începe să mă sărute pe gât, coborând spre claviculă. Sunt aşa agitată, încât nici măcar nu mă gâdilă cum păţesc de obicei când mă atinge cineva pe gât. Buzele lui sunt calde şi e tare plăcut. Mă sprijin în mâini şi el se lasă peste mine. Asta e? Aici o să se întâmple? Pe podeaua căsuţei din copac a lui Carolyn Pearce?

Când îşi strecoară mâna pe sub bluza mea, oprindu-se în dreptul sutienului, îmi trece prin minte o idee izvorâtă din panică, o chestie la care nu m-am gândit până acum – Genevieve sigur are sânii mai mari decât ai mei. Oare o să fie dezamăgit?

— Nu mă simt pregătită să fac sex cu tine, exclam brusc.

El îşi ridică alarmat privirea.

— Doamne, Lara Jean! M-ai speriat.

— Scuze. Am vrut doar să lămuresc chestia asta, în caz că nu era clar.

— Era clar.

Peter îmi aruncă o privire ofensată şi se ridică în capul oaselor, cu spatele perfect drept.

— Doar nu sunt un om al cavernelor. Ce naiba?

— Ştiu, spun.

Mă ridic şi eu şi-mi aranjez lănţişorul, astfel ca inimioara să vină în faţă.

— Doar că… sper că nu ţi-ai închipuit că, doar

pentru că mi-ai dăruit lănţişorul ăsta superb, o să…

Mă opresc, pentru că el se uită încruntat la mine.

— Scuze, scuze. Dar… duci dorul sexului? Dat fiind că tu şi Genevieve o făceaţi tot timpul, vreau să zic?

Am auzit cu toţii poveşti despre viaţa sexuală a lui Gen şi Kavinsky, cum şi-au pus-o în dormitorul părinţilor lui Steve Bledell la petrecerea lui din ultima zi de şcoală, cum într-a noua ea a început să ia anticoncepţionale. Cum poate un tip obişnuit să facă sex tot timpul să fie mulţumit alături de o persoană ca mine, o virgină care de-abia dacă l-a lăsat s-o pipăie până acum? Nu mulţumit. „Mulţumit” nu e cuvântul potrivit. Fericit.

— N-o făceam tot timpul! Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine. E prea aiurea!

— Tot ce vreau să spun e că, dat fiind că eu n-am făcut-o niciodată, dar tu ai făcut-o la greu, simţi, gen, un gol în viaţa ta? Simţi, poate, că… că ratezi ceva? E ca atunci când, gen, dacă n-ai mâncat niciodată profiterol, nu ştii cât de bun este, dar, odată ce ai gustat în sfârşit, ţi-e poftă tot timpul?

Îmi muşc buza de jos.

— Îţi e… poftă tot timpul?

— Nu!

— Fii sincer!

— Dacă mi-aş dori să facem sex? Păi, da, clar.

Dar nu vreau să te forţez s-o facem. Nici măcar n-am adus vorba de asta! Şi nu e ca şi cum băieţii n-ar avea alte metode de…

Se înroşeşte tot.

— De a se descărca.

— Aşadar… te uiţi la filme porno, atunci?

— Lara Jean!

— Sunt curioasă din fire! Doar ştii asta. Înainte îmi răspundeai la orice te întrebam.

— Asta era înainte. Acum e altceva.

Uneori Peter spune cele mai profunde chestii şi nici măcar nu-şi dă seama de asta. Acum chiar e altceva. Era mai simplu înainte. Înainte ca sexul să fi fost un subiect de conversaţie între noi.

— În contract am stabilit c-o să ne spunem întotdeauna adevărul, spun poticnit.

— Bine, dar n-am de gând să-ţi vorbesc despre filme porno.

Dau să-l întreb altceva şi Peter adaugă:

— Tot ce pot să-ţi spun e că orice tip care zice că nu se uită la pornoşaguri minte.

— Deci te uiţi.

Dau din cap. Bun. Bine că ştiu.

— Ştii statisticile alea pe care le înşiră întotdeauna lumea, cum că băieţii la pubertate se gândesc la sex odată la şapte secunde? Chiar aşa e?

— Nu. Şi aş vrea să subliniez că tu eşti cea care tot aduce vorba de sex. Cred că fetele la pubertate s-ar putea să fie mai obsedate decât băieţii.

— Poate, zic, şi el face ochii mari, foarte entuziasmat. Vreau să zic, categoric sunt curioasă în privinţa asta, adaug repede. Categoric mă *gândesc* la asta. Dar nu-mi imaginez c-o s-o fac prea curând. Cu nimeni. Şi asta te include şi pe tine.

Îmi dau seama că Peter e stingherit, după cum se grăbeşte să spună:

— Bine, bine, m-am prins. Hai să schimbăm subiectul. Nici măcar n-am vrut să vorbesc despre asta, mormăie în barbă.

E drăguţ că s-a ruşinat. N-am crezut c-o să se ruşineze, la experienţa lui vastă. Îl trag de mâneca puloverului.

— La un moment dat, când o să mă simt pregătită, dacă o să mă simt pregătită, te anunţ.

Şi apoi îl trag spre mine şi-l sărut uşurel pe buze. Deschide gura şi o deschid şi eu şi îmi zic *„Hm, m-aş putea săruta ore întregi cu băiatul ăsta”.*

În toiul sărutului, el exclamă:

— Stai aşa, adică n-o să facem niciodată sex? Chiar niciodată?

— N-am zis „niciodată”. Dar nu acum, vreau să zic, nu înainte să fiu absolut convinsă că vreau. Bine?

El râde.

— Sigur. Tu conduci. Aşa a fost de la bun început. Eu încă încerc să ţin pasul.

Se cuibăreşte în mine şi-mi miroase părul.

— Cu ce e şamponul ăsta nou pe care ai început să-l foloseşti?

— L-am furat de la Margot. E cu pară. Miroase bine, nu-i aşa?

— Păi, nu-i rău. Dar n-ai putea să te întorci la cel pe care-l foloseai înainte? Cel cu cocos? îmi place la nebunie cum miroase ăla.

Îi apare o expresie visătoare pe chip, răspândindu-se precum ceaţa deasupra oraşului.

— Dacă o să am chef, zic şi el se îmbufnează.

Deja mă gândesc c-ar trebui să-mi cumpăr şi masca de păr cu cocos, dar îmi place să-l ţin în şah. Cum zicea şi el, eu conduc. Peter mă trage spre el, înconjurându-mă din spate, ocrotindu-mă. Îmi las capul pe umărul lui şi-mi sprijin braţele pe genunchii lui. E plăcut. Îmi dă o stare de bine. Să fim doar noi doi, pentru un scurt răstimp, departe de restul lumii.

Cum stăm noi aşa, brusc îmi amintesc de o chestie, o chestie importantă. Capsula timpului. Bunica lui John Ambrose McClaren i-a dăruit-o de ziua lui când eram într-a şaptea. El ceruse un joc video, dar a primit o capsulă a timpului în schimb. A zis c-o s-o arunce, dar apoi s-a gândit că s-ar putea s-o vrea vreuna dintre noi. Am zis c-o vreau eu şi-apoi, evident, Genevieve a zis c-o vrea ea, aşa că desigur că s-a băgat în seamă şi Chris. Şi-atunci lui i-a venit ideea s-o îngroape chiar aici, în curtea din spate a familiei Pearce, sub căsuţa din

copac. Eu m-am entuziasmat foarte tare şi am zis că toată lumea trebuie să pună în ea un obiect pe care-l aveau la ei în clipa aia. Am zis c-ar trebui să ne întoarcem aici în ziua când o să terminăm liceul ca s-o desfacem şi să depănăm amintiri.

— Mai ţii minte capsula timpului pe care am îngropat-o aici? îl întreb.

— Oh, da! Aia a lui McClaren. Hai s-o dezgropăm!

— Nu putem s-o desfacem fără restul lumii, zic. Rămăsese s-o deschidem după absolvire, nu mai ştii?

Asta era pe vremea când îmi închipuiam c-o să rămânem prieteni cu toţii.

— Noi doi, John, Trevor, Chris, Allie.

Nu-i rostesc numele lui Genevieve.

Peter nu pare să observe.

— Bine, atunci aşteptăm. Cum vrea fata mea.

30

Dragă Lara Jean,

Îţi înapoiez scrisoarea cu o condiţie. Trebuie să-mi promiţi juri solemn că o să mi-o trimiţi înapoi după ce o reciteşti. Am nevoie de o dovadă concretă că unei fete i-a plăcut de mine în generală, altfel cine o să mă creadă?

Şi, ca să ştii, tortul ăla cu ciocolată şi unt de arahide făcut de tine a fost cel mai bun pe care l-

am mâncat vreodată. N-am mai mâncat un tort ca ăla, pe care să fie scris numele meu din bomboane Reese's Pieces. Şi-acum mă trezesc gândindu-mă la el uneori. Un tip nu uită un tort ca ăla.

Trebuie să te întreb ceva. Câte scrisori ai scris? Mă întreb doar cât de special să mă simt.

John

Dragă John.

Eu, Lara Jean, promit – nu, jur solemn – să-ţi înapoiez scrisoarea de la mine, intactă şi fură modificări. Acum dă-mi-o înapoi!

Plus că minţi de îngheaţă apele. Ştii foarte bine că le-a plăcut multor fete de tine în generală. La petrecerile în pijama, fetele se întrebau între ele, deci, pe de cine în place, de Peter sau de John? Nu te preface că nu ştiai, Johnny!

Şi, ca să-ţi răspund la întrebare – au fost cinci scrisori în total. Cinci băieți care au contat în povestea vieții mele de până acum. Deşi, acum că scriu asta negru pe alb, cinci pare foarte mult, având în vedere că am doar şaisprezece ani. Mă întreb cap or să pe când voi împlini douăzeci de ani! E o doamnă la azilul de bătrâni unde fac eu voluntariat care a avut nu ştiu câți soți şi a dus nu ştiu câte vieți. Mă uit la ea şi îmi spun „probabil că n-are nici măcar un regret, pentru că a trăit şi a văzut de toate".

Am apucat să-ţi spun că sora mea mai mare, Margot, e peste mări şi ţări acum, în Scoţia la St. Andrews? Acolo s-au cunoscut prinţul William şi Kate Middleton. Poate c-o să întâlnească şi ea un prinţ, haha! Tu unde vrei să mergi la facultate? Te-ai hotărât ce-ai vrea să studiezi? Eu cred c-aş vrea să rămân în Virginia. Sunt facultăţi de stat foarte bune aici şi va fi mult mai ieftin, dar cred că principalul motiv e că sunt foarte apropiată de familia mea şi nu vreau să fiu departe, departe de ei. Cândva mă gândeam că mi-ar plăcea să merg la facultate la UVA şi să fac naveta, dar acum mă gândesc că, dacă vrei să cunoşti viaţa de student pe bune, trebuie să stai la cămin.

Nu uita să-mi trimiţi scrisoarea înapoi!

Lara Jean

Tata e la spital, dar a făcut ditamai oala de terci de ovăz, un cazan, ca alea din cantinele sociale. La ora asta deja s-a făcut cleios şi trebuie să pun o jumătate de sticlă de sirop de arţar şi cireşe uscate peste al meu ca să-l fac comestibil şi nici măcar aşa nu sunt sigură că-mi place terciul de ovăz. Îmi pun o porţie într-un castron, cu nuci de pecan mărunţite deasupra, şi îi pregătesc o porţie lui Kitty, doar cu miere.

— Vino să mănânci nişte terci, strig după ea.

Ea se uită la televizor, desigur.

Ne aşezăm pe taburete la barul din bucătărie şi

ne mâncăm terciul. Trebuie să spun că e cumva săţios, simţi cum ţi se lipeşte de măruntaie, ca o pastă. Mănânc cu ochii la geam.

— A venit poştaşul? întreb.

— Poştaşul vine abia după prânz sâmbăta, îmi spune Kitty, lingând mierea de pe lingură. De ce-ai fost toată săptămâna aşa interesată de când vine poşta? mă întreabă, studiindu-mă.

— Aştept o scrisoare, spun.

— De la cine?

— Păi… nu contează.

O greşeală de începător. Ar fi trebuit să inventez un nume, pentru că Kitty mă priveşte bănuitor şi acum chiar i-am stârnit interesul.

— Dacă n-ar conta, nu te-ai uita ca apucata pe geam după poştaş. De la cine e?

— Dacă vrei neapărat să ştii, de fapt e o scrisoare scrisă de mine. Una dintre scrisorile alea de dragoste trimise de *tine.*

Mă întind peste masă şi-o ciupesc de mână.

— Se întoarce la mine.

— De la băiatul ăla cu nume ciudat. Ambrose. Ce fel de nume e Ambrose?

— Îl mai ţii minte măcar? A stat cândva pe stradă cu noi.

— Era blond, spune Kitty. Avea un skateboard. M-a lăsat să mă joc cu el odată.

— Da, îi stătea în fire, spun, amintindu-mi.

Dintre toţi băieţii, el era cel mai răbdător cu Kitty, chiar dacă era o pacoste.

— Nu mai zâmbi, mă somează Kitty. Deja ai prieten. N-ai nevoie de doi.

Îmi piere zâmbetul.

— Doar ne scriem, Kitty. Şi nu te stropşi la mine.

Mă aplec s-o ciupesc din nou şi ea se fereşte până să apuc s-o prind.

— Ce planuri ai azi?

— Doamna Rothschild a zis c-o să ne ducă pe mine şi Jamie la parcul pentru căţei, spune Kitty, lăsând bolul murdar în chiuvetă. Dau o fugă până la ea să-i amintesc.

— Petreci mult timp cu ea zilele astea.

Kitty ridică din umeri şi eu îi spun blând:

— Ai grijă numai să n-o sâcâi, bine? Vreau să zic, are în jur de patruzeci de ani; poate c-o vrea şi ea să facă altceva într-o sâmbătă. Cum ar fi să se ducă la o degustare de vinuri sau la spa. N-are nevoie s-o baţi tu la cap să iasă în oraş cu tata.

— Doamnei Rothschild îi place să-şi petreacă timpul cu mine, aşa că nu mă mai bârâi cu părerile tale meschine.

Mă încrunt la ea.

— Zău aşa, eşti foarte prost crescută, Kitty.

— Atunci dă vina pe tine, pe tata şi pe Margot. Voi m-aţi crescut aşa.

— Atunci presupun că nimic din ce-o să faci în viaţă n-o să fie din vina ta, ci din cauza modului delăsător în care ai fost crescută.

— Presupun că nu.

Ţip de nervi şi Kitty iese cu paşi sprinţari,

fredonând, încântată la culme că m-a scos din fire.

Dragă Lara Jean.

Ca să ştii, singurul motiv pentru care mă băgau în seamă fetele era faptul că eram cel mai bun prieten al lui Peter. De-asta mi-a propus Sabrina Fox să fiu partenerul ei la banchetul de terminarea clasei a opta! Ba chiar a încercat să se aşeze lângă Peter la Red Lobster înainte de banchet.

Cât priveşte facultatea, tata a mers la UNC[22], aşa că încearcă să mă împingă într-acolo. Spune că îmi curge smoala prin vine.[23] Mama vrea să rămân în Virginia. Iar eu n-am spus nimănui, dar vreau foarte tare să merg la Georgetown. Ţine-mi pumnii. Chiar acum mă pregătesc pentru testele SAT.

Oricum… în trimit alăturat scrisoarea ta. Nu uita ce mi-ai promis. Chiar îmi place c-am început să ne scriem, dar pop să îmi dai şi numărul tău de telefon? Eşti tare greu de găsit Online.

Primul lucru care-mi trece prin cap: n-a văzut videoclipul. E imposibil să-l fi văzut! Dacă zice că sunt aşa greu de găsit online. Bănuiesc că în sinea

22 University of North Carolina at Chapel Hill *(N.t.)*
23 Aluzie la una din poredeie statului Carolina de Nord, "the Tar Heel State", precum si la numele generic al echipelor sportive de la UNC, Tar Heels (intrad. aproximativS „c8lcaiele smolite") (N.t.)

mea chiar mi-am făcut griji în privinţa asta, pentru că simt tare uşurată că ştiu sigur acum. Ce bine e să ştiu că el poate să-şi amintească de mine într-un anumit fel, aşa cum îmi amintesc eu de el. Şi, ce-i drept, John Ambrose McClaren nu e genul de băiat care să se uite la ce se postează pe Anonybitch. Nu John Ambrose McClaren aşa cum mi-l amintesc eu.

Mă uit la scrisoare şi acolo, jos de tot, e numărul lui de telefon.

Clipesc mărunt. Scrisorile au fost nişte chestii nevinovate, dar, dacă eu şi John am începe să vorbim la telefon, ar fi cumva ca şi cum l-aş înşela pe Peter? E vreo diferenţă, de fapt, între a-i trimite scrisori cuiva şi a comunica prin sms? Una dintre metode e mai rapidă. Dar actul de a scrie o scrisoare, de a alege hârtia şi cerneala, de a scrie adresa pe plic, de a găsi timbru, nu mai zic de scrisul propriu-zis… e ceva mult mai premeditat. Mă îmbujorez la faţă. E mai… romantic. O scrisoare e ceva menit să fie păstrat.

Că tot veni vorba… despăturesc a doua foaie din plic. E o coală întărită, un tip de hârtie pe care-l recunosc imediat. Hârtie groasă, bej, cu un antet bleumarin cu iniţialele mele, *LJSC.* Un cadou de la tata, pentru că ştie cât îmi place orice lucru cu monogramă.

Dragă John Ambrose McClaren.

Ştiu exact ziua când a început totul. Era în toamna clasei a opta. Ne-a prins ploaia în timp ce trebuia să strângem toate mingile de softball după ora de sport. Am luat-o la fugă spre şcoală şi eu nu puteam să fug aşa repede ca tine, aşa că te-ai oprit şi mi-ai luat şi geanta mea. A fost chiar mai bine decât ar fi fost dacă mă luai de mână. Îmi amintesc şi acum cum arătai – aveai tricoul lipit de spate şi părul ud de parcă tocmai ieşiseşi de la duş. Când a început să toarne cu găleata, ai chiuit şi te-ai entuziasmat ca un copil mic. Şi am avut un moment – te-ai uitat la mine şi zâmbeai cu gura până la urechi. Ai zis „Haide, LJ!”

Şi-atunci s-a întâmplat. Atunci am ştiut, din cap până în tălpile tenişilor uzi leoarcă. Te iubesc.

John Ambrose McClaren. Te iubesc sincer. Se prea poate să fi fost îndrăgostită de tine în top anii de liceu. Cred că şi tu erai îndrăgostit de mine. Oh, dacă n-ar fi trebuit să te muți, John! E aşa nedrept când oamenii se mută. E ca şi cum părinţii lor decid pur şi simplu o chestie şi nimeni altcineva n-are un cuvânt de spus. Nu c-aş merita să am un cuvânt de spus – nu sunt iubita ta sau ceva. Dar măcar tu meriți să ai un cuvânt de spus.

Speram sincer că într-o zi o să ajung să-ţi spun Johnny. Mama ta a venit să te ia odată după ore şi eram mai mulţi, pe treptele din faţa şcolii. Şi tu nu i-ai văzut maşina, aşa că a claxonat şi te-a strigat: „Johnny!”. Mi-a plăcut la nebunie cum sună. Johnny. Pariez că, într-o bună zi, prietena ta o să-ţi

spună Johnny. E o fată foarte norocoasă. Poate că deja ai prietenă acum. Dacă da, să ştii doar atât – a fost odată ca niciodată, în Virginia, o fată care te-a iubit.

O să ţi-o spun doar o dată, dat fiind că oricum n-o s-o auzi. Rămas-bun, Johnny!

Cu drag.

Lara Jean

Scot un ţipăt, aşa tare şi pătrunzător că Jamie începe să latre alarmat.

— Iartă-mă, îi şoptesc, lăsându-mă să cad pe perne. Nu-mi vine să cred că John Ambrose McClaren a citit scrisoarea asta. Nu-mi amintesc să fi fost aşa… dezinhibată. Să fi exprimat atâta… jind. Oh, Doamne, de ce trebuie să fiu genul de persoană care tânjeşte aşa mult? E groaznic. Absolut groaznic. Nu mi-am mai exprimat aşa deschis sentimentele în faţa unui băiat până acum, dar acum mă gândesc că poate am făcut-o. Nu mă simt în stare să mă mai uit la scrisoare, nici măcar să mă gândesc la ea. Sar în picioare şi-o îndes la loc în plic şi-o ascund sub pat ca să nu mai existe. Ochii care nu se văd se uită.

Evident că John n-o să mai vadă scrisoarea asta. De fapt, nici nu ştiu dacă e cazul să-i mai scriu. Pare că totul… s-a schimbat, cumva.

Uitasem de scrisoarea asta, uitasem cât de mult tânjeam după el. Cât de convinsă eram, absolut convinsă, că eram făcuţi unul pentru altul, dacă n-

ar fi soarta potrivnică. Amintirea acelei convingeri mă face să mă cutremur; mă tulbură, îmi clatină certitudinile. Mă simt în derivă. Ce anume din persoana lui, mă întreb, m-a făcut să cred cu atâta tărie asta?

Ciudat, nici nu pomenesc de Peter în scrisoare. În scrisoare spun c-a început să-mi placă de el în toamna clasei a opta. Îmi plăcea şi de Peter într-a opta, aşadar clar s-au suprapus la un moment dat. Când a început să-mi placă de unul şi mi-a trecut ce simţeam pentru celălalt?

Singura persoană care ar şti să-mi spună e singura persoană pe care n-o pot întreba în veci.

Ea e cea care a prezis c-o să înceapă să-mi placă de John.

Genevieve a rămas peste noapte la noi aproape seară de seară în vara aia. Allie avea voie să rămână peste noapte doar la ocazii speciale, aşa că de obicei eram doar noi două. Povesteam tot ce ni se întâmplase în cursul zilei în legătură cu băieţii, în detaliu.

— Asta o să fie echipa noastră, mi-a zis într-o noapte, de-abia mişcând buzele.

Ne aplicaserăm măştile de faţă coreene trimise de bunica, genul care arată ca nişte măşti de schi şi din care picură „esenţă” şi vitamine, şi chestii ca la spa.

— Aşa o să fim în liceu. Eu o să fiu cu Peter, tu cu McClaren şi Chrissy şi Allie pot să-l împartă pe Trevor. O să fim cu toţii perechile ideale.

— Dar mie şi lui John nu ne place unul de altul la modul ăsta, i-am spus, strângând din dinţi ca să nu-mi alunece masca de pe faţă.

— O să vă placă, a zis.

A zis-o ca şi cum era scris să fie aşa şi am crezut-o. Întotdeauna o credeam.

Dar nu s-a îndeplinit nimic din toate astea, în afară de partea cu Gen şi Peter.

31

Eu şi Lucas stăm turceşte în hol şi mâncăm amândoi dintr-un sandvici de îngheţată cu biscuit şi căpşuni.

— Nu muşca din jumătatea mea, îmi aminteşte când mă aplec să mai iau o gură.

— Eu l-am cumpărat! îi amintesc. Lucas… crezi că o corespondenţă cu cineva înseamnă că-ţi înşeli iubitul? Nu e vorba de mine, întreb în legătură cu o prietenă.

— Nu, zice Lucas, ridicând din sprâncene. Stai aşa, sunt scrisori erotice?

— Nu!

— Sunt genul de scrisori pe care mi le-ai scris mie?

Scot un „nu” firav. Îmi aruncă o privire în care se citeşte că nu e convins deloc.

— Atunci eşti acoperită. Tehnic, eşti în siguranţă. Aşadar, cu cine corespondezi?

Şovăi.

— Îl mai ţii minte pe John Ambrose McClaren? îşi dă ochii peste cap.

— Sigur că-l mai ţin minte pe John Ambrose McClaren. Mi se aprinseseră călcâiele după el când eram într-a şaptea.

— Mie când eram într-a opta!

— Evident. Am trecut toţi prin asta. Când eram în gimnaziu, nu putea să-ţi placă decât de John sau de Peter. Astea erau principalele variante. Gen Betty şi Veronica.[24] Evident, John e Betty şi Peter e Veronica”.

Face o pauză.

— Mai ţii minte că John se bâlbâia un pic, era absolut adorabil?

— Da! *Am* plâns un pic după bâlbâitul ăla când a depăşit faza. Era aşa dulce. O chestie aşa copilăroasă. Şi mai ţii minte că avea părul de culoarea untului? Cam cum îmi imaginez că arată untul proaspăt bătut.

— Mie mi se părea că era mai curând nuanţa mătăsii de porumb în bătaia lunii, dar da. Aşadar, cum e acum că a crescut?

— Nu ştiu… E ciudat, pentru că, pe de-o parte, e el cel pe care mi-l amintesc din gimnaziu şi acela există doar în amintirea mea, şi tot el e şi cel de-acum.

— Aţi ieşit vreodată împreună pe vremuri?

---

24 Protagonistele seriei de benzi desenate omonime, prietene şi rivale care concurează pentru afecţiunea aceluiaşi băiat. *(N.t.)*

— Oh, nu! Niciodată.

— Probabil că de-aia eşti curioasă în privinţa lui, atunci.

— N-am zis că sunt *curioasă.*

Lucas îmi aruncă o privire cu subînţeles.

— Ba ai cam zis-o, practic. Nu ţi-o iau în nume de rău. Şi eu aş fi.

— E doar fain să-ţi imaginezi cum ar fi.

— Ai noroc, spune.

— Cum aşa?

— Ai noroc că ai… *opţiuni.* Vreau să zic, eu n-am recunoscut oficial că sunt gay, dar, chiar dacă aş fi recunoscut, sunt vreo doi băieţi gay cu totul la noi în liceu. Mark Weinberger, care e plin de coşuri, şi *Leon Butler.*

Lucas se cutremură.

— Care-i problema cu Leon?

— Mă jigneşti întrebându-mă chestia asta. Mi-aş dori ca liceul nostru să fi fost mai mare. Nu se găseşte nimeni pentru mine aici.

Se uită în gol, cu un aer îmbufnat. Uneori mă uit la Lucas şi, pentru o clipă, uit că e gay şi îmi doresc să-mi placă din nou de el.

Îi ating mâna.

— În curând o să ieşi în lumea largă şi o să ai aşa multe opţiuni că n-o să ştii ce să faci cu ele. Toată lumea o să se îndrăgostească de tine pentru că eşti un tip aşa frumos şi fermecător şi o să te uiţi în urmă la anii de liceu ca la un obstacol minor.

Lucas zâmbeşte şi îi trece îmbufnarea.

— Dar pe tine n-o să te uit.

32

— Familia Pearce şi-a vândut în sfârşit casă, anunţă tata, umplându-i farfuria lui Kitty cu salată de spanac. Într-o lună o să avem alţi vecini în spate.

Kitty se înviorează.

— Au copii?

— Donnie zice că sunt pensionari.

Kitty se preface îngreţoşată.

— Boşorogi. Ce plictiseală! Măcar au nepoţi?

— N-a zis, dar nu cred. Probabil c-or să dărâme căsuţa din copac.

Mă opresc cu dumicatul în gură.

— Dărâmă căsuţa din copac?

Tata încuviinţează.

— Cred c-or să construiască un chioşc.

— Un chioşc! repet. Ne distram aşa bine acolo. Eu şi Genevieve ne jucam ore întregi de-a Rapunzel. Deşi întotdeauna ea o juca pe Rapunzel. Eu trebuia doar să stau sub căsuţă şi să strig – mă străduiesc să imit accentul britanic cum pot eu mai bine – „Rapunzel, Rapunzel, lasă-ţi cosiţele în jos, domniţă!”

— Ce fel de accent vrea să fie ăsta? mă întreabă Kitty.

— Cockney, cred. De ce? Nu mi-a ieşit?

— Nu prea.

— Oh.

Mă întorc spre tata.

— Când vor să dărâme căsuţa din copac?

— Nu ştiu sigur. Înainte să se mute, mă gândesc, dar nu se ştie niciodată.

Odată m-am uitat pe geam şi l-am văzut pe John McClaren singur în căsuţa din copac. Stătea de unul singur acolo şi citea. Aşa c-am urcat acolo cu două sticle de Cola şi o carte şi am stat toată după-amiaza să citim. Mai spre seară au apărut Peter şi Trevor Pike şi am lăsat lectura la o parte ca să jucăm cărţi. Pe vremea aia îmi plăcea la nebunie de Peter, aşa că n-a fost câtuşi de puţin un moment romantic, sunt sigură de asta. Dar îmi amintesc că am avut sentimentul că ne-au deranjat după-amiaza liniştită, că aş fi preferat să citesc mai departe, într-o tăcere amicală.

— Am îngropat o capsulă a timpului sub căsuţa aia din copac, îi spun lui Kitty în timp ce întind pasta de dinţi pe periuţă. Genevieve, Peter, Chris, Allie, Trevor şi cu mine şi John Ambrose McClaren. Rămăsese s-o dezgropăm după ce terminam liceul.

— Ar trebui să dai o petrecere de desfacere a capsulei înainte să dărâme căsuţa din copac, spune Kitty de pe budă.

Ea face pipi şi eu mă spăl pe dinţi.

— Poţi să trimiţi invitaţii şi poate să fie o mică

reuniune. O inaugurare.

Scuip pasta de dinţi.

— Cred, teoretic. Dar Allie s-a mutat şi Genevieve s-a făcut o…

— O scorpie, propune ea.

Chicotesc.

— Da, fix aşa.

— Te bagă în sperieţi. Odată, când eram mică, m-a încuiat în debara.

Kitty trage apa şi se ridică.

— Poţi să faci o petrecere oricum, fără s-o inviţi pe Genevieve. Oricum n-are nicio logică s-o inviţi pe fosta iubită a iubitului tău la o petrecere de desfacere a capsulei timpului.

De parcă ar exista o etichetă bine-definită legată de cine poţi să inviţi la o petrecere de desfacere a capsulei timpului! De parcă ar exista, pe bune, astfel de petreceri!

— Te-am scos imediat din debara, îi amintesc.

Las periuţa din mână.

— Spală-te pe mâini.

— Asta mă pregăteam să fac.

— Şi spală-te pe dinţi.

Până să apuce să deschidă gura, îi zic:

— Să nu-mi spui că asta te pregăteai să faci, pentru că ştiu că nu-i aşa.

Kitty e în stare să facă orice ca să scape de spălatul pe dinţi.

Pur şi simplu, nu putem să lăsăm căsuţa din

copac să fie dărâmată fără o petrecere de despărţire ca la carte. Nu s-ar cădea. Am zis mereu c-o să ne mai întoarcem o dată. C-o să facem o petrecere cu o temă specială. Genevieve râdea de chestia asta, zicea că e o copilărie – dar nu e ca şi cum am de gând s-o invit, deci cui îi pasă ce crede ea? O să fim doar eu cu Peter, Chris, Trevor şi... John. Va trebui să-l invit pe John. Ca prieten, doar ca prieten.

Oare ce-am mâncat vara aia? Pufuleţi Cheeze Doodles. Îngheţate-sandvici care se topeau – napolitana cu ciocolată ni se lipea de degete. Suc Hawaiian Punch călduţ într-o veselie. Suc Capri Sun când găseam. John avea mereu la el un sandvici dublu cu unt de arahide şi jeleu împachetat într-o punguţă cu fermoar, pregătit de mama lui. Trebuie neapărat să iau toate chestiile astea pentru petrecere.

Ce altceva? Trevor avea boxe portabile cu care umbla de colo-colo. Tatăl lui era mare fan de Southern rock[25] şi în vara aia Trevor ne-a pus de atâtea ori *Sweet Home Alabama,* încât Peter i-a azvârlit boxele din căsuţa din copac şi Trevor n-a mai vorbit cu el câteva zile bune. Trevor Pike avea un păr şaten, care se încreţea când era ud, şi era dolofan, cum sunt unii băieţi în gimnaziu (cu obrajii bucălaţi şi burtică) chiar înainte să se

25 Gen de muzică apărut în partea de sud a Statelor Unite în jurul anilor '60, combinaţie de rock'n'roll, country şi blues. *(N.t.)*

înalţe deodată, moment în care totul se compensează cumva.

Era mereu hămesit şi dădea iama prin bucătăriile altora. Se ducea să facă pipi şi se întorcea cu o îngheţată pe băţ sau o banană sau biscuiţi cu brânză, orice reuşea să şterpelească. Trevor era al doilea aghiotant al lui Peter. Ordinea era John, Peter şi apoi Trevor. Nu se mai văd aşa des acum. Trevor e mai apropiat de băieţii din echipa de atletism. N-avem ore împreună; eu fac cursurile pentru avansaţi şi cursurile pre-facultate, în timp ce Trevor n-a fost niciodată prea interesat de şcoală sau de note. Dar era un tip de gaşcă.

Îmi amintesc când m-am trezit cu Genevieve la uşă, plângând, zicând că se mută. Nu prea departe, urma să meargă în continuare la aceeaşi şcoală cu noi, dar n-o să mai poată să vină cu bicicleta sau pe jos până aici. Peter era trist; a consolat-o, a îmbrăţişat-o. Îmi amintesc că mi-am zis că arătau foarte maturi în momentul ăla, ca nişte adolescenţi îndrăgostiţi, pe bune. Şi-apoi Chris şi Gen s-au luat la ceartă de la o chestie, o ceartă mai aprigă ca de obicei; nici măcar nu-mi amintesc de la ce-a pornit. Cred că era ceva legat de părinţii lor. Oricând părinţii lor aveau neînţelegeri, se transmiteau până la ele, ca gunoiul purtat de apele unui râu.

Gen s-a mutat şi-am rămas prietene şi-apoi, cam în preajma banchetului de terminarea clasei a

opta, mi-a dat papucii. Bănuiesc că nu mai avea loc pentru mine în viaţa ei. Mi-am închipuit că Genevieve va fi o persoană pe care o voi cunoaşte toată viaţa. Unul dintre oamenii ăia din viaţa ta cu care te vei şti mereu, orice s-ar întâmpla. Dar n-a fost aşa. Iată-ne, trei ani mai târziu, şi e mai rău decât dacă nu ne-am fi cunoscut vreodată. Ştiu că ea ne-a filmat; ştiu că ea a trimis videoclipul la Anonybitch. Cum aş putea s-o iert pentru asta?

33

Josh are o nouă iubită: Liza Booker, o fată din clubul lui de benzi desenate. Are părul şaten, zburlit, ochi frumoşi şi sânii mari şi poartă aparat dentar. E într-a doişpea, ca Josh, şi e deşteaptă ca el. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că acum e cu o fată care nu e Margot. Pe lângă sora mea, ochii frumoşi şi sânii mari ai Lizei Booker nici nu se pun.

Tot vedeam o maşină pe care n-o recunoşteam parcată în faţa casei lui Josh şi azi, când m-am dus să iau corespondenţa, ea şi Josh au ieşit din casă şi Josh a condus-o la maşină şi-apoi a sărutat-o. Exact cum o săruta pe Margot.

Aştept până când ea demarează şi el se pregăteşte să intre în casă şi-apoi îi strig:

— Aşadar, tu şi Liza sunteţi împreună acum, mm?

El se întoarce şi barem pare spăsit.

— Ieşim împreună, da. Nu e o relaţie serioasă sau ceva. Dar îmi place de ea.

Josh face câţiva paşi spre mine, aşa că nu mai e aşa mare distanţa între noi.

Nu mă pot abţine să spun:

— Fiecare cu gusturile lui. Vreau să zic, cine-ar fi ghicit c-o s-o alegi pe ea în locul lui Margot?

Îmi scapă un chicotit nervos, care mă ia şi pe mine prin surprindere, pentru că eu şi Josh ne înţelegem bine acum – nu la fel de bine ca înainte, dar oricum. A fost un comentariu răutăcios. Dar n-am zis-o ca să fiu răutăcioasă cu Liza Booker, pe care nici măcar n-o cunosc; o spun de dragul surorii mele. De dragul relaţiei de odinioară dintre ea şi Josh.

— N-am ales-o pe Liza în locul lui Margot şi ştii asta. De-abia dacă mă cunoşteam cu Liza în ianuarie, zice încet.

— Bine, păi, de ce n-ai ales-o pe Margot atunci?

— Pur şi simplu nu putea să meargă. Ţin în continuare la ea. O voi iubi mereu. Dar a avut dreptate să pună capăt relaţiei dintre noi când a plecat. Ar fi fost mai greu dacă încercam să întreţinem relaţia.

— N-ar fi meritat să încercaţi? Să vedeţi dacă merge?

— Tot aşa s-ar fi sfârşit şi dacă n-ar fi plecat în Scoţia.

Are expresia aia a lui căpoasă; bărbia lui slabă s-a îndârjit. Ştiu că n-are de gând să mai spună

nimic. Nu e treaba mea, de fapt. E treaba lui şi-a lui Margot şi poate nici el nu ştie prea bine ce s-a întâmplat.

34

Mă trezesc cu Chris la uşă, cu părul mov ombre. Dându-şi jos gluga de la geacă, mă întreabă:

— Ce părere ai?

— E drăguţ, zic.

„Ca un ou de Paşte”, comentează Kitty şoptit.

— Am făcut-o în primul rând ca s-o enervez pe mama. E o undă abia simţită de îndoială în glasul ei, pe care se străduieşte s-o ascundă.

— Îţi dă un aer sofisticat, îi zic.

Întind mâna şi-i ating vârfurile şi părul ei pare sintetic la atingere, ca părul unei păpuşi Barbie după ce-l speli.

„De bunicuţă”, comentează iar Kitty în surdină şi mă uit pieziş la ea.

— Arată ca un căcat? întreabă Chris, muşcându-şi buza de jos, neliniştită.

— Nu înjura în faţa soră-mii! Are zece ani!

— Scuze. Arată naşpa?

— Mda, recunoaşte Kitty.

Noroc cu Kitty – te poţi baza mereu pe ea să spună adevărurile dureroase.

— De ce nu te-ai dus la un salon să ţi-l faci?

Chris începe să-şi treacă degetele prin păr.

— M-am dus.

Oftează.

— La nai… – adică, naşpa. Poate c-ar trebui pur şi simplu să-l tund scurt.

— Întotdeauna am zis că ţi-ar sta bine cu părul scurt, îi spun. Dar, sincer, nu cred că violetul arată nasol. E chiar o culoare frumoasă, de fapt. Ca partea dinăuntru a unei cochilii.

Dacă aş avea îndrăzneala lui Chris, m-aş tunde scurt, ca Andrey Hepburn în *Sabrina.* Dar nu-s aşa curajoasă şi, în plus, sunt sigură c-aş duce imediat dorul cozilor în vârful capului şi codiţelor împletite şi buclelor.

— Bine. Poate că rămân aşa o vreme.

— Ar trebui să încerci un tratament pentru păr şi să vezi dacă te-ajută, sugerează Kitty şi Chris se uită chiorâş la ea.

— Am o mască de păr coreeană, adusă de bunica, îi zic, înconjurând-o cu braţul.

Urcăm şi Chris intră în camera mea, în timp ce eu mă uit după masca de păr prin baie. Când mă întorc în cameră cu borcănelul, Chris stă aşezată turceşte pe jos, scotocind prin cutia mea de pălării.

— Chris! Am lucruri intime acolo.

— Era la vedere!

Ridică felicitarea de Valentine’s Day de la Peter, poezia pe care mi-a scris-o.

— Ce-i asta?

— E o poezie pe care mi-a scris-o Peter de Valentine’s Day, zic, umflându-mă în pene.

Chris se uită din nou la foaie.

— A zis c-a scris-o el? Ce vrăjeli are în el! E dintr-o poezie de Edgar Allan Poe.

— Nu, sigur a scris-o Peter.

— E din poezia aia, *Annabel Lee!* Am făcut-o în gimnaziu, la cursul de engleză. Mi-o amintesc pentru că am mers la Muzeul Edgar Allan Poe şi-apoi ne-am plimbat pe râu cu un vapor care se numea *Annabel Lee.* Poezia era înrămată pe perete!

Nu-mi vine să cred.

— Dar… mi-a zis c-a scris-o pentru mine.

Chris se hlizeşte.

— Tipic pentru Kavinsky.

Când vede că nu mă hlizesc şi eu cu ea, zice:

— Eh, mă rog. Intenţia contează, aşa-i?

— Numai că nu e intenţia lui.

Am fost aşa fericită când am primit poezia aia. Nimeni nu mi-a mai scris o poezie de dragoste până acum şi acum se dovedeşte că e plagiată. Că e o imitaţie.

— Nu te enerva. Pe mine mă amuză! E clar că încerca să te dea pe spate.

Ar fi trebuit să ştiu că n-a scris-o Peter. El nici nu citeşte cine ştie ce în timpul liber, darămite să scrie poezii.

— Ei bine, măcar colierul e veritabil, zic.

— Eşti sigură?

Îi arunc o privire ucigătoare.

Când vorbesc cu Peter la telefon în seara aia, sunt pornită să-l întreb care-i faza cu poezia sau măcar să-l tachinez pe tema asta. Dar apoi ajungem să vorbim despre meciul pe care o să-l aibă vineri, în deplasare.

— Vii, nu-i aşa? mă întreabă.

— Vreau să vin, dar i-am promis lui Stormy c-o ajut să se vopsească vineri seară.

— Nu poţi s-o faci sâmbătă?

— Nu pot, sâmbătă e petrecerea cu capsula timpului şi ea are o întâlnire în seara aia. De-asta trebuie s-o vopsesc de vineri…

Pare o scuză cam firavă, ştiu. Dar i-am promis. Şi, în plus… n-aş putea să merg cu Peter cu autocarul şi nu-mi surâde să merg patruzeci şi cinci de minute cu maşina până la o şcoală la care n-am mai fost până acum. Oricum n-are nevoie să fiu acolo. Nu aşa cum are nevoie Stormy.

Nu spune nimic.

— Vin la următorul, promit, îi spun.

Peter explodează brusc.

— Prietena lui Gabe vine la toate meciurile şi, la fiecare meci, îşi pictează pe faţă numărul de pe tricoul lui. Şi nici măcar nu merge la şcoala noastră!

— Au fost doar patru meciuri şi-am mers la două!

Acum chiar m-am enervat. Ştiu că lacrosse-ul e important pentru el, dar nu e mai important decât angajamentele mele de la Belleview.

— Şi ştii ce? Ştiu că n-ai scris tu poezia aia pe care mi-ai dat-o de Valentine’s Day. E copiată de la Edgar Allan Poe!

— N-am zis niciodată că am *scris-o* eu, o dă cotită.

— Ba da, ai zis. Te-ai purtat ca şi cum ai fi scris-o tu.

— N-aveam de gând, dar apoi ai fost aşa fericită! îmi cer scuze că încerc să te fac fericită.

— Ştii ce? Aveam de gând să-ţi fac fursecuri cu lămâie în ziua meciului şi acum nu mai sunt aşa sigură.

— Bine, atunci nici eu nu sunt aşa sigur c-o să ajung la petrecerea din căsuţa din copac sâmbătă. S-ar putea să fiu prea obosit după meci.

Icnesc şocată.

— Ar fi cazul să ajungi!

Oricum suntem doar câţiva şi Chris nu e tocmai o persoană pe care poţi conta. Nu se poate să rămânem doar eu cu Trevor şi John. Cu trei oameni nu se cheamă că e petrecere.

Peter pufneşte.

— Păi, atunci ar fi cazul să văd nişte fursecuri cu lămâie în vestiar în ziua meciului.

— Bine.

— Bine.

* * *

Vineri îi aduc fursecurile cu lămâie *şi* îmi şi pictez numărul de pe tricoul lui pe obraz, ceea ce îl încântă la culme. Mă prinde în braţe şi mă

aruncă în sus şi zâmbeşte cu gura până la urechi. Mă simt vinovată că n-am făcut-o mai devreme, pentru că l-am făcut fericit cu un minim efort din partea mea. Înţeleg acum că o relaţie se hrăneşte din lucrurile mărunte, din gesturile mărunte. Şi ştiu şi că, într-o mică măsură, am puterea de a-l răni, precum şi puterea de a-i alina rănile. Din motive inexplicabile, revelaţia asta îmi trezeşte o senzaţie stranie, tulburătoare, în capul pieptului.

35

Mă temusem c-o să fie prea frig să putem sta mult în căsuţă, dar e cald pentru perioada asta a anului. Atât de cald, încât tata se lansează într-una din tiradele lui despre schimbarea climatică, cu atâta patos că eu şi Kitty suntem obligate să nu-l mai băgăm în seamă.

După ce termină discursul, iau o lopată din garaj şi încep să sap sub copac. Pământul e tare şi îmi ia ceva vreme să-mi intru în ritm, dar într-un final dau peste ceva de metal, la vreo jumătate de metru adâncime. Capsula timpului e cât un răcitor micuţ; arată ca un termos futuristic. Metalul e tocit de intemperii şi praf, dar nu aşa rău cum te-ai aştepta, având în vedere că au trecut aproape patru ani. Mă întorc cu ea în casă şi-o spăl la chiuvetă, până străluceşte din nou.

Spre amiază, umplu o pungă de cumpărături cu îngheţate-sandvici, Hawaiian Punch şi Cheez

Doodles şi o iau cu proviziile spre căsuţă. Tocmai traversez curtea din spatele casei, în drum spre casa familiei Pearce, încercând să ţin şi punga, şi boxele, şi telefonul, când dau cu ochii de John Ambrose McClaren, care stă în faţa căsuţei şi se uită în sus la ea, cu mâinile în sân. L-aş recunoaşte oriunde după coama aurie.

Rămân încremenită, simţindu-mă brusc stingherită, nesigură. M-am gândit c-o să fie şi Peter sau Chris cu mine la sosirea lui şi că asta ne va scăpa de stingherealã. Dar n-am eu bafta asta.

Îmi las bagajele din mână şi mă apropii, vrând să-l bat pe umăr, dar, până să apuc, se întoarce. Fac un pas înapoi.

— Bună! Hei! spun.

— Hei!

Se uită îndelung la mine.

— Tu eşti, pe bune?

— Eu sunt.

— Prietena mea prin corespondenţă, Lara Jean Covey cea alunecoasă, care apare la Model UN şi o şterge fără măcar să mă salute?

Îmi muşc obrazul.

— Sunt sigură că te-am salutat, măcar.

— Nu, sunt sigur că nu m-ai salutat, mă tachinează el.

Are dreptate; nu l-am salutat. M-am fâstâcit prea tare.

Cam ca acum. Trebuie să fie din cauza diferenţei dintre a cunoaşte pe cineva, copil fiind, şi a-l

vedea acum, când aţi mai crescut amândoi, dar încă nu sunteţi adulţi în toată puterea cuvântului, şi vă unesc atâţia ani şi scrisorile şi nu ştii cum să te comporţi.

— Păi – mă rog. Eşti – mai înalt.

Nu numai că e mai înalt. Acum că am răgazul să mă uit la el pe îndelete, observ mai multe lucruri. Cu părul lui blond, pielea lăptoasă şi obrajii rumeni, pare c-ar putea fi fiul unui fermier englez. Dar e zvelt, aşa că poate mai curând fiul sensibil al fermierului, care se furişează în hambar să citească. Gândul îmi trezeşte un zâmbet şi John îmi aruncă o privire intrigată, dar nu mă întreabă de ce zâmbesc.

— Tu eşti… neschimbată, îmi spune, dând din cap.

Înghit în sec. Asta e de bine sau de rău?

— Da?

Mă ridic pe vârfuri.

— Cred că m-am înălţat cel puţin cu doi centimetri jumate dintr-a opta.

Şi mi-au mai crescut sânii, măcar un pic. Nu prea mult. Nu că mi-aş dori ca John să observe asta – zic şi eu.

— Nu, arăţi… exact cum mi te aminteam.

John Ambrose întinde mâna şi am impresia că vrea să mă îmbrăţişeze, dar vrea doar să-mi ia punga din braţe şi bâjbâim un pic, într-un dans scurt, dar straniu, care mă stinghereşte la culme, dar el nu pare să observe.

— Păi, mulţam de invitaţie.

— Mulţam c-ai venit.

— Vrei să iau eu chestiile astea?

— Sigur.

John îmi ia punga din braţe şi se uită în ea.

— Oh, hopa! Ce mâneam pe vremuri! Urcă-te tu prima şi îţi dau eu punga.

Aşa că mă conformez: mă caţăr pe scară şi el se urcă în urma mea. Stau pe vine, cu braţele întinse, aşteptând să-mi întindă punga.

Dar, când ajunge pe la jumătatea scării, se opreşte, se uită la mine şi spune:

— Mai porţi şi acum codiţe fanteziste.

Îmi ating codiţa lăsată pe-o parte. Ca să vezi ce-şi aminteşte despre mine. Pe-atunci, Margot îmi împletea părul.

— Ţi se pare că arată fantezist?

— Da. Ca… pâinea mai scumpă.

Mă bufneşte râsul.

— Ca pâinea!

— Da. Sau… precum cosiţele lui Rapunzel!

Mă las pe burtă, mă trag spre margine şi mă prefac că-mi las părul în jos ca să urce pe el. El urcă scara şi-mi întinde punga, o iau, şi-apoi el îmi zâmbeşte larg, trăgându-mă de codiţă. Încă nu m-am ridicat, dar simt un curent electric, de parcă m-a înţepat ceva. Deodată, sunt tulburată de lumile care se vor ciocni, trecutul şi prezentul, un prieten prin corespondenţă şi un iubit, toate laolaltă în căsuţa asta minusculă. Probabil c-ar fi

trebuit să mă gândesc un pic mai bine. Dar mă gândeam doar la capsula timpului şi la gustările de pe vremuri şi la toată ideea – prieteni vechi care se reunesc ca să facem ce ne-am promis că vom face. Şi acum iată-ne aici, în căsuţă.

— Eşti bine? mă întreabă John, întinzându-mi mâna să mă ajute să mă ridic.

Nu-l prind de mână; nu vreau încă o străfulgerare de curent electric.

— Grozav, spun voioasă.

— Hei, nu mi-ai mai trimis scrisoarea, spune. Ai încălcat un jurământ.

Râd stingherită. Sperasem, cumva, să nu aducă vorba de asta.

— M-am ruşinat prea tare. De ce-am scris. N-am vrut să mă gândesc c-ar putea s-o mai vadă altcineva.

— Dar eu am văzut-o deja, îmi reaminteşte.

Din fericire, se ivesc Chris şi Trevor Pike, întrerupându-ne discuţia despre scrisoare. Dau imediat iama în mâncare. Între timp, Peter e în întârziere. Îi trimit un mesaj dojenitor: *„Sper că eşti pe drum”.* Şi-apoi adaug: *„Nu-mi răspunde dacă eşti la volan. E periculos”.*

Chiar când îi scriu un nou mesaj, i se iveşte faţa în uşă şi urcă. Tocmai mă pregătesc să-l îmbrăţişez, dar din spatele lui apare Genevieve. Mă ia cu frig.

Mă uit de la unul la altul. Ea intră ca o boare pe lângă mine şi-l strânge în braţe pe John.

— Johnny! chiuie, şi el pufneşte în râs.

Simt o împunsătură de invidie. Chiar trebuie să-i farmece pe toţi băieţii?

În timp ce ea îl îmbrăţişează pe John, Peter se uită rugător la mine. *„Nu te supăra”* îmi spune, din vârful buzelor, împreunându-şi mâinile ca şi cum s-ar ruga. *„Ce naiba?”* îi răspund tot pe şoptite şi el se strâmbă. Nu i-am zis niciodată explicit că n-am invitat-o, dar mă aşteptam să fie evident. Şi-apoi mă gândesc *„Stai aşa”.* Au venit împreună. Era cu ea şi mie nu mi-a spus o vorbă şi-apoi vine cu ea aici, aici, la mine-acasă. Mai exact, în căsuţa din copac a vecinilor mei. Cu fata asta care mi-a făcut rău, care ne-a făcut rău amândurora.

Şi-apoi Peter şi John se îmbrăţişează şi bat palma şi se bat pe spate, ca şi cum ar fi camarazi din tranşee, vechi tovarăşi de luptă despărţiţi şi regăsiţi.

— Băga-mi-aş a trecut mult prea mult, frate! zice Peter.

Genevieve îşi desface deja geaca albă de pilot şi se face comodă. Orice moment prielnic aş fi avut să-i scot pe ea şi pe Peter în şuturi din căsuţa din copac, l-am ratat.

— Bună, Chrissy! spune, zâmbind şi aşezându-se pe jos. Mişto culoare de păr.

Chris se uită chiorâş la ea.

— Ce cauţi aici, de fapt?

O ador pentru c-o întreabă chestia asta – *o* ador.

— O lălăiam cu Peter şi mi-a zis ce planuri aveţi pentru azi.

Scoţându-şi geaca, îmi spune:

— Presupun că invitaţia mea s-a pierdut pe drum.

Nu răspund, ce i-aş putea răspunde de faţă cu atâta lume? îmi strâng genunchii la piept. Acum că stau chiar lângă ea, îmi dau seama ce mică a devenit casa din copac. De-abia dacă mai încap atâtea mâini şi picioare şi băieţii s-au făcut aşa mari. Înainte, eram cam de-aceeaşi statură, şi fetele, şi băieţii.

— Doamne, locul ăsta a fost dintotdeauna aşa micuţ? zice Genevieve, fără a se adresa neapărat cuiva. Sau ne-am făcut noi mari de tot?

Râde.

— Toţi în afară de tine, Lara Jean. Tu ai rămas mititică, versiunea de buzunar.

O zice pe un ton mieros. Ca laptele condensat îndulcit. Mieros şi condescendent. La greu.

Îi fac jocul: zâmbesc. N-o s-o las să mă scoată din fire.

John îşi dă ochii peste cap.

— Gen, neschimbată.

O spune pe un ton sec, cu o afecţiune sleită, şi ea schiţează zâmbetul ei drăgălaş, încreţindu-şi nasul, ca şi cum i-ar fi făcut un compliment. Dar apoi John se uită la mine, ridicând sardonic din sprânceană, şi uite-aşa, mă înveselesc pe dată. Ciudat, poate că prezenţa ei închide cercul. Poate

să ia ce-o fi lăsat ea în capsula timpului şi povestea noastră se poate încheia.

— Trev, aruncă-mi şi mie o îngheţată-sandvici, spune Peter, strecurându-se între mine şi Genevieve.

Îşi întinde picioarele în mijlocul cercului şi toată lumea se mută, lăsând loc pentru picioarele lui lungi.

Îi împing picioarele la o parte, ca să pot pune capsula în mijloc.

— Iat-o, lume, lume. Cele mai mari comori ale voastre dintr-a şaptea.

Încerc să-i scot capacul de aluminiu cu un gest ca la teatru, dar s-a înţepenit. Mă chinui să-l trag, cu unghiile. Mă uit la Peter, dar el bagă îngheţată în el, îl doare-n cot, aşa că John se ridică şi mă ajută să-l desfac. Miroase a săpun cu aromă de pin. Adaug şi asta pe lista lucrurilor noi pe care le-am descoperit la el.

— Deci, cum procedăm? mă întreabă Peter, cu gura plină de îngheţată. Răsturnăm totul din ea?

Am reflectat asupra problemei.

— Cred c-ar trebui să tragem cu rândul ceva din ea. Hai să prelungim plăcerea, ca atunci când deschizi cadourile în dimineaţa de Crăciun.

Genevieve se apleacă în faţă, entuziasmată. Fără să mă uit, bag mâna în cilindru şi trag primul lucru pe care am pus mâna. E ciudat, uitasem ce-am pus eu, dar recunosc imediat obiectul; nici nu trebuie să mă uit. E o brăţară a prieteniei pe care

mi-a făcut-o Genevieve într-a cincea, când eram amândouă pasionate de împletit. Cu roz, alb şi bleu, cusute în „v”. Ea probabil că nici nu-şi mai aminteşte de ea. Mă uit la ea şi chipul ei e golit de expresie. N-o recunoaşte.

— Ce e? mă întreabă Trevor.

— E-a mea, spun. E... e o brăţară pe care o purtam.

Peter mă atinge cu pantoful.

— Bucata aia de aţă era comoara ta cea mai de preţ? mă tachinează.

John mă studiază.

— O purtai tot timpul, spune şi mă înduioşează că-şi aminteşte.

Odată ce-o pui la mână, n-ar trebui s-o mai scoţi, dar am sacrificat-o pentru capsula timpului pentru că-mi plăcea aşa mult. Poate de-atunci a început să se ducă de râpă prietenia mea cu Gen. Blestemul brăţării prieteniei.

— E rândul tău, îi spun.

John bagă mâna în cutie şi scoate o minge de baseball.

— Ea mea, exclamă Peter încântat. E de când am marcat în meciul de la Claremont Park.

John îi aruncă mingea şi Peter o prinde. Studiind-o, spune:

— Uite, am semnat-o şi am scris data!

— Îmi amintesc ziua aia, spune Genevieve, lăsându-şi capul într-o parte. Ai venit în fugă de pe teren şi m-ai sărutat în faţa mamei tale. Mai ţii

minte?

— Ăă… nu prea, mormăie Peter.

Se uită la mingea de baseball, răsucind-o în palmă ca şi cum ar fi fascinat. Nu-mi vine să cred. Zău că nu.

— Ho-pa, se hlizeşte Trevor.

Cu o voce suavă, de parcă ar fi doar ei doi acolo, ea îi zice:

— Mi-o dai mie?

Lui Peter i s-au înroşit urechile. Se uită panicat la mine.

— Covey, o vrei?

— Nu, spun, fără să mă uit la ei.

Înşfac punga de Cheez Doodles şi-mi întinde un pumn de pufuleţi în gură. Sunt aşa furioasă, încât nu pot decât să mă îndop cu pufuleţi ca să nu încep să ţip la el.

— Bine, atunci o păstrez eu, spune Peter, băgându-şi mingea în buzunarul de la geacă. Poate o vrea Owen. Îmi pare rău, Gen.

Pune mâna pe capsulă şi începe să scotocească prin ea. Ridică o şapcă veche de baseball, cu Orioles.[26]

— McClaren, uite ce-am găsit! exclamă, tare, forţat.

John zâmbeşte, luminându-se încet la faţă. I-o ia din mână lui Peter şi şi-o pune pe cap, aşezând mai bine cozorocul.

— Asta chiar era comoara ta cea mai de preţ,

26 Echipa de baseball Baltimore Orioles. *N.t.*)

zic.

O purta şi-n miezul toamnei. L-am rugat pe tata să-mi ia un tricou cu Orioles pentru că m-am gândit c-o să-i placă lui John McClaren. L-am purtat de două ori, dar nu cred c-a observat vreodată. Îmi păleşte zâmbetul când observ că Genevieve se uită la mine. Îi întâlnesc ochii; mă priveşte cu subînţeles, dându-mi fiori. Se uită în altă parte; acum ea e cea care zâmbeşte pentru sine.

— Orioles sunt varză, spune Peter, rezemându-se de perete.

Se întinde după cutia cu îngheţate-sandvici şi scoate una.

— Dă-mi şi mie una, zice Trevor.

— Îmi pare rău, asta a fost ultima, zice Peter, muşcând din ea.

John îmi surprinde privirea şi-mi face cu ochiul.

— Kavinsky aşa cum îl ştim, spune, şi eu încep să râd.

Ştiu că se gândeşte la scrisorile noastre.

Peter rânjeşte la el.

— Hei, nu te mai bâlbâi.

Încremenesc. Cum a putut Peter să aducă vorba aşa nonşalant de asta? Niciunul dintre noi n-a pomenit vreodată de bâlbâială lui John în gimnaziu. Era aşa de stingherit de chestia asta. Dar acum John zâmbeşte larg şi spune:

— O să-i transmit logopedei mele dintr-a opta, Elaine.

E aşa de sigur pe el!

Peter clipeşte şi îmi dau seama că l-a prins pe picior greşit. Nu-l cunoaşte pe acest John McClaren. De obicei Peter era cel mai tare din parcare, nu John. El doar se lua după Peter. Peter o fi rămas neschimbat, dar nu şi John. Acum Peter e cel intimidat.

E rândul lui Chris. Trage un inel cu o periuţă. A fost al lui Allie, un cadou de la mătuşa ei cu ocazia primei împărtăşanii. Îi plăcea la nebunie inelul ăla. Va trebui să i-l trimit. Trevor nimereşte comoara lăsată de el – un cartonaş cu un jucător de baseball, cu autograf. Genevieve trage ce-a lăsat Chris – un plic cu o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Da! zbiară Chris. Am fost un geniu de mică.

Batem palma.

— Al tău unde e, Gen? întreabă Trevor.

Ea dă din umeri.

— S-ar părea că eu n-am pus nimic în capsula timpului.

— Ba da, spun, scuturându-mi praful portocaliu de la pufuleţi de pe degete. Ai fost cu noi în ziua aia.

Îmi amintesc c-a stat în cumpănă dacă să pună o poză cu ea şi Peter sau trandafirul pe care i l-a dat el de ziua ei. Nu-mi mai amintesc ce a ales până la urmă.

— Păi, nu mai e nimic, deci s-ar părea că nu. Mă rog.

Mă uit în capsulă ca să fiu sigură. E goală.

— Mai ţineţi minte când ne jucam de-a asasinii? întreabă Trevor, storcând ultimii stropi de suc din cutia de Capri Sun.

Oh, ce-mi mai plăcea jocul ăla! Era ca prinselea: toată lumea trăgea un nume dintr-o căciulă şi apoi trebuia să prinzi persoana respectivă. Odată ce-o prindeai, trebuia să-i elimini pe cei care le picaseră *lor.* Era un joc în care trebuia să te ascunzi şi să stai la pândă o mulţime. Putea să ţină zile întregi.

— Eu eram Văduva Neagră, spune Genevieve.

Se împinge un pic cu umărul în Peter.

— Am câştigat mai multe jocuri decât toată lumea.

— Mai lasă-mă, pufneşte Peter. Am câştigat destule şi eu.

— Şi eu, face Chris.

Trevor arată spre mine.

— L'il J, tu jucai cel mai prost. Nu cred c-ai câştigat nici măcar o dată.

Mă strâmb. L'il J. Uitasem că aşa mă poreclise.

Şi are dreptate. N-am câştigat niciodată. Nici măcar o dată. Singura dată când am avut o şansă să câştig, Chris m-a prins la concursul de înot al lui Kitty. Îmi închipuisem că nu e niciun pericol pentru că era seara târziu. Eram cât pe-aci să câştig, aproape că simţeam gustul victoriei.

Chris îmi întâlneşte privirea şi ştiu că îşi

aminteşte şi ea. Îmi face cu ochiul şi mă uit îmbufnată la ea.

— Lara Jean pur şi simplu n-are instinct de asasin, spune Genevieve, studiindu-şi unghiile.

— Nu putem să fim cu toţii văduve negre, fac.

— Aşa e, spune ea şi eu încleştez din dinţi.

— Mai ţii minte când te pândeam şi mă ascunsesem după maşina tatălui tău înainte de ore, dar a ieşit el în locul tău? îl întreabă John pe Peter. Şi l-am speriat şi am ţipat şi eu, şi el?

— Apoi a trebuit să ne dăm bătuţi când Trevor a venit la magazinul mamei cu masca de schi, râde Peter.

Pufnesc toţi în râs, în afară de mine. Pe mine încă mă roade comentariul lui Genevieve despre „instinctul de asasin”.

Trevor râde aşa tare, încât de-abia poate să vorbească.

— A fost cât pe-aci să cheme poliţia! reuşeşte să îngaime.

Peter îmi împunge vârful tenisului cu piciorul.

— Ar trebui să mai jucăm.

Încearcă să-mi intre din nou în graţii, dar eu nu sunt dispusă să-l iert aşa uşor, aşa că ridic din umeri, ţâfnoasă. Mi-aş dori să nu fiu furioasă pe el, pentru că, de fapt, chiar vreau să mai joc. Vreau să dovedesc că am şi eu instinctul de asasin, că nu sunt o ratată la jocul ăsta.

— Ar trebui, spune John. În amintirea vremurilor apuse.

Îmi surprinde privirea.

— O ultimă şansă, Lara Jean.

Zâmbesc.

Chris ridică din sprânceană.

— Ce-i iese câştigătorului?

— Păi… nimic, zic. Am face-o doar ca să ne distrăm.

Trevor se strâmbă.

— Ar trebui să fie şi un premiu, spune Genevieve. Altfel ce rost are?

Mă gândesc rapid. Ce-ar fi un premiu bun?

— Bilete la film? O prăjitură de casă, la alegerea câştigătorului? exclam.

Nimeni nu zice nimic.

— Am putea să punem cu toţii câte douăzeci de dolari, propune John.

Îi arunc o privire recunoscătoare şi îmi zâmbeşte.

— Banii sunt plicticoşi, spune Genevieve, întinzându-se ca o mâţă.

Îmi dau ochii peste cap. Cine a întrebat-o pe ea? Nici măcar n-a fost invitată.

— Hm, cine câştigă se alege cu micul dejun la pat o săptămână? propune Trevor. Ar putea să fie ceva gen clătite luni, omletă marţi, gofre miercuri şi aşa mai departe. Suntem şase, aşa că…

— Eu nu iau micul dejun, face Genevieve, cutremurându-se dezgustată.

Oftăm cu toţii.

— De ce nu vii tu cu o idee în loc să respingi

ideile tuturor? spune Peter, şi îmi trag codiţa peste faţă ca să-mi ascund zâmbetul.

— Bine.

Genevieve se gândeşte o clipă şi apoi zâmbeşte larg. E expresia pe care o are când i-a venit o Idee Genială şi îmi dă fiori. Încet, apăsat, spune:

— Câştigătorului i se împlineşte o dorinţă.

— Cine i-o împlineşte? întreabă Trevor. Toată lumea?

— Toată lumea care joacă.

— Stai aşa, intervine Peter. La ce ne băgăm?

Genevieve pare foarte încântată de sine.

— O dorinţă pe care trebuie s-o îndepliniţi.

Arată ca reginele malefice din basme.

— Orice dorinţă? întreabă Chris şi-i sclipesc ochii.

— Orice dorinţă de bun-simţ, zic imediat.

Chestia asta nu-i deloc ce speram eu, dar măcar lumea e dispusă să joace.

— Bunul-simţ e o chestie relativă, punctează John.

— Pe scurt, Gen nu-l poate obliga pe Peter să facă o ultimă dată sex cu ea, spune Chris. Doar la asta ne gândim cu toţii, nu?

Mă încordez. Eu nu mă gândeam deloc la asta. Dar acum mă gândesc.

Trevor pufneşte în râs şi Peter îi dă un brânci. Genevieve clatină din cap.

— Îmi faci *scârbă,* Chrissy.

— N-am făcut decât să zic ce gândeam cu toţii!

Eu deja de-abia dacă mai ascult. Nu mă pot gândi decât că vreau să joc şi vreau să câştig. Măcar o dată vreau s-o bat pe Genevieve la ceva.

Am doar un pix şi n-am hârtie, aşa că John rupe cartonul de la îngheţata-sandvici şi ne scriem cu rândul numele pe bucăţile de carton. Apoi punem toate cartonaşele în capsula goală şi eu o scutur. O dăm din mână în mână şi eu trag ultima. Scot cartonul, îl ţin la piept şi îl desfac.

JOHN.

Ei bine, asta complică situaţia. Mă uit cu coada ochiului la el. El îndeasă cu grijă cartonaşul în buzunarul de la blugi. Îmi pare rău, amice (prin corespondenţă), dar praf te fac. Mă uit rapid de jur-împrejur, încercând să ghicesc cine m-a tras pe mine, dar toată lumea are o expresie impenetrabilă, ca la poker.

36

Regulile sunt în felul următor: acasă eşti în siguranţă. La şcoală eşti în siguranţă, dar nu şi în parcare. Odată ce-ai ieşit pe uşă, eşti o ţintă legitimă. Eşti eliminat când te atinge cineva cu amândouă mâinile.

Şi, dacă îţi retragi dorinţa, eşti mort. Genevieve propune ultima parte şi mă ia cu fiori.

— Fetele sunt fioroase, spune Trevor Pike, cutremurându-se.

— Nu, fetele din familia *lor* sunt fioroase, spune

Peter, arătând spre Chris şi Genevieve.

Zâmbesc amândouă şi în zâmbetele alea transpare asemănarea de familie.

— Tu nu eşti fioroasă, însă. Tu eşti o dulceaţă, nu-i aşa? spune Peter cu o undă de speranţă, uitându-se cu coada ochiului la mine.

Îmi amintesc brusc o chestie pe care mi-a zis-o Stormy. „Nu-l lăsa să fie prea sigur de tine”. Peter e foarte sigur de mine. Pe cât de sigur poate fi.

— Pot să fiu fioroasă şi eu, îi răspund pe şoptite şi se albeşte la faţă. Haideţi să ne distrăm şi gata, le spun celorlalţi.

— Oh, o să ne distrăm! mă asigură John.

Îşi pune şapca lui cu Orioles, trăgând-o pe ochi.

— Start la joc.

Îmi surprinde privirea.

— Dacă ai crezut că mă pricep la Model UN, stai să-mi vezi talentele la *Zero Dark Thirty.*[27]

îi conduc pe toţi în faţa casei, unde şi-au lăsat maşinile şi-l aud pe Peter spunându-i lui Genevieve să meargă cu Chris, la care se strâmbă amândouă.

— Hotărâţi-vă între voi, spune Peter. Eu rămân cu fata mea. Genevieve îşi dă ochii peste cap şi Chris geme exasperată.

— Câh. Bine. Urcă, îi spune lui Gen.

Chris tocmai iese cu spatele de pe alee când John îl întreabă pe Peter:

---

27 Film inspirat de operaţiunea reală de capturare a lui Osama bin Laden, care s-a încheiat prin asasinarea acestuia. *(N.t.)*

— Cine-i fata ta?

Simt un gol în stomac.

— Covey.

Peter îl priveşte circumspect.

— Nu ştiai? Ciudat.

Acum se uită amândoi la mine. Peter e nedumerit, dar John s-a prins, de ce-o fi trebuit să se prindă.

Ar fi trebuit să-i spun. De ce nu i-oi fi spus?

La scurt timp după asta pleacă toată lumea, în afară de Peter.

— Deci, o să discutăm despre treaba asta? mă întreabă, intrând după mine în bucătărie.

Duc punga de gunoi cu toate ambalajele de la îngheţată şi de la Capri Sun şi nu-l las să mă ajute cu ea. Era să mă împiedic când am coborât scara, dar nici că-mi pasă.

— Sigur, hai să discutăm.

Mă întorc şi mă îndrept ameninţător spre el, cu punga de gunoi bălăbănindu-mi-se în mână. El ridică alarmat mâinile.

— De ce-ai adus-o pe Genevieve?

Peter se strâmbă.

— Of, Covey, iartă-mă.

— Erai cu ea mai devreme? De-asta n-ai venit din timp să mă ajuţi la pregătiri?

Şovăie.

— Da, eram cu ea. M-a sunat plângând, aşa că m-am dus la ea şi-apoi nu puteam s-o las singură…

aşa c-am adus-o şi pe ea.

Plângând? N-am văzut-o niciodată plângând. N-a plâns nici măcar când i-a murit pisica, Queen Elizabeth. Probabil că s-a prefăcut ca să-l convingă pe Peter să stea cu ea.

— N-ai putut s-o laşi?

— Nu, spune. Trece prin nişte chestii naşpa acum. Încerc doar să-i fiu alături. Ca prieten. Atât!

— Oh, Doamne, chiar se pricepe să te învârtă pe deget, Peter!

— Nu-i aşa.

— Ba aşa e de fiecare dată. Ea trage sforile şi tu pur şi simplu…

Îmi bălăbăn braţele şi capul ca şi cum aş fi o marionetă.

Peter se încruntă.

— E o răutate să spui asta.

— Ei bine, îmi vine să fiu răutăcioasă în momentul ăsta. Aşa că păzea!

— Dar tu nu eşti răutăcioasă. Nu în mod normal.

— De ce nu poţi să-mi spui pur şi simplu? Ştii că n-o să spun nimănui. Chiar vreau să înţeleg, Peter.

— Pentru că nu e secretul meu. Nu încerca să mă obligi să-ţi spun, pentru că nu pot.

— O face doar ca să te manipuleze. Aşa face ea de obicei.

Aud gelozia din glasul meu şi o urăsc, chiar o urăsc.

Nu-mi stă în fire să mă port aşa.

Oftează.

— Nu se întâmplă nimic între noi doi. Pur şi simplu are nevoie de un prieten.

— Are o mulţime de prieteni.

— De un prieten vechi.

Clatin din cap. Pur şi simplu nu pricepe. Fetele se citesc între ele cum n-ar putea niciodată s-o facă un băiat. De-asta ştiu că toată povestea asta e unul dintre trucurile ei. Faptul că s-a înfiinţat azi la mine acasă a fost încă o cale de a demonstra că mă domină.

Şi-apoi Peter spune:

— Apropo de prieteni vechi, nu ştiam că tu şi McClaren sunteţi aşa apropiaţi.

Mă înroşesc.

— Ţi-am zis că am început să corespondăm.

— Corespondaţi, dar nu ştie că eşti prietena mea? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

— N-a venit vorba de asta!

Stai aşa – eu ar trebui să fiu furioasă pe el acum, nu invers. Cumva toată conversaţia asta s-a întors împotriva mea şi-acum eu sunt cea care încearcă să se justifice.

— Deci în ziua aia când ai fost la chestia cu Model UN acum câteva luni, te-am întrebat dacă te-ai văzut cu McClaren şi mi-ai zis că nu. Dar azi a adus vorba de Model UN şi e clar că v-aţi văzut acolo. Nu-i aşa?

Înghit în sec.

— Când te-ai transformat în procuror? Frate. L-am văzut acolo, dar nici măcar n-am stat de vorbă;

doar i-am înmânat un bilet…

— Un bilet? I-ai înmânat un bilet?

— Nu era din partea mea – era din partea cuiva care reprezenta o altă ţară, în cadrul Model UN.

Peter dă să mă întrebe altceva şi adaug repede:

— Nu ţi-am pomenit de asta pentru că nu s-a întâmplat nimic.

— Deci vrei să fiu sincer cu tine, dar tu nu vrei să fii sinceră cu mine? mă întreabă ca şi cum nu-i vine a crede.

— N-a fost nimic de genul! exclam.

Ce se întâmplă aici, de fapt? Cum de-a degenerat aşa rapid cearta dintre noi?

Timp de o clipă niciunul dintre noi nu spune nimic. Apoi, încet, mă întreabă:

— Vrei să ne despărţim?

„Să ne despărţim?”

— Nu.

Brusc mă ia tremuratul, am senzaţia că stau să plâng.

— Tu vrei?

— Nu!

— Tu ai întrebat primul!

— Deci ne-am lămurit. Niciunul dintre noi nu vrea să ne despărţim, aşa că mergem înainte.

Peter se lasă să cadă pe un scaun, la masa din bucătărie, şi-şi lasă capul pe masă.

Mă aşez în faţa lui. Pare aşa departe de mine. Îmi vine să întind mâna spre el, să-l ating pe păr, să-l mângâi, să pun capăt certei şi s-o lăsăm cât

mai repede în urmă.

Ridică privirea spre mine, are ochii mari şi trişti.

— Putem să ne îmbrăţişăm acum?

Dau din cap tremurat şi ne ridicăm amândoi şi îi înconjor mijlocul cu braţele. Mă strânge tare la piept.

Cu capul pe umărul meu, mă întreabă înfundat:

— Putem să nu ne mai certăm niciodată?

Râd poticnit, un râs poticnit şi uşurat.

— Da, chiar te rog.

Şi-apoi mă sărută, un sărut pătimaş pe buze, ca şi cum încearcă să se liniştească, să obţină o promisiune pe care doar eu i-o pot oferi. În loc de răspuns îl sărut la rândul meu – *da, promit, promit, promit, hai să nu ne mai certăm niciodată.* Încep să mă clatin pe picioare şi mă strânge în braţe şi mă sărută până rămân fără suflu.

37

În seara aceea, când vorbesc la telefon cu Chris, îmi spune:

— Bagă. Cine ţi-a picat?

— Nu-ţi spun.

Am făcut în trecut greşeala de a-i spune prea multe lui Chris, doar ca s-o văd câştigând în doi timpi şi trei mişcări.

— Haide! Te ajut dacă mă ajuţi şi tu. Vreau să mi se împlinească dorinţa!

Atuul lui Chris la jocul ăsta e cât de tare vrea să

câştige, dar asta e şi slăbiciunea ei. Trebuie să te joci de-a asasinii calm, chibzuit, nu să te înfierbânţi prea repede. O spun ca o persoană care a observat toate nuanţele jocului, dar, personal, n-a câştigat niciodată, desigur.

— Poate că ţi-am picat eu. Şi, pe deasupra, şi eu vreau să câştig!

— Hai să ne ajutăm reciproc la prima rundă, se roagă Chris. Nu mi-ai picat tu, jur.

— Jură pe păturica ta, aia pe care nu-i dai voie mamei tale s-o arunce.

— Jur pe păturica mea Fredrick şi mai jur şi pe geaca mea nouă de piele, care m-a costat mai mult decât maşina, la naiba. Tu m-ai tras pe mine?

— Nu.

— Jură pe colecţia ta de berete hidoase.

Scot o exclamaţie indignată.

— Jur pe colecţia mea de berete fermecătoare şi cochete. Atunci cine ţi-a picat?

— Trevor.

— Mie mi-a picat John McClaren.

— Hai să ne coalizăm să-i eliminăm, propune Chris. Putem să rămânem aliate doar acum, la prima rundă, şi-apoi e fiecare pe cont propriu.

Hmm. Oare e sinceră sau e doar o stratagemă?

— Şi dacă încerci doar să mă scoţi din bârlog?

— Jur pe Fredrick!

Ezit şi-apoi spun:

— Trimite-mi prin sms o poză cu cartonaşul cu numele şi-apoi te cred.

— Bine! Atunci trimite-mi-l şi tu.

— Bine. Pa!

— Stai aşa. Spune-mi sincer. Părul meu chiar e naşpa? Nu e, nu? Gen vrea doar să mă întărâte, aşa-i?

Ezit o fracţiune de secundă.

— Aşa-i.

Eu şi Chris stăm tolănite în maşina ei. Suntem în cartierul învecinat cu al meu, cartierul prin care o să treacă Trevor ca să ajungă mai repede de la şcoală la antrenamentul de atletism. Am parcat aiurea pe aleea cuiva.

— Zi-mi ce dorinţă o să-ţi pui dacă o să câştigi, îmi spune.

Din felul cum o spune, ştiu că nu crede c-o să câştig.

M-am gândit la dorinţă toată noaptea, cât mă chinuiam să adorm.

— O să fie o expoziţie de lucru manual în Carolina de Nord în iunie. Aş putea să-l pun pe Peter să mă ducă acolo cu maşina. Altfel sigur n-ar merge. Am putea să mergem cu camioneta maică-sii, ca să am destul loc să-mi pun toate materialele şi lucrurile pe care o să mi le iau.

— O expoziţie de lucru manual?

Chris se uită la mine ca şi cum aş fi o gânganie care i-a intrat în maşină.

— O să-ţi risipeşti dorinţa pe o expoziţie de lucru manual?

— E o idee, aşa, de încălzire, mint. Oricum, dacă eşti aşa deşteaptă, tu ce dorinţă ţi-ai pune dacă ai fi în locul meu?

— Aş face aşa încât Peter să nu mai vorbească în veci cu Gen. Tare, este? Sunt un geniu malefic, nu-i aşa?

— Malefică, da, geniu mai puţin.

Chris îmi dă un brânci şi chicotesc. Ne tot îmbrâncim când Chris se opreşte brusc şi spune:

— E două cincizeci şi cinci.

Descuie uşile, coboară şi se ascunde după un stejar în curte.

Eu sar din maşină, simţind un val de adrenalină, înşfac bicicleta lui Kitty din portbagaj şi o împing câteva case mai încolo. Apoi o las pe jos şi mă întind peste ea, ca şi cum aş fi căzut grămadă. Scot o sticlă cu sânge fals, cumpărată special pentru asta, şi stropesc un pic pe blugi – o pereche de blugi vechi pe care aveam de gând să-i donez. Cum văd că se apropie maşina lui Trevor, încep să mă prefac că plâng cu sughiţuri. Chris îmi şopteşte de după copac:

— Nici chiar aşa.

Imediat mă opresc din plâns şi încep să gem.

Trevor opreşte lângă mine. Lasă jos geamul.

— Lara Jean? Eşti bine?

— Nu, scâncesc. Cred că mi-am scrântit glezna. Mă doare rău de tot. Poţi să mă iei şi pe mine cu maşina?

Mă forţez să-mi storc câteva lacrimi, dar e mai

greu decât mi-am închipuit să plângi la comandă. Încerc să mă gândesc la chestii triste – la Titanic, la bătrâni cu Alzheimer, la cum ar fi dacă ar muri Jamie Fox-Pickle –, dar nu pot să mă concentrez.

Trevor mă priveşte bănuitor.

— Ce cauţi cu bicicleta în zona asta?

Oh nu, deja nu mă crede! încep să vorbesc repede, dar nu prea repede.

— Nu e bicicleta mea, e a soră-mii cea mică. E prietenă cu Sara Healey. O ştii, sora mai mică a lui Dan Healey? Locuiesc acolo.

Îi arăt cu degetul casa.

— Tocmai i-o duceam – oh, Doamne, Trevor. Nu mă crezi? Chiar n-o să mă iei cu maşina?

Trevor se uită în jur.

— Juri că nu e un şiretlic?

Ah, te-am prins.

— Da! Jur că nu mi-ai picat tu, bine? Te rog, ajută-mă să mă ridic. Mă doare tare.

— Mai întâi arată-mi glezna.

— Trevor! Nu se vede când îţi scrânteşti glezna!

Scâncesc şi mă prefac că încerc să mă ridic şi Trevor opreşte în sfârşit motorul şi coboară. Se apleacă şi mă ridică în picioare şi eu încerc să mă las grea.

— Cu grijă, îi zic. Vezi? Ţi-am zis că nu mi-ai picat tu.

Trevor mă ridică de subţiori şi, peste umărul lui, o văd pe Chris furişându-i-se din spate ca un ninja. Face un salt spre el, cu amândouă mâinile întinse

în faţă, şi-l bate tare pe spate.

— Te-am prins! strigă.

Trevor ţipă şi îmi dă drumul şi e cât pe-aci să cad de-adevăratelea.

— La naiba! zbiară.

— Te-am făcut, fraiere! spune Chris fericită.

Batem palma şi ne îmbrăţişăm.

— Puteţi să nu mai sărbătoriţi în faţa mea? mormăie el.

Chris întinde mâna.

— Acum bate Cuba.

Oftând, Trevor clatină din cap şi-mi zice:

— Nu-mi vine să cred că m-ai păcălit aşa, Lara Jean.

Îl bat pe spate.

— Îmi pare rău, Trevor.

— Dacă mi-ai fi picat tu? mă întreabă. Ce te făceai atunci?

Hm. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Îi arunc o privire acuzatoare lui Chris.

— Stai aşa! Dacă el m-ar fi tras pe mine?

— Era un risc pe care eram dispuse să ni-l asumăm, spune ea nonşalant. Aşadar, Trev, tu ce ţi-ai fi dorit?

— Nu e musai să ne spui dacă nu vrei, îi spun.

— Mi-aş fi dorit bilete la un meci de fotbal de la UVA. Tatăl lui McClaren are abonament! Lua-te-ar naiba, Chris!

Mă simt prost.

— Poate c-o să te ia oricum. Ar trebui să-i spui…

El bagă mâna în buzunar, îşi scoate portofelul şi-i întinde o bucăţică de carton îndoită. Până s-o deschidă Chris, spun repede:

— Nu uita, dacă acolo e scris numele meu, nu poţi să mă prinzi aici. Asta e o zonă neutră.

Chris dă din cap, despătureşte hârtia şi-apoi rânjeşte.

Nu mă pot abţine.

— Eu eram?

Chris îndeasă cartonaşul în buzunar.

— Dacă sunt eu, nu poţi să mă prinzi!

Încep să mă dau înapoi.

— Am convenit să fim aliate runda asta şi tu încă nu m-ai ajutat cu ţinta mea.

— Ştiu, ştiu. Dar nu eşti tu.

Nu sunt prea convinsă. M-a mai bătut o dată aşa. Nu te poţi încrede în ce spune ea, nu la jocul ăsta. Ar fi trebuit să-mi amintesc. De-asta pierd mereu, nu gândesc în perspectivă.

— Lara Jean! Ţi-am spus, nu mi-ai picat tu!

Clatin din cap.

— Urcă-te în maşină, Chris. Eu mă duc cu bicicleta acasă.

— Vorbeşti serios?

— Da, de data asta vreau să câştig.

Chris dă din umeri.

— Cum vrei tu. Dacă n-ai încredere în mine, eu nu te ajut cu ţinta ta.

— N-ai decât, spun şi mă urc pe bicicletă.

38

Eu şi Peter vorbim doar la telefon şi când ne vedem la şcoală până când unul dintre noi va fi eliminat din joc. Şi n-o să fiu eu aia. Am fost ultraprecaută. Merg şi vin singură cu maşina de la şcoală. Mă uit în jur înainte să urc în maşină şi fug ca vântul de la maşină la uşă. Am convins-o pe Kitty să facă pe cercetaşul – întotdeauna iese din casă sau coboară din maşină înaintea mea, să se asigure că nu e niciun pericol. Deja i-am promis că, dacă mi se va împlini dorinţa când o să câştig, va avea şi ea partea ei.

Dar deocamdată am jucat doar în apărare. N-am încercat să-l prind pe John McClaren încă. Nu pentru că mi-ar fi frică – nu la joc, cel puţin. Pur şi simplu nu ştiu ce-o să-i spun când îl văd. Mi-e ruşine. Poate că nici nu va trebui să-i spun ceva, poate că e o îngâmfare din partea mea chiar şi să-mi închipui c-ar putea fi interesat de mine.

După prânz, Chris vine în fugă pe culoar şi se opreşte brusc când ne vede pe mine şi pe Lucas pe jos în dreptul dulăpioarelor noastre. Astăzi împărţim o îngheţată pe băţ cu aromă de struguri. Chris se lasă să cadă pe podea.

— Am ieşit din joc, zice.

Scot o exclamaţie de uimire.

— Cine te-a prins?

— John McClaren, naiba să-l ia!

Îi smulge îngheţata din mână lui Lucas şi o

termină dintr-o înghiţitură.

— Prost crescută, spune Lucas.

— Zi-ne tot, îi spun.

— John m-a urmărit azi-dimineaţă în drum spre şcoală. M-am oprit să pun benzină şi a sărit din maşină de cum m-am întors cu spatele. Nici măcar nu mi-am dat seama că mă urmărea!

— Stai aşa, de unde a ştiut c-o să opreşti să pui benzină? întreabă Lucas.

Ştie totul despre joc, ceea ce sper c-o să-mi fie de ajutor dacă în ultima rundă rămânem doar eu şi Genevieve, având în vedere că stă în acelaşi cartier cu ea.

— Mi-a şterpelit benzină din rezervor.

— Oho, exclam.

Îmi creşte inima de bucurie că John ia aşa în serios jocul. Mă temusem că gaşca n-o să-l ia în serios, dar s-ar zice că m-am înşelat. Mă întreb ce şi-ar dori John. Trebuie să fie o dorinţă pe cinste dacă îşi dă atâta osteneală.

— Ca la carte, spune Lucas dând din cap.

— Aproape că nu-mi vine să mă supăr pe el pentru că e o chestie aşa tare.

Îşi suflă părul care-i cade peste faţă.

— Dar sunt aşa furioasă că nu pot să-i mai cer lui Gen să-mi dea maşina bunicii.

Lucas face ochii cât cepele.

— Asta ar fi fost dorinţa ta? O *maşină*?

— Maşina aia are valoare sentimentală pentru mine, spune Chris. Bunica mă lua cu ea la salonul

de frumuseţe în după-amiezile de duminică, în maşina aia. Corect ar fi să fie a mea. Gen a întors-o pe buni împotriva mea!

— Ce marcă e? întreabă Lucas.

— E un Jaguar vechi.

— Ce culoare?

— Negru.

Dacă n-aş cunoaşte-o mai bine pe Chris, aş crede că i-a apărut o lacrimă în ochi. O înconjor cu braţul.

— Vrei să-ţi mai iau o îngheţată?

Chris scuturǎ din cap.

— Trebuie să port un tricou cu buricul gol diseară. Nu pot să am burtă.

— Aşadar, dacă pe tine te-a eliminat, cine e ţinta lui John acum? întreabă Lucas.

— Kavinsky, spune Chris. Eu n-am reuşit să-l prind pentru că e mereu cu Gen, băga-mi-aş şi eram sigură că ţinta lui Gen sunt eu.

Se uită cu coada ochiului la mine.

— Îmi pare rău, LJ.

Lucas şi Chris se uită compătimitor la mine.

Dacă lui Chris i-a revenit Peter, şi John a eliminat-o pe ea, asta înseamnă că lui John îi revine Peter acum. Ceea ce înseamnă că eu i-am picat ori lui Peter, ori lui Genevieve. Şi, dat fiind că mie mi-a picat John, asta înseamnă că unuia dintre ei i-a picat celălalt – ceea ce înseamnă că probabil s-au aliat. Altfel zis, s-au destăinuit unul altuia, şi-au spus fiecare cine i-a picat.

Înghiţind în sec, zic:

— Ştiam de la început c-au rămas prieteni. Şi ea trece printr-o perioadă mai nasoală, ştiţi?

— Prin ce? întreabă Chris, ridicând circumspectă din sprânceană.

— Peter a zis că are probleme în familie.

Chris mă priveşte cu chipul lipsit de expresie.

— Deci tu n-ai auzit nimic?

— Păi, s-a purtat cam bizar la cina de ziua mătuşii Wendy săptămâna trecută. Adică a fost mai acră ca de obicei. Aproape că n-a scos o vorbă toată seara.

Dă din umeri.

— Deci probabil că e ceva la mijloc, dar nu ştiu ce.

Îşi suflă părul de pe faţă.

— La naiba. Nu-mi vine să cred că n-o să mă aleg cu maşina.

— O să-l elimin eu pe John McClaren, îi promit. Nu vei fi murit degeaba.

Ea mă priveşte pieziş.

— Dacă l-ai fi eliminat mai devreme, nu s-ar fi întâmplat asta.

— Locuieşte la o jumătate de oră distanţă! Nici măcar nu ştiu să ajung la el acasă.

— Cum o fi, tot te consider parţial vinovată.

Se sună şi Chris se ridică.

— Ne vedem, *chicas.*

O ia spre capătul culoarului, în direcţie opusă faţă de sala de clasă.

— Tocmai m-a făcut „*chica*”, spune Lucas, privindu-mă încruntat. I-ai spus că sunt gay?

— Nu!

— Bine, pentru că eu ţi-am spus-o în secret. Mai ţii minte?

— Lucas, sigur că ţin minte!

Acum mă simt cam neliniştită – oare i-am spus ceva lui Chris la un moment dat? Sunt aproape sută la sută sigură că nu, dar brusc mi-a stârnit îndoieli.

— Bine, spune el oftând. Nu contează.

Se ridică şi mă ajută să mă ridic şi eu. Mereu cavaler.

39

E prima mea petrecere oficială de vineri seară la Belleview şi seara n-a ieşit… aşa bine cum speram. Petrecerea a început de vreo jumătate de oră deja şi n-au apărut decât Stormy, domnul Morales, Alicia şi Nelson, care are Alzheimer şi pe care l-a adus asistenta ca să mai schimbe peisajul. E îmbrăcat, oricum, cu un sacou elegant, bleumarin, cu nasturi de aramă. Nu c-ar fi venit prea mulţi oameni nici pe vremea când organiza Margot treburile astea – doamna Maguire nu lipsea, dar ea a fost transferată la un alt cămin luna trecută, iar doamna Montero a murit în preajma sărbătorilor. Dar eu i-am împuiat capul lui Janette despre cum o să înviorez petrecerile de vineri şi

acum uite. Simt un nod de groază în stomac, pentru că, dacă află Janette cât de puţini vin, s-ar putea să renunţe până la urmă la petrecerile de vineri seară şi mi-a venit o idee de milioane pentru următoarea – o petrecere USO[28] în stilul anilor ’40. Dacă se alege praful de petrecerea de azi, n-am nicio şansă să mă lase să mai organizez una. Plus că să dai o petrecere şi să te trezeşti că vin doar patru oameni, dintre care unul picoteşte, pare un rateu de zile mari. Stormy ori nu observă, ori nu e deranjată de chestia asta; o ţine într-o cântare, şi din gură, şi la pian. Vorba aia, spectacolul trebuie să continue.

Încerc să-mi fac de lucru, să rămân zâmbitoare. *„Tra-la-la, totul e minunat*”. Am aliniat paharele rânduri-rânduri, aşa că arată ca un bar în toată regula, şi-am adus câteva chestii de-acasă – faţa de masă de bună (fără pete de sos, proaspăt călcată), o vază micuţă pe care am pus-o lângă farfuria cu fursecuri cu unt de arahide (la început am stat în cumpănă dacă să le fac cu unt de arahide, din cauza alergiilor, dar apoi mi-am amintit că oamenii în vârstă n-au aşa multe alergii), frapiera de argint a alor mei, cu monograma lor, şi un bol asortat de argint pentru feliile de lămâie şi limetă.

Deja am bătut pe la uşile câtorva dintre locatarii

---

28 Petrecere în stilul celor organizate în anii '40 de United Service Organiza- tion pentru ridicarea moralului soldaţilor aflaţi pe front. (*N.t.*)

mai activi, dar majoritatea sunt plecaţi. Bănuiesc că, dacă eşti o fire activă, n-o să stai acasă într-o seară de vineri.

Tocmai răstorn arahidele cu sare într-un bol de cristal în formă de inimioară (adus de Alicia, care l-a scos de la păstrare, ăsta şi cleştele pentru gheaţă) când John Ambrose McClaren intră pe uşă, într-o cămaşă oxford bleu, cu un sacou sport bleumarin, nu foarte diferit de al lui Nelson! Sunt cât pe-aci să scot un ţipăt. Punându-mi mâinile la gură, mă ghemuiesc pe podea, pitindu-mă după masă. Dacă mă vede, s-ar putea s-o ia la fugă. Nu ştiu ce caută aici, dar e ocazia perfectă să-l elimin. Mă las pe vine după masă, enumerându-mi în minte posibile căi de atac.

Şi-apoi pianul amuţeşte şi-o aud pe Stormy strigându-mă:

— Lara Jean? Lara Jean, unde eşti? Ieşi de după masă. Vreau să te prezint cuiva.

Mă ridic încet în picioare. John McClaren se uită lung la mine.

— Ce-i cu tine aici? mă întreabă, trăgând de gulerul cămăşii de parcă l-ar sugruma.

— Lucrez ca voluntar aici, spun, păstrând distanţa.

Nu vreau să-l sperii.

Stormy bate din palme.

— Voi doi vă ştiţi?

John spune:

— Suntem prieteni, buni. Am fost vecini de

cartier.

— Stormy e *bunica* ta?

Parcă m-a pălit cu leuca. Deci John e nepotul cu care voia să-mi facă lipeala! Din toate căminele de bătrâni din toate oraşele din lumea largă! *„Nepotul meu seamănă cu Robert Redford la tinereţe* Seamănă, chiar seamănă.

— E străbunica mea prin alianţă, spune John.

Stormy se uită imediat de jur-împrejur.

— Sst! Nu vreau să audă lumea că-mi eşti străceva.

John coboară glasul.

— A fost a doua soţie a străbunicului.

— Preferatul meu, dintre toţi soţii, spune Stormy. Odihnească-se în pace, boşorogul!

Se uită de la mine la John.

— Johnny, fii drăguţ şi adu-mi o votcă, cu sifon şi multă lămâie.

Se aşază la loc la pian şi începe să cânte *When I Fall in Love.*

John vine spre mine şi arăt spre el.

— Opreşte-te imediat, John Ambrose McClaren. Ţi-a picat numele meu?

— Nu! Jur că nu. Mi-a picat – nu-ţi spun cine mi-a picat.

Face o pauză.

— Stai aşa. Ţie ţi-a picat numele meu?

Scutur din cap, nevinovată ca o mieluşea. Mă priveşte în continuare bănuitor, aşa că mă concentrez pe băutura lui Stormy. Ştiu exact cum

o bea. Îi pun trei cuburi de gheaţă, 60 de mililitri de votcă şi un strop de sifon. Apoi îi storc trei felii de lămâie şi le las să cadă în pahar.

— Poftim, îi zic, întinzându-i paharul.

— Poţi să-l pui pe masă, zice.

— John! îţi spun că nu mi-ai picat tu!

Clatină din cap.

— Pe masă.

Las paharul din mână.

— Nu-mi vine să cred că nu mă crezi. Parcă-mi amintesc că erai o persoană încrezătoare, genul care vede ce e mai bun în ceilalţi.

— Rămâi de partea cealaltă a mesei, îmi spune John, foarte serios.

La naiba. Cum să-l prind dacă mă obligă să stau la trei metri distanţă toată seara?

— Mie-mi convine, îi spun nonşalantă. Nici eu nu ştiu dacă să te cred. Vreau să zic, e cam mare coincidenţa, c-ai apărut aici.

— Stormy m-a şantajat emoţional până am acceptat să vin!

Mă uit involuntar la Stormy. Cântă mai departe la pian şi se uită la noi zâmbind larg.

Domnul Morales se apropie de bar şi îmi spune:

— Îmi acorzi acest dans, Lara Jean?

— Da, zic şi-l avertizez pe John: Să nu îndrăzneşti să te apropii de mine.

El îşi aruncă mâinile în lături ca şi cum ar vrea să mă ţină departe de el.

— Nici tu să nu te apropii de mine.

În timp ce domnul Morales conduce pe o melodie lentă, îmi ascund faţa în umărul lui ca să nu mi se vadă zâmbetul. Chiar mă pricep să fac pe spioana. John McClaren s-a aşezat pe o canapeluţă acum, se uită cum cântă Stormy la pian şi stă de vorbă cu Alicia. L-am adus exact unde voiam. Nici măcar nu-mi vine să cred ce noroc a dat peste mine. Plănuisem să mă înfiinţez la următoarea întâlnire de la Model UN, dar aşa e mult mai bine.

Tocmai mă gândesc să mă apropii de el din spate şi să-l iau prin surprindere, când Stormy se ridică şi anunţă că trebuie să facă o pauză pentru că vrea să danseze cu nepotul ei. Dau drumul la combină şi pornesc CD-ul pe care l-am ales împreună pentru pauză.

— Stormy, ţi-am zis că eu nu dansez, protestează John.

Când aveam dans la sport se prefăcea că se simte rău – aşa tare urăşte dansul.

Stormy îl ignoră, desigur. Îl trage de pe canapeluţă şi încearcă să-l înveţe să danseze foxtrot.

— Lasă-ţi mâna pe mijlocul meu, îl someză. Nu mi-am pus pantofii cu toc ca să stau toată seara la pian.

Stormy încearcă să-l înveţe paşii şi el o tot calcă pe picior.

— Au! se zbârleşte la el.

Nu-mi pot reţine chicotitul. Nici domnul Morales. Ne trage mai aproape de ei.

— Pot să intervin? întreabă.

— Vă rog!

John i-o împinge practic pe Stormy în braţe.

— Johnny, fii cavaler şi invit-o pe Lara Jean la dans, spune Stormy în timp ce domnul Morales o învârte cu foc.

John mă priveşte curios şi am senzaţia că e încă circumspect în privinţa mea şi se întreabă dacă mi-a picat el sau nu.

— Invit-o la dans, îl îndeamnă domnul Morales, zâmbindu-mi larg. Vrea să danseze, nu-i aşa, Lara Jean?

Dau din umeri prefăcându-mă tristă. Melancolică, întruchiparea unei fete care abia aşteaptă să fie invitată la dans.

— Vreau să văd tineretul cum dansează! zbiară Norman.

John McClaren se uită la mine, ridicând din sprânceană.

— Dacă ne legănăm doar înainte şi înapoi, probabil că n-o să te calc pe picioare.

Mă prefac că ezit, apoi încuviinţez. Simt cum mi se accelerează pulsul. Ţinta este în cătarea puştii.

Ne apropiem unul de altul, mă agăţ cu braţele de gâtul lui, el îmi înconjoară mijlocul şi începem să ne legănăm, în contratimp cu ritmul muzicii. Eu sunt scundă, n-am niciun metru cincizeci-şapte, el pare să aibă aproape 1,82, dar, pe tocuri, ne completăm binişor la dans. Din celălalt capăt al camerei Stormy îmi zâmbeşte cu subînţeles şi eu

mă fac că n-o văd. Probabil c-ar trebui să acţionez şi să-l elimin înainte să se prindă, dar bătrânii par aşa încântaţi să ne vadă dansând. Nu s-o face gaură în cer dacă mai amân câteva minute.

Cum dansăm noi aşa, îmi amintesc de banchetul de terminarea clasei a opta, cine cu cine s-a cuplat şi cum pe mine nu m-a invitat nimeni să merg. Îmi închipuisem că eu şi Genevieve o să mergem împreună cu maşina, dar apoi a zis că pe ei îi duce mama lui Peter şi că merg mai întâi la un restaurant, ca la o întâlnire pe bune, şi c-ar fi aiurea dacă aş merge şi eu cu ei. Aşa că până la urmă au mers ei doi cu Sabrina Fox şi John. Sperasem că John McClaren o să mă invite să dansăm un blues împreună, dar n-a făcut-o; n-a dansat cu nimeni. Singurul tip care chiar a dansat a fost Peter. El era întotdeauna în mijlocul cercului în care dansau cei mai populari din şcoală.

John şi-a lăsat mâna pe spatele meu, mă conduce, şi cred c-a uitat complet de joc. L-am prins la cotitură.

— Te descurci binişor, îi spun.

Nu mai e mult din cântec. Ar fi cazul să mă grăbesc. „Te-am prins în cinci, patru, trei, doi –”.

— Deci… tu şi Kavinsky, hm?

Mi-a distras complet atenţia şi, pentru o clipă, am uitat cu totul de joc.

— Da…

Dregându-şi glasul, îmi zice:

— Chiar m-a surprins că sunteţi împreună.

— De ce? Pentru că nu sunt genul lui? întreb nonşalant, ca şi cum n-ar însemna nimic, ca şi cum ar fi ceva stabilit, dar mă seacă de parcă m-ar fi lovit cineva drept în inimă cu o pietricică.

— Nu, eşti.

— Atunci de ce?

Sunt sigură că John o să spună „pentru că nu mi-am închipuit că el ar fi genul *tău*", cum a zis şi Josh.

Nu-mi răspunde imediat.

— În ziua aia când ai venit la Model UN, am încercat să te prind din urmă în parcare, dar plecaseşi deja. Şi-apoi am primit scrisoarea de la tine şi ţi-am răspuns şi mi-ai răspuns şi tu, şi-apoi m-ai invitat la treaba din căsuţă.

Cred că n-am ştiut cum să interpretez toate astea. Înţelegi ce vreau să zic?

Se uită la mine în expectativă şi am senzaţia că e important să-i spun că da.

Mă îmbujorez şi aud un zumzăit în urechi, care, realizez cu întârziere, e de fapt sunetul inimii mele, bătând să-mi spargă pieptul. Dar nu mă opresc din dans.

El continuă.

— Poate c-a fost o prostie să-mi închipui asta, pentru că toate chestiile alea s-au întâmplat acum atâta amar de vreme.

„Toate chestiile alea"? Vreau să ştiu la ce se referă, dar nu s-ar cădea să-l întreb.

— Ştii ce-mi amintesc eu? îl întreb brusc.

— Ce?

— Atunci când i s-au crăpat pantalonii scurţi lui Trevor, când jucaţi baschet. Şi toată lumea râdea aşa tare că Trevor a început să se înfurie. Dar tu nu. Tu te-ai urcat pe bicicletă şi ai făcut tot drumul până acasă şi i-ai adus o pereche de pantaloni scurţi lui Trevor. Chiar m-a impresionat chestia aia.

Îi apare o undă de zâmbet pe faţă.

— Mulţam.

Apoi nu mai spunem nimic, dar dansăm în continuare. E genul de om cu care te simţi în largul tău şi când taci.

— John?

— Hmm?

Îi întâlnesc privirea.

— Trebuie să-ţi spun un lucru.

— Ce e?

— Mi-ai picat tu. Numele tău, adică. La joc.

— Pe bune?

John pare sincer dezamăgit, aşa că mă simt vinovată.

— Pe bune. Îmi pare rău.

Îmi las mâinile pe umerii lui.

— Te-am prins.

— Ei bine, acum te-ai ales cu Kavinsky. Şi de-abia aşteptam să-l prind, sincer. Aveam un plan şi toate cele.

— Ce plan aveai? îl întreb, foarte curioasă.

— De ce-ar trebui să i-l spun fetei care tocmai m-a eliminat? spune, ca o provocare, dar fără îndârjire, e doar de ochii lumii, şi ştim amândoi c-o să-mi spună.

Îi fac jocul.

— Haide, Johnny. Nu sunt doar fata care te-a eliminat. Sunt prietena ta prin corespondenţă.

John râde în barbă.

— Bine, bine. O să te-ajut.

Se termină melodia şi ne desprindem unul de altul.

— Mulţumesc pentru dans, spun.

După atâta vreme, am aflat în sfârşit cum e să dansezi cu John Ambrose McClaren.

— Deci, ce-ai fi cerut dacă ai fi câştigat?

Răspunde imediat, fără ezitare.

— Tortul tău cu ciocolată şi unt de arahide, pe care să fie scris numele meu cu bomboane Reese's Pieces.

Mă uit surprinsă la el. *Asta* şi-ar fi dorit? Ar putea să ceară orice şi vrea tortul meu? îi fac o reverenţă.

— Mă simt onorată.

— Păi, a fost un tort foarte bun, zice.

40

Câteva seri mai târziu, când vorbim la telefon, Peter îmi spune din senin:

— Eu ţi-am picat, nu-i aşa?

— Nu!

Nu i-am spus că l-am eliminat pe John în weekend. Nu vreau ca el – sau Genevieve, că veni vorba – să aibă informaţii suplimentare. Doar noi trei am mai rămas în joc.

— Deci chiar ţi-am picat eu!

Scoate un geamăt.

— Nu mai vreau să mă joc jocul ăsta. Mă face să mă simt singur şi foarte… frustrat. Nu te-am mai văzut de o săptămână, în altă parte decât la şcoală! Când o să se termine chestia asta?

— Peter, nu mi-ai picat tu. Mi-a picat John.

Mă simt un pic vinovată că-l mint, dar aşa se joacă jocul ăsta dacă vrei să câştigi. Nu-ţi permiţi să ai prea multe scrupule.

La celălalt capăt al firului se lasă tăcere. Apoi îmi zice:

— Aşadar, o să te duci cu maşina până unde stă ca să-l prinzi? Stă la mama naibii. Te duc eu cu maşina dacă vrei.

— Încă nu mi-am pus la punct planul de atac, îi spun. Ţie cine ţi-a picat?

Ştiu că ori sunt eu, ori e Genevieve.

Tace.

— Nu-ţi spun.

— Ei bine, i-ai spus altcuiva?

Lui Genevieve, de pildă?

— Nu.

Hmm.

— OK, păi, eu tocmai ţi-am spus, aşa că evident

îmi datorezi măcar atâta lucru.

— Nu te-am obligat să-mi zici, se stropşeşte el, mi-ai oferit informaţia de bunăvoie şi, uite, dacă m-ai minţit şi ţi-am picat eu, elimină-mă odată, la naiba! Te implor. Vino chiar acum la mine şi o să te las să te furişezi până în camera mea. O să stau fix în bătaia puştii dacă aşa pot să te revăd.

— Nu.

— Nu?

— Nu, nu vreau să câştig aşa. Când o să-mi revină numele tău, vreau să am satisfacţia de a şti că te-am bătut corect. Prima mea victorie la Asasinii nu poate fi mânjită astfel.

Fac o pauză.

— Şi, oricum, la tine acasă e teren neutru.

Peter oftează din rărunchi.

— Măcar vii la meciul de lacrosse de vineri?

Meciul de lacrosse! E ocazia ideală să-l elimin.

— Nu pot să vin, îi zic, încercând să par cât mai calmă. Tata are întâlnire şi trebuie să stau eu cu Kitty.

E o minciună, dar el n-are de unde să ştie.

— Păi, nu poţi s-o iei şi pe ea? M-a tot rugat s-o iau la un meci.

Gândesc rapid.

— Nu, are oră de pian după şcoală.

— De când cântă la pian?

— A început recent, de fapt. A auzit de la vecina noastră că ajută la dresarea căţeilor, îi relaxează.

Îmi muşc buza. Oare o să mă creadă? Adaug

repede:

— Promit c-o să vin la următorul meci, orice-ar fi.

Peter geme şi mai tare.

— Mă omori cu zile, Covey.

Cât de curând, dragul meu Peter.

O să apar pe neaşteptate la meci; o să mă înţolesc în culorile echipei noastre, ba chiar o să-mi pictez şi numărul lui de pe tricou pe faţă. O să fie aşa fericit să mă vadă, încât n-o să bănuiască nimic!

Nu pot să explic pe deplin de ce e aşa important jocul ăsta de-a Asasinii pentru mine. Ştiu doar că îmi doresc din ce în ce mai tare să câştig, pe zi ce trece. Vreau s-o bat pe Genevieve la joc, da, dar e mai mult decât atât. Poate că vreau să dovedesc că m-am schimbat şi eu: nu mai sunt o molâie, am sânge în mine.

După ce termin de vorbit cu Peter, îi trimit un sms cu planul meu lui John şi se oferă să mă ducă el cu maşina la meci. Se ţine la el la liceu. Îl întreb dacă sigur nu-l deranjează să vină să mă ia tocmai de-acasă şi el zice că merită efortul doar spre a-l vedea pe Kavinsky scos din joc. Eu răsuflu uşurată, pentru că tot ce-mi mai lipseşte e să mă rătăcesc pe drum.

Vineri, după ore, dau fuga acasă să mă pregătesc. Mă schimb în culorile liceului – un tricou bleu, pantaloni scurţi albi, şosete trei

sferturi în dungi, cu alb şi albastru, şi o panglică albastră în păr. Îmi desenez un 15 mare pe obraz şi-i trasez conturul cu creion dermatograf alb.

Ţâşnesc afară de îndată ce John trage în faţa casei. Poartă şapca lui veche, decolorată, de baseball cu Orioles, trasă pe ochi. Mă măsoară din priviri când urc în maşină.

— Arăţi ca o majoretă,[29] îmi spune zâmbind, îl bat pe cozorocul şepcii.

— Într-o vară ai purtat chestia asta aproape în fiecare zi. John zâmbeşte larg, ca şi cum ar avea un secret, în timp ce iese cu spatele de pe alee. Acum zâmbesc şi eu şi nici măcar nu ştiu de ce.

— Ce-i? De ce zâmbeşti? îl întreb, trăgându-mi şosetele până la genunchi.

— Nimic, spune.

Îl împung în coastă.

— Hai, zi-mi!

— Mama mă tunsese foarte nasol la începutul verii şi îmi era ruşine. N-am mai lăsat-o să mă mai tundă niciodată de-atunci.

Se uită la ceasul de pe bord.

— La cât ziceai că începe meciul? La cinci?

— Da!

Stau ca pe ace de emoţie. Peter o să fie mândru de mine că am pus la cale figura asta, sunt sigură

---

29 în original: „rally girl" — în liceele americane, fete care joacă un rol asemănător majoretelor, dar pentru un jucător individual, în ideea de a-i ridica moralul înaintea unui meci. *(N.t.)*

c-o să fie.

Ajungem la liceul lui John în mai puţin de o jumătate de oră şi mai avem ceva timp până ajunge autobuzul şcolii, aşa că John dă fuga înăuntru să ne ia ceva de ronţăit de la automat. Se întoarce cu două doze de suc şi o pungă de chipsuri cu sare şi oţet pentru amândoi.

La scurt timp după ce se întoarce, un tip negru, înalt, într-o uniformă de lacrosse vine în fugă spre maşină. Îl strigă:

— McClaren!

Se apleacă şi se apropie de geam, iar el şi John se salută ca băieţii, izbindu-şi pumnul.

— Vii la Danica’s după meci? îl întreabă.

John se uită cu coada ochiului la mine şi-apoi spune:

— Nu, nu pot.

Amicul lui mă observă atunci şi face ochii mari.

— Ea cine e?

— Eu sunt Lara Jean, nu sunt de la şcoala voastră, zic, ca o toantă, pentru că probabil că ştie deja asta.

— Tu eşti Lara Jean!

Dă din cap entuziast.

— Am auzit de tine. Tu eşti motivul pentru care McClaren pierde vremea pe la un azil de bătrâni, este?

Mă înroşesc şi John râde degajat.

— Şterge-o de-aici, Avery.

Avery se întinde peste John şi dă mâna cu mine.

— Încântat de cunoştinţă, Lara Jean. Ne mai vedem!

Apoi o ia la fugă spre teren. Cât stăm să aşteptăm, mai vin câţiva oameni la maşina lui să-l salute şi văd că e exact cum bănuiam: are o mulţime de prieteni şi o mulţime de admiratoare. Un grup de fete trec pe lângă maşină, în drum spre teren, şi una dintre ele se uită lung la maşină, drept la mine, cu o privire întrebătoare. John nu pare să observe. Mă întreabă la ce seriale mă uit, ce planuri am pentru vacanţa din aprilie şi vacanţa de vară. Îi povestesc de planul tatii să mergem în Coreea.

— Am o poveste nostimă legată de tatăl tău, îmi spune John, uitându-se cu coada ochiului la mine.

— Oh, nu, gem. Ce-a făcut?

— El n-a făcut nimic, eu am comis-o.

Îşi drege glasul.

— E o poveste stingheritoare.

Îmi frec palmele încântată.

— Deci, am venit la tine acasă să te invit la banchetul de absolvirea clasei a opta. Aveam un plan măreţ.

— Dar nu m-ai invitat niciodată la banchet!

— Ştiu, ajung acum la partea aia. Mă laşi să povestesc sau nu?

— Aveai un plan măreţ, spun.

John dă din cap.

— Aşadar, am adunat un braţ de beţe şi câteva flori şi le-am aranjat astfel încât să compună

cuvântul „Banchet?” sub geamul tău. Dar tatăl tău s-a întors acasă în timp ce eram în mijlocul procesului şi a crezut că am început să fac curăţenie prin curţile oamenilor. Mi-a dat zece dolari şi eu m-am intimidat şi-am plecat pur şi simplu acasă.

Încep să râd.

— Nu... nu-mi vine să cred c-ai făcut asta.

Nu-mi vine să cred c-a fost cât pe-aci să mi se întâmple chestia asta. Oare cum ar fi fost ca un băiat să facă ceva de genul ăsta pentru mine? în tot timpul ăsta cât am scris scrisori băieţilor, în care mi-a plăcut de câte cineva, nici măcar o dată nu s-a întâmplat să-i placă vreunui băiat de mine în acelaşi timp în care-mi plăcea mie de el. Întotdeauna eram doar eu cea care tânjea după vreun băiat şi era bine aşa, era sigur. Dar asta e ceva nou. Sau vechi. Vechi şi nou în acelaşi timp, pentru că e prima dată când aud de asta.

— Cel mai mare regret al meu dintr-a opta, spune John şi-atunci îmi amintesc – cum mi-a povestit Peter odată că cel mai mare regret al lui John era că nu m-a invitat la banchet, cât de extaziată am fost când mi-a zis şi-apoi cum el a dat-o cotită imediat, zicând c-a glumit.

Chiar atunci apare autobuzul şcolii.

— Începe distracţia, zic.

Nu mai am stare în timp ce urmărim jucătorii care coboară din autobuz – îl văd pe Gabe, apoi pe Darrell, dar Peter nu se vede încă. Şi-apoi coboară

şi ultima persoană din autobuz şi Peter tot n-a apărut.

— Ciudat…

— E posibil să vină cu maşina lui? întreabă John.

Clatin din cap.

— Nu vine niciodată cu maşina.

Îmi scot telefonul din geantă şi-i trimit un sms:

Unde eşti?

Niciun răspuns. S-a întâmplat ceva, ştiu sigur. Peter nu ratează niciun meci. A jucat şi când avea gripă.

— Mă întorc imediat, îi zic lui John şi sar din maşină, luând-o la fugă spre teren.

Băieţii fac încălzirea. Îl găsesc pe Gabe pe margine, legându-şi şireturile. Îl strig.

Îşi ridică privirea surprins.

— Large! Care-i treaba?

— Unde-i Peter? îl întreb, cu sufletul la gură.

— Nu ştiu, spune, scărpinându-şi ceafa. I-a zis antrenorului că are o urgenţă în familie. Părea că e pe bune. Kavinsky n-ar rata un meci dacă n-ar fi vorba de ceva important.

Deja am luat-o la fugă înapoi spre maşină. Cum urc, spun gâfâind:

— Poţi să mă duci până la Peter acasă?

Văd mai întâi maşina ei. Parcată pe strada din faţa casei lui. În clipa următoare îi văd pe ei doi,

stând unul lângă altul în mijlocul străzii, în văzul lumii. O strânge în braţe, ea e rezemată de el de parcă nu s-ar putea ţine pe picioare. Şi-a ascuns faţa la pieptul lui. El îi spune ceva la ureche, mângâind-o blând pe păr.

Nu durează mai mult de câteva secunde, dar pare că totul se derulează cu încetinitorul, de parcă aş merge prin apă. Cred că mi s-a tăiat respiraţia, mă ia cu ameţeală, văd ca prin ceaţă. De câte ori i-am văzut stând aşa? De aşa multe ori că am pierdut socoteala.

— Nu te opri, îi spun poticnit lui John şi el se conformează.

Trece pe lângă casa lui Peter, iar ei nici măcar nu se uită la noi. Slavă Domnului că nu se uită.

— Poţi să mă duci acasă? îl întreb încet.

Nici măcar nu mă simt în stare să mă uit la John. Detest faptul că a văzut şi el scena.

— Poate că nu e… începe John, apoi se opreşte. Era doar o îmbrăţişare, Lara Jean.

— Ştiu.

Orice o fi fost, a ratat meciul din cauza ei.

Aproape am ajuns în dreptul casei mele când mă întreabă într-un final:

— Ce-ai de gând să faci?

M-am gândit la asta tot drumul.

— O să-i spun lui Peter să treacă pe aici în seara asta şi-apoi o să-l elimin.

— Mai joci?

Pare surprins.

Mă uit pe geam, la locurile cunoscute.

— Sigur. O să-l elimin şi-apoi o s-o elimin pe Genevieve şi o să câştig.

— De ce vrei aşa tare să câştigi? mă întreabă. E din cauza premiului?

Nu-i răspund. Dacă deschid gura, o să încep să plâng.

Am ajuns acasă.

— Mulţam că m-ai condus, mormăi şi cobor înainte să apuce să-mi răspundă.

Dau fuga în casă, îmi arunc încălţările din picioare şi urc fuga la mine în cameră, unde mă întind în pat şi încep să mă zgâiesc la tavan. Am lipit stele fosforescente pe tavan acum câţiva ani buni şi pe majoritatea le-am râcâit de-acolo, în afară de una care s-a ţinut tare pe poziţie şi atârnă acum ca o stalactită.

Stea voioasă, prima stea, când picuri lumina ta, îmi doresc de s-ar putea să-mplineşti dorinţa mea.[30] Îmi doresc să nu plâng.

Îi trimit un sms lui Peter: „Treci pe la mine după ce termini cu Genevieve”.

Îmi răspunde scurt: „Bine”.

Atât, doar „bine”. Nu neagă, nu-mi dă nicio explicaţie. În tot timpul ăsta i-am tot căutat scuze. Am avut încredere în Peter şi n-am avut încredere în ce-mi spunea intuiţia. De ce eu sunt cea care-i face atâtea concesii, prefăcându-mă că nu mă

---

30 în original *Star Light, Star Bright,* o poezie pentru copii rostită de obicei la vederea unei stele căzătoare. (N. t.)

supără o chestie care mă supără de fapt? Doar ca să nu-l pierd?

În contract am convenit că ne vom spune întotdeauna adevărul. Am promis că n-o să ne frângem inima unul altuia. Aşadar, s-ar părea că şi-a încălcat cuvântul de două ori acum.

41

Eu şi Peter stăm împreună pe veranda din faţă. Aud televizorul din camera de zi. Kitty se uită la un film. Domneşte o tăcere interminabilă între noi, întreruptă doar de ţârâitul greierilor.

El e cel care rupe tăcerea.

— Nu e ceea ce crezi, Lara Jean, chiar nu e.

Stau o clipă să-mi adun gândurile, să alcătuiesc ceva coerent din ele.

— Când a început relaţia dintre noi, eram perfect fericită să stau acasă cu tata şi surorile mele. Mă simţeam în largul meu. Şi-apoi am început să ne vedem şi a fost… a fost ca şi cum m-ai fi scos în lume.

Privirea i se îmblânzeşte când spun asta.

— La început am fost speriată, dar îmi şi plăcea. O parte din mine îşi doreşte să rămână pentru totdeauna lângă tine. Aş putea s-o fac cu uşurinţă. Aş putea să te iubesc pentru totdeauna.

— Atunci fă-o, spune, încercând să pară degajat.

— Nu pot.

Respir poticnit.

— V-am văzut. O îmbrăţişai, o ţineai în braţe. Am văzut totul.

— Dacă ai fi văzut totul, ai şti că n-a fost aşa cum spui tu, începe.

Mă uit lung la el şi se pleoşteşte.

— Zău aşa. Nu te uita aşa la mine.

— N-am ce să fac. Doar aşa pot să mă uit la tine acum.

— Gen a avut nevoie de ajutorul meu azi, aşa că i-am fost alături, dar ca prieten, atât.

— N-are rost, Peter. A pus de mult gheara pe tine şi pur şi simplu nu mai e loc şi pentru mine.

Îmi dau lacrimile şi mi se înceţoşează privirea. Mi le şterg cu mâneca de la haină. Nu mai rezist să stau aici, în preajma lui. Mă doare prea tare când mă uit la el.

— Merit mai mult de-atât, ştii? Merit… merit să fiu fata cea mai importantă din viaţa cuiva.

— Dar *eşti.*

— Nu, nu sunt. Ea e cea mai importantă. O protejezi în continuare, îi protejezi secretul, oricare ar fi. Dar de ce o protejezi? De mine? Cu ce am rănit-o eu vreodată?

Îşi întinde mâinile în lături, depăşit de situaţie.

— M-ai luat de lângă ea. Ai devenit cea mai importantă persoană din viaţa mea.

— Dar nu sunt. Tocmai asta-i faza. Tot ea e.

Se bâlbâie şi încearcă să nege c-ar fi aşa, dar degeaba. Cum aş putea să-l mai cred când adevărul e-n faţa ochilor mei?

— Ştii de unde ştiu că ea e cea mai importantă persoană din viaţa ta? De fiecare dată o alegi pe ea.

— Aiurea! se înfurie el. Când am aflat că ea a filmat videoclipul ăla, i-am spus că, dacă te mai răneşte vreodată, am terminat-o cu ea.

Peter vorbeşte în continuare, dar eu nu mai aud nimic din ce spune.

Ştia.

Ştia că Genevieve a postat videoclipul ăla, ştia şi nu mi-a spus.

Peter s-a oprit; se uită atent la mine.

— Lara Jean? Ce s-a întâmplat?

— Ştiai?

Păleşte la faţă.

— Nu! Nu e ceea ce crezi. N-am ştiut de la început.

Îmi umezesc buzele şi strâng din ele.

— Deci la un moment dat ai aflat adevărul şi nu mi-ai spus.

Simt că mă sufoc.

— Ştiai cât de necăjită eram şi ai continuat să-i iei apărarea şi-apoi ai aflat adevărul şi nu mi-ai spus.

Peter începe să vorbească grăbit.

— Lasă-mă să-ţi explic. Abia de curând am aflat că Gen a filmat videoclipul. Am întrebat-o, şi-a cedat şi a recunoscut totul faţă de mine. În noaptea aia în excursie, ne-a văzut în jacuzzi şi ne-a filmat. Ea e cea care l-a trimis la Anonybitch şi l-

a pus şi în amfiteatru.

Am ştiut şi m-am lăsat dusă de nas de Peter, m-am prefăcut că nu ştiam ceea ce ştiam de fapt. Şi de ce? De dragul lui?

— Au dat-o peste cap nişte probleme de familie prin care trece şi era geloasă şi s-a descărcat pe noi doi…

— Cum ar fi? Prin ce trece?

Nu-l întreb sperând c-o să-mi răspundă, ştiu că n-o să-mi spună. Îl întreb ca să dovedesc ceva.

Pare chinuit.

— Ştii că nu pot să-ţi spun. De ce mă tot pui în poziţia de a-ţi spune „nu”?

— Te pui singur în poziţia asta. Ea ţi-a picat, nu-i aşa? La joc, ţi-a picat ea şi ei i-a picat numele meu.

— Cui îi pasă de prostia aia de joc? Covey, vorbim despre noi doi.

— Mie-mi pasă de prostia aia de joc.

Peter îi e loial mai întâi ei, şi-abia apoi mie. Pe primul loc e Genevieve şi-apoi vin eu. Asta-i treaba. Aşa a fost dintotdeauna. Şi mi s-a luat. Îmi pică fisa deodată. Îl întreb brusc:

— Ce căuta Genevieve pe-afară în noaptea aia în excursie? Toate prietenele ei erau în cabană.

Peter închide scurt ochii.

— De ce contează chestia asta?

Îmi amintesc noaptea aia în pădure. A părut surprins să mă vadă. Chiar şocat. Nu mă aştepta pe mine. O aştepta pe *ea.* Şi-o aşteaptă şi-acum.

— Dacă n-aş fi venit să-mi cer scuze în noaptea

aia, ai fi sărutat-o pe ea?

Nu-mi răspunde imediat.

— Nu ştiu.

Aceste două cuvinte îmi confirmă tot ce bănuiam, îmi taie răsuflarea.

— Dacă o să câştig… ştii ce dorinţă mi-aş pune?

N-o spune, n-o spune. Nu spune ceva ce nu poţi lua înapoi.

— Mi-aş dori să nu fi început chestia asta.

Cuvintele îmi reverberează în minte, în jurul meu.

Icneşte. Ochii i s-au îngustat şi strânge din buze.

— Am rănit. Oare asta îmi doream? Am crezut că da, dar acum, când mă uit la chipul lui, nu mai sunt aşa sigură.

— Nu e nevoie să câştigi jocul ca să obţii asta, Covey. Pot să-ţi îndeplinesc dorinţa chiar acum dacă asta doreşti.

Întind amândouă mâinile şi mi le las pe pieptul lui. Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Te-am scos din joc. Cine ţi-a picat?

Deja ştiu răspunsul.

— Genevieve.

Mă ridic.

— Pa, Peter!

Şi-apoi intru în casă şi închid uşa. Nu mă uit în urmă, nici măcar o dată.

Ne-am despărţit atât de uşor. De parcă n-ar fi însemnat nimic. De parcă relaţia noastră n-ar fi însemnat nimic. Oare asta dovedeşte că n-a fost să

fie de fapt? C-am fost doar o întâmplare? Dacă era menit să fie ceva între noi doi, cum am putea să ne despărţim uite aşa?

Cred că răspunsul e că n-a fost să fie.

41

Despărţirea dintre mine şi Peter e ceva tipic pentru anii de liceu. Vreau să zic că e ceva efemer. Chiar şi durerea asta e ceva finit, care o să treacă. Ar trebui să mă agăţ şi de sentimentul usturător că am fost trădată şi să mi-l amintesc şi să-l preţuiesc, pentru că e prima mea despărţire adevărată. Toate astea fac parte din procesul îndrăgostirii. Şi nu e ca şi cum mi-aş fi închipuit că vom rămâne împreună toată viaţa; avem doar şaisprezece, respectiv, şaptesprezece ani. Cândva o să-mi amintesc cu nostalgie de momentele astea.

Asta îmi tot spun, chiar şi când îmi dau lacrimile, chiar şi când mă întind în pat în noaptea aia şi adorm plângând. Plâng până când mă ustură obrajii de cât mi-am şters lacrimile. Prăpastia asta de tristeţe începe cu Peter, dar merge mai adânc de-atât.

Pentru că un singur gând mi se derulează prin minte, în buclă: *Mi-e dor de mama, mi-e dor de mama, mi-e aşa dor de ea.* Dacă ar mai fi aici, mi-ar aduce o ceaşcă de ceai pentru somn liniştit şi s-ar aşeza la capul patului. Mi-ar trage capul în poala ei, m-ar mângâia pe păr şi mi-ar şopti la

ureche „O *să fie bine, Lara Jean, totul va fi bine”.* Şi eu aş crede-o, pentru că tot ce spunea ea era adevărat.

„Oh, mami, cât de dor îmi e de tine. De ce nu eşti aici, când am nevoie de tine, mai mult ca oricând?”

* * *

Deocamdată am păstrat un şerveţel pe care Peter a schiţat un portret cu mine, cotorul biletului de când am fost prima dată la film împreună, poezia pe care mi-a dăruit-o de Valentine’s Day. Şi colierul. Sigur c-am păstrat colierul. Nu m-am simţit în stare să mi-l scot de la gât. Nu încă.

Sâmbătă zac toată ziua în pat, sculându-mă doar cât să iau o gustare şi să-i dau drumul lui Jamie în curtea din spate să facă pipi. Mă uit la nişte comedii romantice, doar la părţile triste. De fapt, ar trebui să pun la punct un plan ca s-o elimin pe Genevieve din joc, dar nu pot. Mă doare de fiecare dată când mă gândesc la ea, la joc şi mai ales la Peter. Decid să nu mă mai gândesc la asta până ce-o să fiu în stare să mă concentrez ca lumea.

John îmi trimite un sms la un moment dat să se asigure că mă simt bine, dar nu sunt în stare să-i răspund. Las şi asta pe mai târziu.

Singura dată când ies din casă e duminică după-amiază, când avem şedinţa comitetului de planificare a petrecerii de la Belleview. Cu puţin ajutor din partea lui Stormy, Janette a aprobat

ideea mea de a organiza o petrecere în stilul anilor ’40 şi spectacolul trebuie să continue, la naiba cu despărţirile.

Stormy spune că toată lumea din cămin e entuziasmată de idee. Ea în mod deosebit pentru că umblă vorba că o parte dintre locatarii de la Femeliff, celălalt cămin de bătrâni mai mare din oraş, s-ar putea să vină cu microbuzul. Stormy spune că în rândul lor s-ar putea să fie cel puţin un văduv eligibil pe care-l ştie de la clubul de lectură pentru vârstnici de la biblioteca din oraş. Asta le stârneşte interesul şi celorlalte doamne din cămin.

— E un domn foarte distins, genul care arată şi mai bine odată cu vârsta, le tot spune. Pe deasupra, conduce şi-acum!

Mă asigur că răspândesc chiar eu informaţia. Orice ca să le stârnesc interesul.

La petrecere toată lumea va primi cinci „obligaţiuni de război”, cu care poţi cumpăra un pahar de punch cu whisky, o insignă micuţă cu steagul sau un dans. A fost ideea domnului Morales. De fapt, ideea lui a fost să se ofere o obligaţiune în schimbul unui dans cu o doamnă, dar l-am făcut cu toate cu ou şi cu oţet pentru că se poartă sexist şi am convenit c-ar trebui să acopere un dans cu un domn *sau* o doamnă. Alicia, mereu pragmatică, a zis:

— Vor fi mai multe femei decât bărbaţi, aşa că femeile or să facă legea oricum.

Eu m-am plimbat de la un locatar la altul, rugându-i să-mi împrumute poze din anii ’40, dacă au cumva, mai ales poze cu ei în uniformă sau la vreo petrecere din vremea aceea. O locatară s-a strâmbat şi mi-a zis:

— Scuză-mă, dar eu aveam şase ani în 1945!

— Am zis imediat că sunt binevenite şi pozele cu părinţii, desigur – dar deja îmi închidea uşa în nas.

Cursul în care-i învăţam să facă albume de amintiri s-a transformat, de facto, într-un comitet de planificare a petrecerii. Am scos la imprimantă obligaţiuni de război şi domnul Morales le decupează cu cutter-ul meu. Maude, care e nouvenită în grup şi le are cu Internetul, decupează articole din ziare din vremea războiului ca să decoreze masa cu apetitive. Prietena ei, Claudia, se ocupă de playlist.

Alicia va avea propria ei măsuţă. Pregăteşte o ghirlandă cu cocori din hârtie, fiecare de altă culoare, lila şi portocaliu, şi turcoaz, şi cu model floral. Stormy s-a strâmbat când a văzut că se abate de la culorile tradiţionale, roşu, alb şi albastru, dar Alicia s-a ţinut tare pe poziţie şi am sprijinit-o şi eu. În stilul ei obişnuit, rafinat, fotografiile ei cu cetăţeni americani de origine japoneză, închişi în lagărele de concentrare, sunt expuse în rame argintii, elegante.

— Pozele astea chiar or să ne taie cheful, îmi

şopteşte Stormy, îndeajuns de tare spre a fi auzită.

Alicia se întoarce imediat.

— Pozele astea sunt menite să-i educe pe cei ignoranţi.

Stormy se îndreaptă de spate, la înălţimea ei de 1,60.

1,67 pe tocuri.

— Alicia, m-ai făcut „*ignorantă*” cumva?

Mă încordez. Stormy a investit mult efort în petrecerea asta şi a fost un pic mai „furtunoasă” ca de obicei în ultimul timp.

Pur şi simplu nu am nervii pentru încă o ceartă între ele în momentul ăsta. Sunt pe punctul de a le ruga să cadă la pace, când Alicia o priveşte tăios în ochi şi zice:

— Dacă te simţi cu musca pe căciulă.

Eu şi Stormy icnim amândouă şocate. Apoi Stormy se îndreaptă hotărâtă spre masa Aliciei şi-i mătură de pe masă cocorii de hârtie, cu un gest ca la teatru. Alicia ţipă şi eu icnesc din nou. Toată lumea se uită înspre noi.

— Stormy!

— Îi iei partea *ei?* Tocmai m-a făcut ignorantă! Stormy Sinclair o fi multe lucruri, dar ignorantă nu sunt.

— Nu iau partea nimănui, spun, aplecându-mă să adun cocorii de hârtie.

— Dacă iei partea cuiva, ar trebui s-o iei pe-a mea, spune Alicia.

Arată cu bărbia spre Stormy.

— Se crede o mare doamnă, dar e un copil care face crize de nervi din cauza unei petreceri.

— Un copil! zbiară Stormy.

— Vreţi să nu vă mai certaţi?

Spre ruşinea mea profundă, îmi dau lacrimile.

— Nu am nervii pentru asta azi. Îmi tremură glasul.

— Chiar nu.

Se uită una la alta şi apoi vin amândouă grăbite lângă mine.

— Draga mea, ce-ai păţit? mă întreabă blând Stormy. Trebuie să fie ceva legat de un băiat.

— Vino să te aşezi, spune Alicia.

Mă conduc la canapea şi se aşază de-o parte şi de alta a mea.

— Toată lumea afară! zbiară Stormy şi ceilalţi se risipesc imediat. Acum spune-ne ce s-a întâmplat.

Mă şterg la ochi cu mâneca de la cămaşă.

— Eu şi Peter ne-am despărţit.

E prima dată când o spun cu voce tare.

Stormy icneşte surprinsă.

— Te-ai despărţit de Dl Arătos! E din cauza unui alt băiat? I se citeşte speranţa pe faţă şi ştiu că se gândeşte la John.

— N-a fost din cauza unui alt băiat. E complicat.

— Draga mea, nu e niciodată complicat, spune Stormy. Pe vremea mea...

Alicia se uită chiorâş la ea.

— Las-o să vorbească!

— Peter n-a uitat-o nici acum pe fosta lui

prietenă, Genevieve, zic, trăgându-mi nasul. Ea a fost cea care a postat videoclipul ăla cu noi doi în jacuzzi şi Peter a aflat şi nu mi-a spus.

— Poate că n-a vrut să te rănească, spune Alicia.

Stormy clatină vehement din cap, aşa tare că îi şuieră cerceii prin aer.

— Băiatul ăla e o jigodie, scurt şi la obiect. Ar trebui să te trateze ca pe o regină pe tine, nu pe fata asta, Genevieve.

— Tu vrei doar ca Lara Jean să se cupleze cu strănepotul tău, o acuză Alicia.

— Şi dacă vreau, ce? Ia spune, Lara Jean, îmi zice, cu o sclipire în ochi. Ai planuri pentru diseară?

La faza asta pufnim toate trei în râs.

— Nu mă pot gândi la nimeni în afară de Peter acum, spun. Tu-ţi mai aminteşti de primul tău iubit?

Stormy a avut atâţia iubiţi – oare chiar şi-o mai aminti? Dar încuviinţează.

— Garrett O'Leary. Eu aveam cincisprezece ani şi el avea optsprezece şi am dansat o singură dată împreună, dar felul cum mă simţeam când se uita la mine…

Se înfioară toată.

Mă uit în stânga, la Alicia.

— Şi prima ta iubire a fost soţul tău, Phillip, nu?

Spre surprinderea mea, scutură din cap.

— Primul meu iubit se numea Albert. Era cel mai bun prieten al fratelui meu mai mare. Am crezut c-

o să mă mărit cu el. Dar n-a fost să fie. Şi-apoi l-am întâlnit pe Phillip.

Zâmbeşte.

— Phillip a fost dragostea vieţii mele. Şi totuşi nu l-am uitat niciodată pe Albert. Cât de tânără am fost cândva! Stormy, îţi vine să crezi c-am fost aşa tinere cândva?

Stormy nu-i răspunde nonşalant ca de obicei. Ochii i se umezesc şi spune, blând, cum n-am auzit-o vreodată:

— Parc-a fost acum un milion de vieţi. Şi totuşi…

— Şi totuşi… repetă Alicia.

Îmi zâmbesc amândouă duios, cu o afecţiune atât de sinceră, încât îmi dau din nou lacrimile.

— Ce-o să mă fac acum că Peter nu mai e iubitul meu? mă întreb cu voce tare.

— O să faci exact ce făceai înainte să fie iubitul tău, îmi spune Alicia. O să faci ce faci în fiecare zi şi-o să-i duci dorul la început, dar cu timpul o să-ţi mai treacă. O să se mai ostoiască dorul.

Întinde mâna ei cu pielea ca pergamentul şi-mi atinge blând obrazul. Îi joacă un zâmbet pe buze.

— Ai nevoie doar de timp şi tu, micuţo, ai tot timpul din lume.

E un gând care mă alină, dar nu ştiu dacă să cred că e adevărat, nu întru totul. Cred că timpul s-ar putea să curgă altfel pentru tineri. Minutele durează mai mult, sunt mai vii, mai pătimaşe. Tot ce ştiu e că fiecare minut fără el mi se pare interminabil, lung, de parcă aş aştepta ceva, l-aş

aştepta să se întoarcă la mine. Eu, Lara Jean, ştiu că n-o să se întoarcă, dar inima mea nu pare să înţeleagă că s-a sfârşit.

După asta, cu forţe proaspete, odată ce mi-am şters lacrimile, stau cu Janette în biroul ei, punând la punct detaliile legate de petrecere. Când pomeneşte în treacăt de salonaş, încremenesc.

— Janette, salonaşul nu e îndeajuns de mare.

— Nu ştiu ce să-ţi zic. Sala principală e rezervată pentru bingo. O au rezervată în fiecare vineri.

— Dar petrecerea asta e un eveniment major! Nu pot să se mute cei cu bingo în salonaş doar pentru o seară?

— Lara Jean, nu pot să mut lumea cu bingo. Vin oameni din întreaga comunitate pentru asta, inclusiv mama celui care ne închiriază clădirea. Sunt multe în joc aici. Am mâinile legate.

— Ei bine, atunci sala de mese?

Am putea să mutăm toate mesele şi în mijlocul sălii să fie ringul de dans şi să instalăm gustările pe o masă lungă, rezemată de perete. Ar putea să meargă.

Janette îmi aruncă o privire gen *„Fată, mă laşi?”*

— Şi cine o să mute toate mesele şi scaunele? Tu?

— Păi, da, eu şi sunt sigură c-am putea găsi nişte voluntari…

— Şi să ne trezim că vreunul dintre locatari îşi

nenoroceşte spatele şi dă în judecată căminul? Nu, *gracias.*

— N-am avea nevoie să mutăm toate mesele, doar jumătate. N-ai putea să rogi personalul să ne ajute?

Janette deja clatină din cap când mă păleşte inspiraţia.

— Janette, am auzit că cei de la Femcliff s-ar putea să trimită şi ei nişte bătrâni. De la *Femeliff.* Deja se autointitulează cel mai bun cămin de bătrâni din zona munţilor Blue Ridge.

— Oh, Doamne, Femeliff e o groapă de gunoi. Oamenii care lucrează acolo nu sunt buni de nimic. Eu am *masterat.* „Cel mai bun cămin de bătrâni din zona munţilor Blue Ridge”? auzi la ei. Din părţi!

Acum trebuie doar să-i dau lovitura de graţie.

— Îţi spun eu, Janette, dacă petrecerea asta n-o să fie la înălţime, o să picăm de proşti. Nu putem lăsa să se întâmple una ca asta. Vreau ca locatarii de la Femeliff să plece de-aici, în cărucior sau pe picioarele lor, dorindu-şi să poată sta la Belleview.

— Bine, bine. O să-i pun pe îngrijitori să pregătească sala de mese.

Janette scutură din deget.

— Eşti ca un câine care a prins un os, fato!

— N-o să regreţi, îi promit. Măcar pentru poze. O să le punem peste tot pe site. Toată lumea o să ne invidieze!

La faza asta Janette strânge satisfăcută din ochi

şi eu răsuflu uşurată. Petrecerea asta trebuie să iasă bine. E musai. E singura mea rază de lumină.

43

Duminică seară îmi ondulez părul cu fierul. Să-ţi ondulezi părul e, în sine, un gest optimist. Îmi place să mi-l ondulez seara şi să mă gândesc la toate chestiile care mi se pot întâmpla mâine. De asemenea, în general arată mult mai bine dacă ţi-l faci înainte să te culci şi nu mai stă aşa înfoiat.

Mi-am prins jumătate din el cu agrafe şi aproape c-am terminat şi cu cealaltă jumătate, când Chris îmi intră în cameră pe geam.

— Teoretic n-am voie să ies din casă acum, aşa că trebuie să aştept până adoarme mama ca să mă duc acasă, îmi spune, scoţându-şi geaca de motociclist. Eşti în continuare deprimată din cauza lui Kavinsky?

Îmi mai răsucesc un mănunchi de păr în jurul ondulatorului.

— Da, vreau să zic, n-au trecut nici patruzeci şi opt de ore deocamdată.

Chris mă înconjoară cu braţul.

— Îmi pare rău să-ţi spun asta, dar chestia asta era sortită eşecului de la început.

O privesc jignită.

— Mulţumesc frumos.

— Păi, ăsta-i adevărul. Felul cum v-aţi cuplat a fost bizar şi-apoi s-a întâmplat şi toată faza cu

videoclipul din jacuzzi.

Îmi ia ondulatorul din mână şi începe să-şi onduleze părul.

— Deşi, trebuie să spun, probabil că ţi-a făcut bine să treci prin toată povestea asta. Ai dus o viaţă foarte protejată, scumpo. Tinzi să-i judeci pe ceilalţi uneori.

Îi smulg ondulatorul din mână şi mă prefac că-i trag una după ceafă cu el.

— Ai venit să mă înveseleşti sau să-mi enumeri toate defectele?

— Scuze! Zic şi eu.

Îmi zâmbeşte încurajator.

— Să nu fii tristă prea mult timp. Nu e genul tău. Mai sunt şi alţi ţipi în afară de Kavinsky. Tipi care nu sunt rebuturi rămase de la vară-mea. Ţipi gen John McClaren. E sexy tipul. M-aş băga eu pe fir cu el dacă nu i-ar plăcea de tine.

— Nu pot să mă gândesc la nimeni altcineva acum, spun moale. De-abia m-am despărţit de Peter.

— E o scânteie între tine şi *Johnny boy.* Am văzut-o cu ochii mei la petrecerea aia cu capsula timpului. Te vrea.

Mă loveşte cu umărul.

— Îţi plăcea de el mai demult. Poate c-a mai rămas ceva pe-acolo.

O ignor şi-mi ondulez mai departe părul, buclă cu buclă.

Peter stă în continuare în faţa mea la ora de chimie. N-am ştiut că poate să-ţi fie şi mai dor de cineva când e doar la câţiva paşi de tine. Poate că e din cauză că nu se uită la mine, nici măcar o dată. Nu-mi dădusem seama că devenise o parte aşa de importantă din viaţa mea. Îmi devenise atât de… familiar. Şi acum pur şi simplu a dispărut. N-a dispărut, e în continuare aici, doar că nu mai pot ajunge la el, ceea ce s-ar putea să fie şi mai rău. Pentru o clipă ce-a fost între noi a fost minunat. Chiar minunat. N-a fost minunat? Poate că lucrurile cu adevărat minunate nu sunt menite să ţină prea mult; poate că asta le face şi mai preţioase, faptul că sunt efemere. Poate că doar încerc să mă încurajez. Funcţionează, oarecum. Oarecum îmi e de-ajuns deocamdată.

După oră, Peter nu se ridică imediat de la locul lui şi-apoi se întoarce spre mine şi-mi spune:

— Bună!

Îmi sare inima din piept.

— Bună!

Mă izbeşte deodată ideea iraţională că, dacă vrea să ne împăcăm, o să accept. La naiba cu mândria mea, la naiba cu Genevieve, la naiba cu toate.

— Deci, vreau să-mi dai colierul înapoi, zice. Evident.

Duc imediat mâna la medalionul în formă de inimă de la gât. Am intenţionat să mi-l scot azi-dimineaţă, dar nu m-am simţit în stare.

Şi-acum trebuie să i-l dau înapoi? Stormy are o casetă plină cu zorzoane şi cadouri de la foşti iubiţi. N-am crezut că va trebui să înapoiez singurul cadou primit de la un băiat. Dar *a fost* scump şi Peter e o fire practică. Şi-ar putea recupera banii şi mama lui ar putea să-l vândă altcuiva.

— Sigur, spun, încercând să-l desfac pe bâjbâite.

— N-am zis că trebuie să mi-l dai chiar în secunda asta, spune şi mă opresc.

Poate c-o să mă lase să-l mai păstrez o vreme sau chiar pentru totdeauna.

— Dar o să-l vreau.

Nu pot să-l desfac şi-mi ia o veşnicie şi e un chin pentru că el stă şi se uită la mine. Într-un final vine în spatele meu şi-mi ridică părul de pe ceafă, lăsându-l să cadă pe un umăr. Poate că e doar imaginaţia mea, dar mi se pare că-i aud bătăile inimii. Inima lui bate şi a mea pare că se frânge în două.

44

Kitty dă buzna în camera mea. Eu stau la birou, îmi fac temele. De nu ştiu când n-am mai stat la birou să-mi fac temele. De obicei mergeam cu Peter la Starbucks după ore. Deja mă simt mai singură.

— Te-ai despărţit de Peter? mă întreabă pe un ton autoritar.

Tresar.

— Cine ţi-a zis?

— Nu contează. Răspunde-mi la întrebare.

— Păi… da.

— Nu-l meriţi, se stropşeşte la mine.

Mă clatin de parcă m-ar *fi* lovit.

— Poftim? Eşti sora *mea* – nu-i corect să-i iei partea lui Peter. Nici măcar n-ai auzit varianta mea. Nu c-ar trebui să ţi-o spun. Nu ştii că niciodată n-ai voie să iei partea altcuiva împotriva surorii tale?

Încreţeşte din buze.

— Care e varianta ta?

— Varianta mea e că e complicat. Peter mai are şi acum sentimente pentru Genevieve…

— N-o mai vede la modul ăsta. Nu inventa scuze.

— N-ai văzut ce-am văzut eu, Kitty! izbucnesc.

— Ce-ai văzut? mă provoacă, împungându-şi bărbia spre mine ca o armă. Spune-mi.

— Nu e vorba doar de ce-am văzut. E ceva ce-am ştiut de la bun început. Doar că – nu contează. N-ai înţelege, Kitty.

— L-ai văzut sărutând-o? L-ai văzut?

— Nu, dar…

— Dar nimic.

Mijeşte ochii la mine.

— Chestia asta are ceva de-a face cu tipul ăla cu nume ciudat? John Amberton McClaren sau cum îi zice?

— Nu! De ce mă întrebi una ca asta?

Scot o exclamaţie şocată.

— Stai aşa! Iar mi-ai citit corespondenţa?

Se strâmbă şi ştiu c-a citit-o, afurisita.

— Nu schimba vorba! îţi place de el sau nu?

— Asta n-are nimic de-a face cu John McClaren. E vorba de mine şi de Peter.

Vreau să-i spun că Peter a ştiut că Genevieve a filmat videoclipul ăla şi l-a transmis mai departe. A ştiut şi, chiar şi-aşa, a protejat-o. Dar nu pot să-i spulber iluziile copilăreşti despre cine e Peter, de fapt. Ar fi prea crud să-i fac asta.

— Kitty, nu contează. Peter mai are sentimente pentru Genevieve şi am ştiut-o dintotdeauna. Şi, în plus, ce rost are să am o relaţie serioasă cu Peter când o să sfârşim prin a ne despărţi, cum au făcut-o Margot şi Josh? Relaţiile din liceu rareori durează, ştii asta. Şi pe bună dreptate. Suntem prea tineri ca să avem o relaţie serioasă.

Chiar în timp ce spun asta, îmi apar lacrimi în colţul ochilor.

Kitty se înmoaie. Mă înconjoară cu braţul.

— Nu plânge!

— Nu plâng. Doar mi-au dat lacrimile un pic.

Oftând din rărunchi, zice:

— Dacă asta e dragostea, eu zic pas. Nu vreau să am de-a face cu aşa ceva. Când o să mă fac mai mare, o să fac cum ştiu eu.

— Cum adică? o întreb.

Kitty dă din umeri.

— Dacă îmi place de un băiat, bine, o să ies cu

el, dar n-am de gând să stau acasă şi să plâng după el.

— Kitty, nu te preface că tu nu plângi niciodată.

— Plâng când am motive serioase.

— Ai plâns deunăzi pentru că tata nu te-a lăsat să stai să te uiţi la televizor până târziu!

— Păi, ei bine, era o treabă serioasă pentru *mine.*

Îmi trag nasul.

— Nu ştiu de ce mă cert cu tine pe tema asta.

E prea mică să înţeleagă. O parte din mine speră că nu va înţelege niciodată. Mie îmi era mai bine când nu înţelegeam.

În seara aia, spăl vasele cu tata când îşi drege glasul şi îmi zice:

— Deci, mi-a zis Kitty despre marea despărţire. Cum te simţi?

Clătesc un pahar şi-l pun în maşina de spălat vase.

— Kitty are o gură cât o şură. Aveam de gând să-ţi spun mai încolo.

Poate că în sinea mea speram că nu va trebui să-i spun.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat? Pot să-ţi fac un ceai pentru somn liniştit. Nu la fel de bun cum îl făcea mama ta, dar chiar şi-aşa.

— Poate mai târziu, zic, doar ca să nu-l refuz.

Reţeta lui de ceai pentru somn liniştit nu e grozavă.

Îmi înconjoară umerii cu braţul.

— O să fie mai uşor, promit. Peter Kavinsky nu e singurul băiat din lume.

— Pur şi simplu nu vreau să mai simt vreodată o durere ca asta, îi zic, oftând.

— N-ai cum să te aperi de durerea din dragoste, Lara Jean. Face parte din viaţă.

Mă sărută pe creştet.

— Du-te să te odihneşti. Termin eu aici.

— Mulţumesc, tati.

Îl las singur în bucătărie, fredonând în timp ce şterge o tigaie cu o cârpă de vase.

Tata a zis că Peter nu e singurul băiat din lume. Ştiu că aşa e, evident că aşa e. Dar uită-te la tata. Mama a fost singura fată din lume pentru el. Dacă n-ar fi fost aşa, deja ar fi găsit pe altcineva. Poate că a încercat şi el să se apere de durerea din dragoste. Poate că semănăm mai mult decât credeam.

45

Iar plouă. Mă gândisem c-aş putea să ies cu Kitty şi cu Jamie în parc după ore, dar s-a ales praful de planul ăsta. În loc de asta mă aşez în pat şi-mi ondulez părul şi mă uit cum cad stropii de ploaie, ca nişte bile argintii. O vreme potrivită cu dispoziţia mea, s-ar zice.

Prinsă cu povestea cu despărţirea, am uitat de joc. Ei bine, acum mi-l amintesc prea bine. O să

câştig. O s-o elimin. Nu poate să pună gheara pe Peter *şi* să câştige şi jocul. Nu-i corect. Şi o să mă gândesc la o dorinţă perfectă, ceva perfect ce i-aş putea răpi. Dacă aş şti ce dorinţă să-mi pun!

Am nevoie de ajutor. O sun pe Chris şi nu-mi răspunde. Sunt pe punctul s-o sun din nou, dar, în ultimul moment, îi trimit un sms lui John:

Mă ajuţi s-o elimin pe Genevieve?

După câteva minute îmi răspunde.

Ar fi o onoare.

John se aşază pe canapea şi se apleacă în faţă, uitându-se atent la mine.

— Bun, deci cum vrei să procedăm? Vrei s-o scoţi din bârlog? S-o iei prin învăluire?

Îi pun dinainte un pahar cu ceai îndulcit.

— Cred că trebuie s-o filăm mai întâi, zic, aşezându-mă lângă el. Nici măcar nu ştiu ce program are.

Şi… dacă, pe lângă câştigarea jocului, descopăr şi marele ei secret, ei bine, ar fi un bonus binevenit.

— Îmi place cum gândeşti, zice John, lăsându-şi capul pe spate şi luând o gură de ceai.

— Ştiu unde ţin cheia de rezervă. Eu şi Chris a trebuit să luăm un aspirator de la ea de-acasă la un moment dat. Ce-ar fi dacă… dacă încerc s-o

sâcâi un pic? Aş putea, de exemplu, să-i las un bileţel pe pernă pe care să scrie „Sunt cu ochii pe tine”. Asta chiar ar băga-o în sperieţi.

John e cât pe-aci să se înece cu ceaiul cu gheaţă.

— Stai aşa, cu ce te-ai alege dacă faci chestia asta?

— Nu ştiu. Tu eşti expertul în privinţa asta!

— Expertul? în ce sens sunt expertul? Dacă aş fi fost aşa grozav, n-aş fi fost eliminat.

— N-aveai de unde să ştii c-o să fiu la Belleview, punctez. Pur şi simplu ai avut ghinion.

— Avem cam multe coincidenţe la activ. Belleview. Faptul c-ai fost la Model UN în ziua aia.

Îmi las ochii în pământ.

— Chestia aia… n-a fost tocmai o coincidenţă. De fapt, n-a fost deloc o coincidenţă. M-am dus acolo anume ca să te găsesc. Voiam să văd cum arăţi. Ştiam că sigur faci parte din Model un Îmi aminteam cât de mult ţi-a plăcut în gimnaziu.

— Singurul motiv pentru care m-am înscris a fost ca să fac exerciţii de vorbit în public. Ca să nu mă mai bâlbâi.

Se opreşte.

— Stai aşa. Ai zis c-ai venit acolo anume pentru mine? Să vezi cum arăt?

— Da. Mereu… m-am întrebat.

John nu mai spune nimic, doar se uită ţintă la mine. Lasă brusc paharul din mână. Apoi îl ridică şi pune un suport sub el.

— Nu mi-ai zis ce s-a întâmplat între tine şi

Kavinsky în seara aia după ce-am plecat eu.

— Oh. Ne-am despărţit.

— V-aţi despărţit, repetă, cu chipul lipsit de expresie. Şi-atunci o observ pe Kitty pândind în prag ca un mini-spion.

— Ce vrei, Kitty?

— Ăă… mai avem hummus cu ardei iute? mă întreabă.

— Nu ştiu, du-te şi vezi.

John o priveşte uimit.

— Ea e sora ta mai mică? Ultima dată când te-am văzut, erai încă o puştoaică, îi spune lui Kitty.

— Da, am crescut, zice ea, câtuşi de puţin politicos, îi arunc o privire cu subînţeles.

— Vorbeşte frumos cu musafirii.

Kitty face stânga-mprejur şi urcă în fugă scara.

— Îmi cer scuze pentru soră-mea. E foarte apropiată de Peter şi-i vin tot felul de idei absurde…

— Idei absurde? repetă John. Îmi vine să-mi trag palme.

— Mda, vreau să zic, îşi închipuie c-ar fi ceva între noi. Dar evident că nu e şi ţie nu-ţi, gen, nu-ţi place de mine la modul ăsta, aşa că, da, e absurd.

Mda, de ce-oi deschide eu gura? De ce mi-a dat Dumnezeu gură dacă tot ce fac e să spun tâmpenii?

S-a lăsat o tăcere aşa apăsătoare, încât deschid gura să mai spun şi alte tâmpenii, dar apoi John zice:

— Păi… nu e chiar *atât* de absurd.

— Aşa e! Adică, n-am vrut să spun *absurd* – închid gura şi mă uit drept în faţă.

— Mai ţii minte când am jucat „învârte sticla” la subsol la mine?

Dau din cap.

— Aveam emoţii înainte să te sărut, pentru că nu mai sărutasem o fată până atunci, zice şi ia din nou paharul cu ceai de pe masă.

Ia o gură, dar n-a mai rămas niciun pic de ceai, e doar gheaţă. Îmi întâlneşte privirea şi zâmbeşte larg.

— Toţi băieţii au făcut mişto de mine apoi pentru c-am fuşerit-o.

— N-ai fuşerit-o, zic.

— Cred că tot cam pe-atunci fratele mai mare al lui Trevor ne-a spus c-a făcut o fată…

John ezită şi eu dau din cap încurajându-l să continue.

— A pretins c-a adus o fată la orgasm doar sărutând-o.

Chicotesc strident şi îmi pun mâinile la gură.

— Asta e cea mai mare minciună pe care am auzit-o vreodată! Nici măcar nu l-am văzut vorbind cu vreo fată. Pe deasupra, nici nu cred că se poate aşa ceva. Şi, chiar dacă s-ar putea, mă îndoiesc sincer că Sean Pike ar fi în stare de asta.

John râde şi el.

— Păi, ştiu că e o minciună acum, dar pe vremea aia l-am crezut cu toţii.

— Vreau să zic, a fost un sărut minunat? N-a fost.

John se crispează şi continui imediat.

— Dar n-a fost unul chiar *groaznic,* pe cuvânt. Şi, uite, nu e ca şi cum eu aş fi mare expertă în materie de săruturi oricum. Cine sunt eu să-mi dau cu părerea?

— Bine, bine, poţi să nu te mai chinui să mă consolezi. Lasă paharul din mână.

— Mi-am îmbunătăţit mult tehnica. Asta-mi spun fetele.

Conversaţia asta a luat o turnură ciudată, spre mărturisiri personale, dar nu la modul neplăcut. Îmi place că ne împărtăşim secretele, că am devenit complici.

— Oh, ai sărutat aşa multe, deci?

Râde din nou.

— Un număr respectabil.

Face o pauză.

— Mă mir că-ţi mai aminteşti de ziua aia. Erai aşa topită după Kavinsky, încât nu credeam c-ai mai observat pe altcineva atunci.

Îl împung în umăr.

— Nu eram aşa „topită după Kavinsky”!

— Ba da, erai. Ai stat cu ochii pe sticlă tot jocul, uite-aşa. John ia sticla şi se uită ţintă la ea.

— Aşteptând momentul.

M-am făcut roşie ca racul, sunt sigură.

— Oh, ajunge!

— Ca un erete care-şi pândeşte prada, îmi spune

râzând.

— Mai taci!

Acum m-a umflat râsul şi pe mine.

— Cum de-ţi mai aminteşti chestia asta, de fapt?

— Pentru că *fix* asta făceam şi eu.

— Te zgâiai şi tu la Peter?

O spun pe ton de glumă, tachinându-l, pentru că mă simt bine. Pentru prima dată după zile bune chiar mă simt bine.

Se uită ţintă la mine, cu o expresie calmă, sigură, în ochii lui albaştri, şi mi se taie răsuflarea.

— Nu, mă uitam la tine.

Aud sângele cum îmi zvâcneşte în urechi, inima îmi bate de trei ori mai repede. *„În amintire, orice lucru pare să se fi întâmplat pe muzică*”. Una dintre replicile mele preferate din „Menajeria de sticlă”. Dacă închid ochii, aproape că aud muzica, fundalul acelei zile din subsolul casei lui John Ambrose McClaren. Peste ani şi ani, când o să-mi amintesc de momentul ăsta, oare ce muzică îmi va răsuna în minte?

Îmi susţine privirea şi simt cum tresaltă ceva în mine, începând în gât şi reverberându-mi de-a lungul claviculei şi în capul pieptului.

— Îmi place de tine, Lara Jean. Îmi plăcea de-atunci şi îmi place şi mai mult de tine acum. Ştiu că tu şi Kavinsky de-abia v-aţi despărţit şi că eşti încă tristă din cauza asta, dar vreau doar să lămuresc lucrul ăsta, ca să fie limpede.

— Ăă… bine, şoptesc.

Fiecare cuvânt şi-a atins ţinta. Nici urmă de bâlbâială. Totul a fost – limpede şi răspicat.

— E bine, atunci. Hai să te-ajutăm să-ţi împlineşti dorinţa.

Scoate telefonul şi intră pe Google Maps.

— Am căutat adresa lui Gen înainte să vin aici. Cred că ai dreptate – ar trebui s-o luăm încet, să evaluăm situaţia. Să nu mergem câine surd la vânătoare.

— Mm-hm.

Parcă visez; mi-e greu să mă concentrez. John Ambrose McClaren vrea să lămurească lucrul ăsta, ca să fie limpede.

Mă trezesc din transă când Kitty se întoarce în camera de zi, ţinând într-un echilibru precar un pahar cu suc de portocale, vasul cu hummus şi ardei iuţi şi o pungă de *pita chips.* Vine glonţ spre canapea şi se trânteşte chiar între noi. Întinzându-ne punga, ne întreabă:

— Vrea cineva?

— Sigur, face John, luând unul. Hei, am auzit că te pricepi la manevre? Aşa-i?

— De ce spui asta? îl întreabă ea precaut.

— Tu ai expediat scrisorile Larei Jean, nu-i aşa?

Kitty dă din cap.

— Atunci aş zice că te pricepi.

— Vreau să zic, mda. Cred că da.

— Super. Avem nevoie de ajutorul tău.

Ideile lui Kitty sunt un picuţ cam extreme – cum ar fi să-i tăiem cauciucurile lui Genevieve sau să-i

aruncăm o bombă puturoasă în casă ca s-o scoatem din bârlog, dar John notează fiecare din sugestiile ei, ceea ce nu-i scapă lui Kitty. Puţine lucruri îi scapă.

46

A doua zi dimineaţă, Kitty trage de sandviciul cu unt de arahide şi, cu nasul în ziar, tata îi spune:

— O să pierzi autobuzul dacă nu te grăbeşti.

Ea se mulţumeşte să dea din umeri şi urcă agale la etaj să-şi ia ghiozdanul. Sunt sigură că se gândeşte că pot s-o duc eu cu maşina dacă pierde autobuzul, dar şi eu sunt în întârziere. M-am trezit târziu şi-apoi n-am reuşit să-mi găsesc blugii preferaţi, aşa c-a trebuit să mă mulţumesc cu a doua pereche în topul preferinţelor.

În timp ce-mi clătesc bolul de cereale, mă uit pe geam şi văd trecând autobuzul lui Kitty.

— Ai pierdut autobuzul! zbier ca să m-audă de la etaj.

Nu primesc niciun răspuns.

Îmi îndes pachetul în geantă şi-i strig:

— Dacă vrei să vii cu mine, bagă viteză! Pa, tată!

Tocmai mă încalţ la uşă când Kitty trece glonţ pe lângă mine, cu ghiozdanul săltându-i pe umăr. Mă iau după ea şi închid uşa după mine. Şi vizavi, rezemat de Audiul lui negru, stă Peter. Îi zâmbeşte larg lui Kitty şi eu rămân încremenită, de parcă m-a lovit cineva cu leuca. Primul lucru care-mi trece

prin minte e „A *venit să mă vadă pe mine?”.* Nu, imposibil. Şi al doilea e *„Oare o fi o capcană?”.* Mă uit de jur-împrejur, căutând orice semn al prezenţei lui Genevieve. Nici urmă de ea şi mă simt vinovată că l-am bănuit c-ar putea fi aşa crud.

Kitty îi face cu mâna ca apucata şi o ia la fugă spre el.

— Bună!

— Eşti gata de plecare, puştoaico? o întreabă.

— Da.

Kitty se întoarce să se uite la mine.

— Lara Jean, poţi să vii şi tu cu noi. Poţi să mă ţii în braţe.

Peter se uită la telefon, spulberându-mi orice rază de speranţă c-ar fi venit să mă vadă şi pe mine.

— Nu, nu-i nevoie, spun. Nu e loc decât pentru două persoane.

El îi deschide uşa din stânga şi Kitty urcă.

— Să mergi repede, îi spune.

El de-abia dacă-mi aruncă o privire înainte să pornească. Ei bine, ne-am lămurit cum stă treaba, cred.

— Ce fel de tort îmi faci?

Kitty se aşază pe un taburet şi se uită la mine. Fac tortul din seara asta, ca să fie gata pentru petrecerea de mâine. Mi s-a pus pata că petrecerea în pijama a lui Kitty trebuie să fie cea mai fainâ petrecere pe care-a avut-o vreodată, în

parte pentru că a fost decalată atât de mult, aşa că trebuie să fi meritat aşteptarea, mai ales că zece ani reprezintă o vârstă importantă în viaţa unei fete. Kitty nu mai are mamă, dar, dacă ţine de mine, va avea o petrecere în pijama de pomină pentru ziua ei.

— Ţi-am zis, e surpriză.

Răstorn făina deja măsurată într-un castron.

— Deci, cum ţi-a mers azi?

— Bine. Am luat 9 spre 10 la test la mate.

— Ura! S-a mai întâmplat ceva mişto?

Kitty dă din umeri.

— Cred că doamna Bertoli a tras din greşeală un pârţ când făcea prezenţa. Toată lumea a început să râdă.

Praf de copt, sare.

— Mişto. Şi, ăă, Peter te-a condus direct la şcoală sau v-aţi oprit undeva pe drum?

— M-a dus să luăm gogoşi.

Îmi muşc buza.

— Drăguţ. Ţi-a zis ceva?

— Despre?

— Nu ştiu. Despre viaţă.

Kitty îşi dă ochii peste cap.

— N-a zis nimic de tine, dacă asta te întrebai.

Simt o împunsătură de ciudă.

— Nu mă întrebam deloc asta, mint.

Eu şi Kitty am plănuit în detaliu cum va decurge petrecerea în pijama. O şedinţă de machiaj ca să

arate ca zombie. Cabină foto cu recuzită. Manichiură cu modele.

Am ales cu mare grijă reţeta de tort. E de ciocolată, cu gem de zmeură şi glazură de ciocolată albă. Am făcut trei sortimente de sos pentru apetitive. Cu smântână şi ceapă, hummus cu ardei iute şi sos rece de spanac. Crudităţi. Crenvurşti în aluat. Floricele cu caramel sărat pentru când o să se uite la film. Punch cu şerbet de limetă, genul care se combină cu bere de ghimbir. Am pescuit chiar şi un bol vechi de punch din pod, care va fi perfect şi pentru petrecerea în stilul anilor ’40. A doua zi la micul dejun o să le fac clătite cu fulgi de ciocolată. Ştiu că toate detaliile astea sunt importante şi pentru Kitty. Mi-a spus deja că la petrecerea de ziua lui Brielle, mama ei le-a făcut smoothie-uri cu căpşuni la gustări şi cine ar putea să uite că mama Aliciei Bernard le-a făcut *crêpes* când pomeneşte tot timpul de asta?

Tata va fi exilat în camera lui în noaptea asta şi pare uşurat – dar nu înainte de a-l pune să mute la parter scrinul de modă veche cu sertare din camera mea. Aranjez cu dichis colecţia mea de cămăşi de noapte şi pijamale şi pantalonaşi lungi, cu papuci pufoşi cu tot. Avem o mulţime de papuci pufoşi laolaltă, eu cu Margot şi cu Kitty.

Toată lumea se schimbă imediat în pijama, chicotind şi chiuind şi certându-se pe ţinute.

Eu port un set – cămăşuţă de noapte cu halat –

roz-deschis pe care l-am luat nou-nouţ, cu etichetă, dintr-un magazin de vechituri. Mă simt ca Doris Day în *The Pajama Game*.[31] Îmi mai lipsesc doar papucii pufoşi cu toculeţ. Am încercat s-o conving pe Kitty să organizăm un maraton de filme vechi, dar mi-a tăiat imediat elanul. Ca să le amuz, mi-am pus bigudiuri. M-am oferit să le pun şi fetelor părul pe bigudiuri, dar toată lumea a început să ţipe şi-au refuzat.

Fac aşa multă gălăgie, încât trebuie să le spun întruna:

— Fetelor, fetelor!

Pe la jumătatea şedinţei de manichiură, observ că sărbătorita s-a tras într-un colţ. Credeam c-o să fie în elementul ei, în centrul atenţiei, dar nu e în largul ei şi a început să se joace cu Jamie.

Când toate fetele dau fuga sus în camera mea să-şi pună măştile cu nămol pe care le-am pregătit, o prind de cot.

— Te distrezi? o întreb.

Dă din cap şi încearcă s-o şteargă, dar o privesc sever.

— Pe cuvântul tău?

Kitty şovăie.

— Shanae s-a împrietenit la cataramă cu Sophie, spune, cu lacrimi în ochi. E mai bună prietenă cu ea decât cu mine. Ai văzut că şi-au făcut manichiuri asortate? Nici măcar nu m-au întrebat

---

31 Comedie muzicală din 19S7 a cărei acţiune se petrece într-o fabrică de pijamale. (*N.t.*)

dacă vreau şi eu o manichiură asortată cu ale lor.

— Nu cred c-au făcut-o dinadins, ca să te facă să te simţi pe dinafară, spun.

Ridică din umerii ei ciolănoşi.

O înconjor cu braţul şi ea stă ţeapănă, aşa că îi trag capul pe umăr.

— E greu uneori cu prietenele cele mai bune. Amândouă creşte-ţi şi vă schimbaţi şi e greu să creşti şi să te schimbi în acelaşi ritm cu altcineva.

Ridică brusc capul şi i-l trag la loc pe umăr.

— Asta s-a întâmplat cu tine şi Genevieve? mă întreabă.

— Sincer, nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine şi Genevieve. S-a mutat şi eram încă prietene şi-apoi deodată n-am mai fost.

Realizez, cu întârziere, că nu e cel mai încurajator lucru pe care i-l poţi spune cuiva care se simte lăsat pe dinafară de prieteni.

— Dar sunt sigură că ţie n-o să ţi se întâmple niciodată aşa ceva.

Kitty scoate un oftat înfundat, semn că se dă bătută.

— De ce nu pot lucrurile să rămână ca până acum?

— Atunci nu s-ar schimba nimic niciodată şi n-ai mai creşte; ai fi rămas veşnic o fată de nouă ani şi n-ai mai fi împlinit zece.

Se şterge la nas cu dosul mâinii.

— Poate că nu m-ar deranja.

— Atunci n-ai mai apuca să înveţi să conduci,

nici n-ai mai merge la facultate, nici nu ţi-ai cumpăra o casă ca să adopţi o droaie de câini. Ştiu că vrei să faci toate chestiile astea. Eşti genul de om care visează la aventuri şi, copil fiind, nu poţi porni în aventuri, pentru că trebuie să le ceri voie altora. Când o să te faci mai mare, o să poţi să faci ce vrei şi nu va trebui să mai ceri voie nimănui.

— Mda, asta aşa e, zice oftând.

Îi ridic părul de pe frunte.

— Vrei să vă pun un film?

— Unul de groază?

— Sigur.

Se înviorează, trecând imediat la negocieri, ca o femeie de afaceri ce e.

— Trebuie să fie unul la care ai voie să te uiţi doar însoţit de un adult. Fără chestii pentru copii.

— Bine, dar, dacă vi se face frică, să nu veniţi să dormiţi cu mine. Ultima dată nu m-aţi lăsat să dorm toată noaptea. Şi, dacă sună vreunul dintre părinţi să se plângă, o să le spun că aţi venit cu filmul pe sub mână.

— Bine.

Mă uit după ea cum o ia glonţ pe scări. Oricât de imposibilă ar fi, mi-e drag de Kitty aşa cum e ea. Nu m-aş fi supărat dacă ar fi rămas veşnic la nouă ani. Problemele lui Kitty încă nu mă depăşesc; îmi încap în palmă. Îmi place că încă se mai bazează pe mine în anumite privinţe. Grijile şi nevoile ei mă ajută să-mi iau gândul de la ale mele. Îmi place că are cineva nevoie de mine, că am o

responsabilitate faţă de cineva. Despărţirea asta de Peter nu e un eveniment la fel de important ca faptul că sora mea, Katherine Song Covey, a făcut zece ani. A crescut ca din apă, fără mamă, doar cu un tată şi două surori. Asta nu e de ici, de colo. E mare lucru.

Dar are zece ani, oho. La zece ani nu mai e fetiţă. E la momentul de cotitură. La gândul că o să se facă şi mai mare, c-o să uite de jucării, de trusa ei de pictură… mă întristez un pic. Maturizarea chiar e o treabă dulce-amară.

Îmi zbârnâie telefonul. E un sms de la tata, de te-apucă mila.

Pot să cobor? Mi-e tare sete.

Calea e liberă.

Recepţionat.

47

S-o urmăresc pe Genevieve de colo-colo îmi trezeşte un sentiment ciudat de familiar. Mă năpădesc amintiri legate de lucruri mărunte. E o combinaţie ameţitoare între lucrurile pe care le ştiam cândva despre cai ceea ce nu ştiu. Comandă de mâncare de la Wendy’s, de la drive-in, şi, chiar şi fără să mă uit, ştiu ce conţine punga. Un

Frosty[32] mic, o porţie mică de cartofi cu sos şi şase chifteluţe de pui, tot cu sos.

Eu şi John o urmărim pe Genevieve o vreme prin oraş, dar ne scapă la un semafor, aşa c-o luăm spre Belleview. Trebuie să ajung la o şedinţă de organizare a petrecerii în stilul anilor ’40. Dat fiind c-a mai rămas aşa puţin până la petrecere, facem eforturi îndoite să terminăm pregătirile la timp. Belleview a devenit consolarea mea, un refugiu sigur în perioada asta. În parte pentru că Genevieve nu ştie despre el, aşa că nu mă poate prinde aici, dar şi pentru că e singurul loc unde nu risc să dau nas în nas cu ea şi Peter, liberi să facă tot ce vor împreună acum că el s-a despărţit de mine.

La începutul şedinţei începe să ningă. Toată lumea se strânge la geam să se uite, clătinând din cap şi zicând:

— Ninge în aprilie! Vă vine să credeţi?

Apoi ne întoarcem la decoraţiunile pentru petrecere. John ne ajută cu banner-ul.

Când terminăm, s-a aşternut zăpadă de câteva degete şi s-a lăsat ger.

— Johnny, nu poţi să pleci cu maşina pe vremea asta. Îţi interzic, declară Stormy.

— Bunico, n-o să păţesc nimic, îi spune John. Conduc bine.

Stormy îi trage un ghiont zdravăn în braţ.

---

32 Desert congelat cu ciocolată şi/sau vanilie, marcă înregistrată a companiei Wendy's. (*N.t.*)

— Ţi-am spus să nu-mi spui niciodată „bunico”! Stormy şi-atât. Răspunsul e nu. Pun piciorul în prag. Rămâneţi amândoi la Belleview în seara asta. E mult prea periculos.

Îmi aruncă o privire severă.

— Lara Jean, sună-l chiar acum pe tatăl tău şi spune-i că nu te las să pleci pe vremea asta.

— Poate să vină el să ne ia, propun eu.

— Şi să aibă bietul de el un accident de maşină venind încoace? Nu. Nici să n-aud. Dă-mi telefonul. Îl sun chiar eu.

— Dar – mâine avem ore, zic.

— Nu se mai fac ore, spune Stormy zâmbind. Tocmai ce-au anunţat la televizor.

— N-am nimic la mine, protestez. N-am periuţă de dinţi, n-am pijama, n-am nimic!

Mă înconjoară cu braţul.

— Relaxează-te şi las-o pe Stormy să se ocupe de tot.

Nu-ţi bate tu căpşorul drăgălaş.

— Şi-aşa se face că eu şi John Ambrose McClaren ajungem să rămânem amândoi peste noapte la un cămin de bătrâni.

O ninsoare în aprilie e ceva de basm. Chiar dacă e din cauza schimbării climatice. În grădinile care se văd pe fereastra camerei lui Stormy au răsărit deja câteva flori rozalii şi-acum se cerne zăpada pe ele într-o veselie, cum presară Kitty zahăr pudră pe clătite – repede şi din belşug. În curând nici nu se va mai veda vreo urmă de roz, totul va fi

acoperit de alb.

Jucăm dame în camera de zi a lui Stormy, un joc de dame mare, ca acelea care se găsesc la Cracker Barrel.[33] John m-a bătut de două ori şi mă tot întreabă dacă-l las să câştige. O dau cotită, dar răspunsul e nu, pur şi simplu e mai bun ca mine la joc. Stormy ne serveşte cu cocktail-uri *piña colada* făcute la mixer, „doar cu un strop de rom să ne încălzim”, şi pune la microunde plăcintă congelată cu spanac, de care nu se atinge niciunul dintre noi. La casetofon ne-a pus Bing Crosby. Pe la nouă jumate Stormy începe să caşte şi zice că în curând va trebui să-şi facă somnul de frumuseţe. Eu şi John ne privim complice – e încă devreme şi nu-mi amintesc ultima dată când m-am culcat înainte de miezul nopţii.

Stormy insistă ca eu să rămân la ea şi John să doarmă la domnul Morales, în camera lui de oaspeţi. Îmi dau seama că John nu e prea entuziasmat de idee pentru c-o întreabă:

— Nu pot să dorm pe jos la tine?

Sunt surprinsă când Stormy clatină din cap.

— Nu cred că tatăl Larei Jean ar fi încântat de asta!

— Chiar nu cred că pe tata l-ar deranja, Stormy, îi spun. Pot să-l sun dacă vrei.

Dar răspunsul e un „nu” ferm şi răspicat: John trebuie să doarmă la domnul Morales. E mult mai

---

33 Lanţ de restaurante, decorate *în* stlul *prăvăliilor tradiţionale* din sudul Statelor Unite. (N.t.)

de modă veche decât mă aşteptam, pentru o doamnă care îmi spune mereu să-mi fac de cap şi să duc o viaţă aventuroasă şi să am la mine un prezervativ.

Stormy îi înmânează lui John un prosop de faţă şi dopuri de urechi.

— Domnul Morales sforăie, îi spune, sărutându-l de noapte bună.

John ridică din sprânceană.

— De unde ştii?

— Aşa-i c-ai vrea să ştii?

Şi-o porneşte legănat spre bucătărie, ca o mare doamnă ce este.

John îmi zice şoptit:

— Ştii ce? Chiar nu vreau.

Îmi muşc obrazul ca să nu pufnesc în râs.

— Ţine-ţi telefonul pe vibraţii, îmi spune John înainte să iasă pe uşă. O să-ţi trimit mesaj.

Aud sforăitul lui Stormy şi foşnetul fulgilor îngheţaţi care cad pe pervaz. Mă tot foiesc în sacul de dormit al lui Stormy, stau sucită, mi-e cald şi mi-aş dori ca Stormy să nu fi dat căldura aşa tare. Bătrânii se plâng mereu că e frig la Belleview, că sistemul de încălzire e „de rahat”, cum zice Danny din corpul Azalea. Mie mi se pare chiar foarte cald. Nu m-ajută nici cămaşa de noapte din satin de culoarea piersicii, cu guler înalt, a lui Stormy, cu care a insistat să mă îmbrac. Stau întinsă pe o parte şi mă joc Candy Crush pe

telefon, întrebându-mă de ce-i ia atâta lui John să-mi trimită mesaj.

Vrei să ne jucăm în zăpadă?

Îi răspund imediat:
DA! E foarte cald aici.

Ne vdm în hol în două min?
K.

Mă ridic aşa de repede în sacul de dormit că e cât pe-aci să mă împiedic. Îmi folosesc telefonul pe post de lanternă ca să-mi găsesc haina şi ghetele. Stormy sforăie netulburată. Nu-mi găsesc eşarfa, dar nu vreau să-l las pe John să aştepte, aşa că ies fără ea.

El m-aşteaptă deja în hol. Îi stă părul zburlit la spate şi m-aş îndrăgosti de el numai pentru chestia asta dacă mi-aş da voie s-o fac. Când mă vede, întinde braţele în lături şi începe să cânte *Do you want to build a snowman*[34]? şi pe mine mă bufneşte râsul aşa tare, încât îmi spune:

— Sst, o să-i trezeşti pe bătrâni!

Asta mă face să râd şi mai tare.

— E-abia zece jumate!

O luăm la fugă pe holul lung, cu mochetă, încercând să ne înăbuşim râsul. Dar, cu cât te străduieşti mai tare să-ţi stăpâneşti râsul, cu-atât

34 Cântec din desenul animat „Frozen”.

mai greu e să te opreşti.

— Nu mă pot opri din râs, zic gâtuit, în timp ce ieşim în fugă pe uşile culisante în curtea interioară.

Am rămas amândoi fără suflu şi ne oprim locului.

Pământul e acoperit de un strat de zăpadă albă, îndesată ca lâna de oaie. E aşa frumos şi aşa linişte, încât mă năpădeşte o bucurie sfâşietoare. Sunt aşa fericită în clipa asta şi îmi dau seama că e din cauză că nu m-am gândit nici măcar o dată la Peter. Mă întorc spre John, care se uită deja la mine cu un zâmbet în colţul gurii. Simt cum îmi zvâcneşte ceva în piept.

Fac o piruetă şi încep să cânt:

— *„Do you want to build a snowman?”*

Şi-apoi începem iarăşi să ne hlizim amândoi.

— O să fim daţi afară din cauza ta, mă avertizează.

Îl prind de mâini şi-l fac să se învârtă odată cu mine, cât de repede pot.

— Nu te mai purta ca şi cum chiar ţi-ar fi locul aici, la cămin, moşule! strig.

El îmi dă drumul la mâini şi ne poticnim amândoi. Apoi înşfacă un pumn de zăpadă de jos şi începe să facă un bulgăre.

— Moş, aşa deci? Las că vezi tu moş!

Ţâşnesc imediat de lângă el, alunecând pe zăpadă.

— Să nu îndrăzneşti, John Ambrose McClaren!

O ia la fugă după mine, râzând şi respirând poticnit. Reuşeşte să mă prindă de mijloc şi ridică mâinile ca şi cum s-ar pregăti să-mi bage bulgărele pe spate, dar, în ultima clipă, îmi dă drumul. Face ochii mari.

— Oh, Doamne! Porţi cămaşa de noapte a bunică-mii pe sub haină?

— Vrei să-ţi arăt? îl întreb chicotind. E chiar sexy.

Încep să trag fermoarul la haină.

— Stai aşa, mai întâi întoarce-te cu spatele.

— Chestia asta e bizară, zice John, clătinând din cap, dar se conformează.

De cum s-a întors cu spatele, adun un pumn de zăpadă, fac un bulgăre şi-l bag în buzunar.

— Gata, întoarce-te acum!

Se întoarce şi-l pălesc cu bulgărele în cap. Îl loveşte în ochi.

— Au! scânceşte, ştergându-se cu mâneca de la haină.

Icnesc şi dau s-o iau spre el.

— Oh, Doamne! Iartă-mă! Ai păţit ceva…

John deja adună zăpadă şi vine spre mine. Şi-aşa începe bulgăreala. Ne fugărim şi-l mai nimeresc o dată drept în spate. Cădem la pace când alunec şi e cât pe-aci să pic în fund. Din fericire, John mă prinde la ţanc. Nu-mi dă drumul imediat. Ne uităm lung unul la altul o clipă, timp în care mă ţine de mijloc. I-a rămas un fulg aninat de gene.

— Dacă n-aş şti că eşti tot cu gândul la

Kavinsky, Lara Jean, îmi spune, te-aş săruta chiar acum.

Mă ia cu fiori. Până la Peter, cel mai romantic moment din viaţa mea a fost cu John Ambrose McClaren, atunci în ploaie, cu mingile de fotbal. Şi-acum faza asta. Ce ciudat, nici măcar n-am fost vreodată împreună şi două dintre cele mai romantice momente din viaţa mea le-am trăit cu el.

John îmi dă drumul.

— Ai îngheţat. Hai să intrăm.

Intrăm în camera comună de la etajul lui Stormy şi ne aşezăm să ne încălzim. E aprinsă doar o veioză, aşa că e o lumină difuză, discretă. Toţi ceilalţi locatari s-au retras în camerele lor, s-ar părea. E ciudat că stăm aici de unii singuri, fără Stormy şi restul lumii, e ca şi cum am fi noaptea la şcoală. Ne aşezăm pe canapeaua de fiţe în stil franţuzesc şi mă descalţ ca să-mi încălzesc picioarele. Dau din degete ca să mi le dezmorţesc.

— Păcat că nu putem face focul, zice John, întinzându-şi braţele şi uitându-se la şemineu.

— Da, e doar de formă, zic. Trebuie că există vreo lege privind şemineele din căminele de bătrâni. Pariez că…

Amuţesc când o văd pe Stormy, în chimonoul ei de mătase, ieşind tiptil din apartamentul ei şi luând-o spre capătul holului. Spre apartamentul domnului Morales. Oh, Doamne.

— Ce-i? mă întreabă John şi-i pun mâna la gură.

Mă las mai jos pe canapea şi de-acolo îmi dau drumul pe podea. Îl trag lângă mine. Rămânem ascunşi până când aud că se închide uşa.

— Ce e? mă întreabă şoptit. Ce-ai văzut?

— Nu ştiu dacă vrei să ştii, îi răspund tot şoptit, ridicându-mă în capul oaselor.

— Oh, Doamne. Ce e? Spune-mi odată.

— Am văzut-o pe Stormy în chimonoul ei roşu, furişându-se în camera domnului Morales.

John amuţeşte.

— Oh, Doamne. E…

Îl privesc compătimitor.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Clătinând din cap, se sprijină de canapea, cu picioarele întinse înainte.

— Oho. E chiar tare. Străbunica mea are o viaţă sexuală mai activă decât a mea.

Nu pot să m-abţin şi-l întreb:

— Deci… să înţeleg că nu te-ai culcat cu aşa multe fete?

Mă grăbesc s-adaug:

— Scuze, sunt o persoană foarte curioasă.

Mă scarpin în barbă.

— Indiscretă, ar zice unii. Nu eşti obligat să-mi răspunzi dacă nu vrei.

— Nu, îţi răspund. Nu m-am culcat cu nimeni până acum.

— Ce face?!

Nu-mi vine să cred. Cum e posibil?

— De ce eşti aşa şocată?

— Nu ştiu, cred că mi-am închipuit că toţi băieţii o fac.

— Păi, am avut o singură prietenă, care era o fire religioasă, aşa că n-am făcut-o niciodată şi n-a fost o problemă. Oricum, crede-mă, nu chiar toţi băieţii fac sex. Aş zice că majoritatea n-o fac.

Face o pauză.

— Tu?

— Nici eu n-am făcut-o, zic.

Se încruntă, nedumerit.

— Stai aşa. Credeam că tu şi Kavinsky…

— Nu. De ce-ai crede asta?

Oh. Videoclipul. Înghit în sec. Speram că, poate, el e singura persoană care să nu-l fi văzut.

— Deci ai văzut videoclipul cu noi în jacuzzi, este?

John ezită şi-apoi spune:

— Mda. N-am ştiut că eşti tu la început, până la petrecerea cu capsula timpului când m-am prins că eraţi împreună. Mi l-a arătat un tip la ora de dirigenţie, dar nu m-am uitat prea atent.

— Doar ne sărutam, zic, plecându-mi privirea. Mi-aş dori să nu-l fi văzut.

— De ce? Sincer, pentru mine chiar nu contează.

— Cred că-mi plăcea să cred că tu mă vezi într-o anumită lumină. Am senzaţia că lumea mă priveşte altfel acum, dar tu mă vedeai în continuare ca pe Lara Jean cea de odinioară. Înţelegi ce vreau să spun?

— *Aşa* te şi văd, spune John. În ochii mei eşti

neschimbată. Aşa o să te văd întotdeauna, Lara Jean.

Ce spune, felul cum se uită la mine – simt un val de căldură, o lumină, în mine, care-mi ajunge până în tălpi. Aş vrea să mă sărute. Vreau să văd dacă e altfel decât când mă săruta Peter, dacă o să-mi alunge durerea. Să mă facă să uit de el, măcar un răstimp. Dar poate că simte – că Peter e, cumva, aici cu noi, în mintea mea, că n-ar fi ceva doar între noi doi – pentru că nu face niciun gest. În loc de asta mă întreabă ceva.

— De ce îmi spui mereu pe numele complet?

— Nu ştiu. Cred că aşa îţi spun în mintea mea când mă gândesc la tine.

— Oh, vrei să zici că te gândeşti des la mine? încep să râd.

— Nu, vreau să zic că, atunci când mă gândesc la tine, ceea ce nu se întâmplă prea des, aşa îţi zic în minte, în prima zi de şcoală, trebuie întotdeauna să le explic profilor că prenumele meu e Lara Jean, nu doar Lara. Şi-apoi, mai ţii minte când domnul Chudney a început să-ţi spună John Ambrose din cauza asta? „Domnul John Ambrose”.

— Dl John Ambrose McClaren al treilea, doamnă, mă corectează John, cu un accent prefăcut de aristocrat britanic.

Chicotesc. N-am mai întâlnit pe cineva care să fie „al treilea”.

— Pe bune?

— Mda. E chiar enervant. Tata e Jr., aşa că lui i

se spune JJ, dar rudele îndepărtate îmi spun şi-acum Micul John.

Se strâmbă.

— Aş prefera să mi se spună John Ambrose decât Micul John. Sună a nume de rapper sau ca tipul ăla din *Robin Hood.*

— Ai o familie aşa distinsă.

N-am văzut-o pe mama lui John decât când venea să-l ia de la şcoală. Părea mai tânără decât celelalte mame, avea acelaşi ten lăptos ca John şi-avea părul mai lung ca alte mame, de culoarea grâului.

— Nu. Nu-i deloc aşa. Mama ne-a făcut budincă de fructe cu jeleu ca desert aseară. Şi tata nu mănâncă decât friptură bine-rumenită. Nu mergem în vacanţă decât în locuri unde se poate merge cu maşina.

— Credeam că familia ta e oarecum… mă rog, bogată.

Mă ruşinez imediat pentru c-am zis cuvântul „Bogată”. E de prost gust să vorbeşti de câţi bani au alţii.

— Tata e foarte zgârcit. Compania lui de construcţii merge binişor, dar se mândreşte cu faptul c-a ajuns unde-a ajuns prin forţe proprii. El n-a făcut facultate, nici bunicii mei. Surorile mele au fost primele din familie care-au mers la facultate.

— N-am ştiut asta despre tine, zic.

Ce de lucruri descopăr despre John Ambrose

McClaren!

— Acum e rândul tău să-mi spui ceva ce nu ştiu nici eu despre tine, îmi spune John.

Râd.

— Deja ştii mai multe decât majoritatea. Datorită scrisorii mele de dragoste.

* * *

A doua zi dimineaţă strănut când îmi iau haina pe mine şi Stormy ridică din sprânceana ei desenată cu creionul dermatograf.

— Ai răcit azi-noapte când te jucai prin zăpadă cu Johnny?

Mă ruşinez imediat. Sperasem că n-o să pomenească de asta. Ultimul lucru despre care vreau să discut e întâlnirea ei nocturnă cu domnul Morales! Am pândit-o când s-a întors în apartamentul ei şi-apoi am aşteptat o jumătate de oră înainte ca John să se întoarcă în camera domnului Morales.

— Îmi pare rău că ne-am furişat afară, zic cu o voce moale. Era aşa devreme şi nu ne lua somnul, aşa că ne-am gândit să ne jucăm în zăpadă.

Stormy dă nonşalant din mână.

— Exact asta speram c-o să se întâmple.

Îmi face cu ochiul.

— De-asta l-am obligat pe Johnny să doarmă la domnul Morales, desigur. Care mai e distracţia dacă n-ai parte şi de câteva obstacole, să facă totul mai incitant?

— Vicleană mai eşti! zic, impresionată.

— Mulţumesc, draga mea.

Se cam umflă în pene.

— Ştii, ar fi un prim soţ grozav, Johnny al meu. Aşadar, v-aţi sărutat măcar franţuzeşte?

Mă înroşesc toată.

— Nu!

— Mie poţi să-mi spui, scumpo.

— Stormy, nu ne-am sărutat şi, chiar dacă am fi făcut-o, n-aş discuta cu tine despre asta.

Stormy strâmbă din nas, jignită.

— Păi, foarte egoist din partea ta!

— Trebuie să plec, Stormy. Mă aşteaptă tata în faţă. Pe curând!

În timp ce ies pe uşă, îmi strigă:

— Nu-ţi face griji, aflu eu de la Johnny! O să mă văd cu voi amândoi la petrecere, Lara Jean!

Când ies, e soare şi zăpada s-a topit deja în mare parte. Noaptea trecută aproape că pare un vis.

48

În seara dinaintea petrecerii în stilul anilor ’40, o sun pe Chris, punând-o pe speaker, în timp ce tăvălesc aluatul de biscuiţi prin zahărul amestecat cu sal vie.

— Chris, pot să împrumut şi eu afişul tău cu *Roşie the Riveter?*[35]

35 în traducere aproximativă: „Roşie nituitoarea". Personaj care a devenit o figură emblematică în cultura americană, un simbol al femeilor care au lucrat în fabricile din Statele

— Da, dar la ce-ţi trebuie?

— E pentru petrecerea în stilul anilor ’40 pe care o dau mâine la Belleview…

— Ajunge, mi s-a luat. Doamne, numai de Belleview vorbeşti!

— E jobul meu!

— Ooh, oare ar trebui să-mi găsesc şi eu un job?

Îmi dau ochii peste cap. Fiecare conversaţie pe care o avem revine la Chris şi la problemele ei.

— Hei, apropo de job-uri faine pentru tine, nu te-ar tenta să faci pe vânzătoarea de trabucuri la petrecere? Ai putea să porţi o ţinută drăgălaşă, cu o beretă.

— Trabucuri adevărate?

— Nu, de ciocolată. Trabucurile nu le fac bine persoanelor în vârstă.

— Băutură o să fie?

Sunt gata să-i spun că da, dar numai pentru bătrâni, însă mă răzgândesc.

— Nu cred. S-ar putea dovedi o combinaţie periculoasă, cu medicamentele şi cadrele lor.

— Când ziceai că e?

— Mâine!

— Oh, îmi pare rău, nu pot sacrifica o seară de vineri pentru chestia asta. Într-o vineri sigur o să apară ceva mai tentant. Dacă era într-o marţi,

---

Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Numele este inspirat de cântecul cu acelaşi titlu compus de Redd Evans şi John Jacob Loeb în 1942, despre o muncitoare neobosită la o linie de asamblare. *(N.t.)*

poate. Nu poţi s-o muţi marţea viitoare?

— Nu! Poţi măcar să-mi aduci afişul la şcoală mâine?

— Mda, dar va trebui să-mi trimiţi un sms să-mi aminteşti.

— Bine.

Îmi suflu părul care îmi cade peste faţă şi încep să tai aluatul fâșiuțe. Mai am de tocat morcovii şi ţelina pentru salata de cruditățI şi să pun glazura pe bezele. Fac bezele micuţe vărgate cu roşu, alb şi albastru şi am emoţii c-o să se amestece culorile. Mă rog. Dacă se amestecă, lumea va trebui să se resemneze cu bezele mov. Există şi lucruri mai neplăcute de-atât. Apropo de lucruri neplăcute...

— Mai ştii ceva de Gen? Am fost foarte precaută, dar pare că s-a lăsat pe tânjală cu jocul.

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea.

— Probabil că e prea ocupată să-l vrăjească pe Peter prin sex, spun, sperând pe undeva c-o să zică şi Chris ceva.

Întotdeauna e prima când e vorba s-o vorbim de rău pe Gen.

Dar nu zice nimic, doar atât:

— Trebuie să închid – mama mă bate la cap să scot câinele afară.

— Să nu uiţi de afiş!

49

După ore, eu şi Kitty ne instalăm în bucătărie, unde e lumina cea mai bună. Aduc boxele jos şi pun Andrews Sisters ca să intrăm în atmosferă. Kitty întinde un prosop şi înşiră pe el toate produsele mele de machiaj, agrafe, fixativ.

Iau de pe masă un pachet de gene false cu aplicare individuală.

— Pe-astea de unde le ai?

— Brielle le-a furat de la sora ei şi mi-a dat şi mie un pachet.

— Kitty!

— N-o să observe. Are o mulţime!

— Nu poţi să iei pur şi simplu lucruri de la oameni.

— Nu le-am luat eu – le-a luat Brielle. Oricum, acum nu pot să i le mai dau înapoi. Vrei să ţi le pun sau nu?

Ezit.

— Ştii măcar să le pui?

— Mda, am văzut-o pe soră-sa punându-şi-le de nu ştiu câte ori.

Kitty îmi ia genele din mână.

— Dacă nu vrei să ţi le pun, bine. O să le păstrez pentru mine.

— Păi… bine atunci. Dar să nu mai furi!

Mă încrunt.

— Hei, de la mine şterpeliţi vreodată chestii?

Dacă mă gândesc bine, nu mi-am mai văzut de câteva luni bune căciuliţa tricotată cu urechi de pisică.

— Sst, gata cu vorba, îmi zice.

Coafatul durează cel mai mult. Eu şi Kitty ne-am uitat la un ştiu câte tutoriale să ne prindem care-i treaba cu buclele în stilul anilor ’40. Procesul presupune ondulat cu peria, fixativ şi bigudiuri la greu. Şi agrafe. Agrafe cu nemiluita.

Mă uit lung la mine în oglindă.

— Nu crezi că părul meu arată un pic… auster?

— Cum adică „auster”?

— Arată ca şi cum aş avea o pâiniţă cu scorţişoară trântită în creştet.

Kitty îmi împinge iPad-ul în faţă.

— Păi, da, aşa arată şi la fata asta. Aşa trebuie să arate. Trebuie să pară autentic. Dacă îndulcim coafura, n-o să mai fie în conformitate cu tema şi nimeni nu va şti ce rol vrei să joci.

Încuviinţez încet, are dreptate.

— În plus, eu mă duc la doamna Rothschild pentru o şedinţă de dresaj cu Jamie. N-am timp s-o iau de la capăt.

Pentru buze obţinem nuanţa perfectă de roşu-cireaşă combinând două nuanţe diferite de roşu – cărămiziu şi roşu-semafor – cu o pudră roz-aprins ca să prindă nuanţa. Arăt ca şi cum m-aş fi sărutat cu o plăcintă cu cireşe.

Tocmai mă şterg cu şerveţelul pe buze când Kitty mă întreabă:

— O să vină frumuşelul ăla de John Amber McAndrews să te ia sau vă întâlniţi la azil?

Gesticulez ameninţător cu şerveţelul.

— Vine să mă ia şi să te porţi frumos cu el. Şi nu e un frumuşel.

— Este, în comparaţie cu Peter, spune Kitty.

— Hai s-o spunem pe-a dreaptă. Amândoi sunt frumuşei. Nu e ca şi cum Peter ar avea vreun tatuaj sau muşchi de culturist. De fapt, e chiar foarte vanitos.

De fiecare dată când treceam pe lângă o fereastră sau pe lângă o uşă de sticlă, Peter se uita să vadă cum arată.

— Ei bine, John e vanitos?

— Nu, nu cred.

— Hm.

— Kitty, nu-l mai compara tot timpul pe John cu Peter. Nu contează care dintre ei e mai frumuşel.

Kitty îi dă înainte, ca şi cum nici nu m-a auzit.

— Peter are o maşină mult mai drăguţă. *Johnny boy ce* conduce, un SUV plicticos? Cine şi-ar dori un SUV? Tot ce fac e să consume benzină la greu.

— Sincer, cred c-are motor hibrid de fapt.

— Tare-ţi mai place să-i iei apărarea.

— Suntem amici!

— Ei bine, Peter e amicul meu, zice ea.

Îmbrăcatul e un proces complicat şi savurez fiecare pas. Totul ţine de emoţiile şi speranţele mele în legătură cu seara asta. Îmi pun încet, cu grijă, dresurile cu dungă ca nu cumva să le agăţ vreun fir. Îmi ia o veşnicie până reuşesc să potrivesc dungile exact la spate. Şi-apoi vine

rochia – bleumarin, cu crenguţe albe şi fructe de ilex şi mâneci decupate, diafane. Şi în sfârşit pantofii. Pantofi cu toc pătrăţoşi, roşii, cu o fundiţă în vârf şi o baretă care se leagă în jurul gleznei.

Efectul de ansamblu e minunat şi trebuie să recunosc c-a avut dreptate Kitty în ceea ce priveşte buclele. Orice altceva n-ar fi pe măsura ţinutei.

Când ies, tata face mare caz de cât de bine îmi stă şi îmi face un milion de poze, pe care i le şi trimite prin mms lui Margot. Ea ne sună imediat pe Skype ca să vadă cu ochii ei.

— Să faci neapărat o poză cu tine şi Stormy, îmi zice Margot. Vreau să văd ce toaletă sexy şi-a tras.

— Nu e chiar aşa de sexy, zic. Şi-a făcut-o singură, după un model din anii ’40.

— Sunt sigură c-o să găsească ea o metodă să arate sexy în ea, spune Margot. John McClaren cum o să se-mbrace?

— Habar n-am. A zis că e surpriză.

— Hmm, face ea.

E un *„hmm”* cu subînţeles, dar eu mă fac că plouă.

Tata tocmai îmi mai trage o poză pe veranda din faţă când apare doamna Rothschild.

— Eşti superbă, Lara Jean, îmi spune.

— Chiar e, nu-i aşa? zice tata afectuos.

— Oh, Doamne, ador anii ’40, exclamă ea.

— Ai văzut documentarul lui Ken Burns,

Războiul? o întreabă tata. Dacă te pasionează al Doilea Război Mondial, nu trebuie ratat.

— Ar trebui să vă uitaţi împreună la el, se bagă Kitty, şi doamna Rothschild se uită pieziş la ea.

— Îl ai pe DVD? îl întreabă pe tata.

Kitty nu-şi mai încape în piele de bucurie.

— Sigur, ţi-l împrumut oricând, îi zice tata, aerian ca de obicei, şi Kitty se strâmbă, dar în clipa următoare rămâne cu gura căscată.

Mă întorc să văd la ce se uită şi văd un Mustang roşu, decapotabil, care tocmai vine pe strada noastră, cu capota lăsată – şi cu John McClaren la volan.

Îmi pică faţa când îl văd. E în uniformă completă: cămaşă cafenie cu o cravată cafenie, pantaloni de stofă cafenii, curea şi o beretă cafenie. E pieptănat cu cărare. Arată foarte chipeş, ca un soldat autentic. Îmi zâmbeşte larg şi-mi face cu mâna.

— Oaa! exclam.

— Bine zis, face doamna Rothschild, care a rămas holbându-se lângă mine.

A uitat cu totul de tata şi DVD-ul lui cu documentarul; ne holbăm cu toţii la John în uniformă, în maşina aia. Pare o fantezie în carne şi oase. Parchează în faţa casei şi dăm cu toţii buzna spre maşină.

— A cui e maşina asta? îl întreabă Kitty.

— Ea tatii, zice John. Mi-a împrumutat-o. Dar a trebuit să-i promit c-o să parchez foarte departe

de orice altă maşină, aşa că sper c-ai încălţăminte comodă, Lara Jean…

Se opreşte şi mă măsoară din cap până-n picioare.

— Ooo. Arăţi superb.

Arată spre bucla ca o pâiniţă cu scorţişoară.

— Vreau să zic, părul tău pare foarte… real.

— Păi e părul meu real!

Îmi ating cu grijă coafura. Brusc mă simt stingherită de pâiniţa din creştet şi de rujul roşu-aprins.

— Ştiu – vreau să zic că arată autentic.

— Şi tu la fel, zic.

— Pot să mă urc în maşină? ne întrerupe Kitty, care-a pus deja mâna pe portieră.

— Sigur, zice John.

Coboară din maşină.

— Dar nu vrei să te urci pe locul şoferului?

Kitty dă imediat din cap. Doamna Rothschild se urcă şi ea, şi tata le face o poză amândurora. Kitty pozează cu un braţ lăsat nonşalant pe volan.

Eu şi John stăm pe margine şi-l întreb:

— De unde ai uniforma asta?

— Am comandat-o de pe ebay.

Se încruntă.

— Port ca lumea bereta? Ţi se pare că mi-e mică?

— Deloc. Cred că arată exact cum ar trebui să arate.

Mă emoţionează că s-a dat peste cap să-şi

comande o uniformă pentru chestia asta. Nu cred c-ar face mulţi băieţi aşa ceva.

— Stormy o să intre în fibrilaţii când o să te vadă.

Mă studiază atent.

— Dar tu ce zici? îţi place?

Mă înroşesc.

— Da. Mi se pare că arăţi… super.

Se dovedeşte că Margot a avut dreptate, ca de obicei. Stormy şi-a scurtat rochia, acum îi vine mult deasupra genunchiului.

— Încă mai am crăcii din tinereţe, se umflă în pene, făcând o piruetă. Sunt piesa mea de rezistenţă, se datorează tuturor orelor de echitaţie din copilărie.

Şi-a scos şi decolteul la înaintare.

Un bărbat cărunt care a venit cu microbuzul de la Femcliff îi tot aruncă ocheade, şi Stormy se face că nu-l observă, dar tot flutură din gene şi se învârte ca la paradă, cu o mână în şold. Probabil că el e tipul arătos de care mi-a pomenit.

Îi fac o poză lui Stormy la pian şi i-o trimit pe dată lui Margot, care-mi trimite un sms de răspuns cu un smiley şi două degete ridicate în semn de „bravo!”

Tocmai pregătesc aranjamentul cu steagul american, uitându-mă la John cum mută o masă mai spre centru, la ordinul lui Stormy, când mă trezesc cu Alicia lângă mine şi îl studiem

amândouă.

— Ar trebui să te cuplezi cu el.

— Alicia, ţi-am spus, tocmai ce m-am despărţit de cineva, îi răspund şoptit.

Nu reuşesc să-mi iau ochii de la el, în uniforma aia şi cu părul pieptănat cu cărare.

— Păi, găseşte-ţi pe altcineva. Viaţa e scurtă.

Pentru prima dată, Alicia şi Stormy sunt de acord într-o privinţă.

Stormy îi îndreaptă acum cravata şi bereta lui John. Ba chiar îşi umezeşte degetul cu salivă şi încearcă să-i aşeze părul, dar John se fereşte. Îmi întâlneşte privirea şi schiţează o expresie disperată, ceva gen *„Ajutor!”*

— Salvează-l, îmi spune Alicia. Termin eu aranjamentul aici. Am terminat deja de pus fotografiile din lagărele de concentrare.

Le-a expus lângă uşă, astfel că sunt primul lucru pe care-l vezi când intri.

O pornesc glonţ spre John şi Stormy. Stormy îmi zâmbeşte radios.

— Nu-i aşa că e frumoasă ca o *păpuşică*?

Şi se face nevăzută.

— Lara Jean, eşti frumoasă ca o păpuşică, îmi spune John pe un ton foarte serios.

Mă hlizesc şi-mi duc mâna la păr.

— Una cu o pâiniţă cu scorţişoară în cap.

Lumea a început să se adune, deşi nu-i nici şapte. Am observat că oamenii în vârstă obişnuiesc să vină mai devreme la orice chestie.

Mai am de rezolvat cu muzica. Stormy zice că, atunci când dai o petrecere, muzica e prioritatea numărul unu, pentru că asta creează atmosfera din clipa în care musafirii intră pe uşă. Simt că mă iau emoţiile. Mai am atâtea de făcut.

— Spune-mi ce mai e de făcut, îmi zice John. Eu sunt mâna ta dreaptă la zbânţuiala asta. Oare se folosea cuvântul „zbânţuială” în anii ’40?

Mă bufneşte râsul.

— Probabil că da! Poţi să instalezi tu boxele cu iPod-ul meu? îi spun dintr-o răsuflare. Sunt în punga de lângă masa cu gustări. Şi poţi s-o aduci tu pe doamna Taylor de la 5A?

I-am promis c-o să aibă un însoţitor.

John îmi dă onorul şi o ia din loc. Simt că mă furnică ceva pe şira spinării, o senzaţie efervescentă. Seara asta va fi una de pomină!

Petrecerea a început de o oră şi jumătate şi Crystal Clemons, o doamnă de la etajul lui Stormy, le ţine tuturor un curs de swing. Evident că Stormy e în primul rând, dănţuind într-o veselie. Eu urmăresc paşii de la masa cu gustările: un-doi, trei-patru, cinci-şase. Mai devreme am dansat cu domnul Morales, dar numai o dată, din cauză că femeile se uitau chiorâş la mine pentru că ţineam ocupat un bărbat eligibil şi în putere. E criză de bărbaţi la căminele de bătrâni, aşa că niciodată nu-s destui parteneri de dans, nici măcar pentru jumătate dintre doamne. Le-am auzit pe câteva

dintre ele şuşotind că e foarte nepoliticos din partea unui domn să nu danseze când sunt doamne fără parteneri – şi uitându-se cu subînţeles la bietul John.

John stă la celălalt capăt al mesei, bând Coca-Cola şi dând din cap în ritmul muzicii. Am fost aşa ocupată alergând de colo-colo, încât de-abia dacă am apucat să schimbăm o vorbă. Mă aplec peste masă şi-l întreb tare:

— Te distrezi?

Dă din cap că da. Apoi, brusc, trânteşte paharul pe masă, aşa tare că se clatină masa şi eu tresar şocată.

— Bun, zice. E Ziua Z. Dacă nu acum, atunci când?

— Poftim?

— Hai să dansăm, îmi zice John.

— Nu e musai dacă nu vrei, John, îi spun sfioasă.

— Nu, vreau. N-am luat degeaba lecţii de swing de la Stormy.

Fac ochii mari.

— Când ai luat tu lecţii de swing de la Stormy?

— Nu contează, zice. Dansează cu mine!

— Păi… ţi-a mai rămas vreo obligaţiune? îl întreb în glumă.

John scoate una din buzunarul de la pantaloni şi-o trânteşte pe masa cu gustări. Apoi mă ia de mână şi mă conduce în mijlocul ringului de dans, ca un soldat care porneşte la luptă. Are o expresie încordată, concentrată, îi face semn domnului

Morales, care face pe DJ-ul pentru că e singurul care ştie să umble cu telefonul meu. Din boxe se revarsă *in the Mood,* în varianta lui Glenn Miller.

John dă din cap, hotărât.

— Hai s-o facem!

Şi-apoi începem să dansăm. Un pas apăsat în faţă, lateral, împreună, lateral, şi de la capăt. Pas apăsat, un-doi-trei, un-doi-trei. Ne călcăm cam de un milion de ori pe picioare, dar el mă poartă în ritmul muzicii – ne învârtim, ne învârtim – şi ne-am îmbujorat la faţă şi râdem amândoi. Când se termină cântecul, mă trage spre el şi-apoi îmi dă drumul pentru ultima dată. Toată lumea aplaudă.

— Trăiască tinerii! strigă domnul Morales.

John mă ia pe sus şi mă ridică de parcă am *fi la* patinaj artistic şi publicul e în delir. Zâmbesc cu gura până la urechi.

După petrecere, John mă ajută să dau jos decoraţiunile şi să strâng totul. O ia spre maşină cu cele două cutii mari şi eu rămân să-mi iau rămas-bun de la toată lumea şi să mă asigur că n-am uitat nimic. Încă plutesc pe un norişor, exaltată de cum a ieşit petrecerea. Totul a mers strună şi Janette a fost aşa încântată. A venit şi mi-a pus mâinile pe umeri şi mi-a zis:

— Sunt mândră de tine, Lara Jean.

Şi-a mai fost şi dansul cu John… Eu cea de la treisprezece ani m-aş fi *topit* toată. Eu cea de la şaisprezece ani merg plutind pe holul căminului,

ca prin vis.

Ies plutind pe uşa de la intrare când dau cu ochii de Genevieve şi Peter venind spre mine, la braţ, şi e ca şi cum aş fi călătorit cu o maşină a timpului şi anul ăsta nici n-ar fi fost. E ca şi cum relaţia mea cu Peter nici n-ar fi fost.

Se apropie. Sunt la vreo zece paşi de mine şi eu am rămas ţintuită locului. Oare n-am nicio cale de scăpare? De-a mă sustrage acestei umilinţe şi unei noi înfrângeri? Am fost aşa prinsă cu petrecerea şi cu John c-am uitat complet de joc. Ce opţiuni am? Dacă fac stânga-mprejur şi dau fuga în cămin, o să m-aştepte toată noaptea în parcare. Şi-uite aşa, iarăşi sunt ca un iepuraş pe care a pus gheara. Şi-uite aşa o să câştige jocul.

Şi-apoi e prea târziu. M-au zărit. Peter îi dă drumul la braţ.

— Ce cauţi aici? mă întreabă. Şi ce-i cu tot machiajul ăla?

Arată spre ochii şi buzele mele.

Îmi iau foc obrajii. Ignor comentariul legat de machiaj şi-i spun doar:

— Lucrez aici, mai ştii? Ştiu ce cauţi tu aici, Genevieve. Peter, mulţam fain c-ai ajutat-o să mă scoată din joc. Eşti un tip de nădejde.

— Covey, n-am venit s-o ajut să te elimine. Nici măcar nu ştiam c-o să fii aici. Ţi-am zis, mă doare în cot de jocul ăsta!

Se întoarce spre Genevieve.

— Mi-ai zis că trebuie să iei ceva de la prietena

bunicii tale, îi zice pe un ton acuzator.

— Aşa şi e, îi spune ea. E pur şi simplu o coincidenţă extraordinară. S-ar zice c-am câştigat, nu?

E aşa plină de ea, aşa sigură de sine şi de faptul că m-a bătut.

— Încă nu m-ai prins, zic.

Oare ar trebui să dau fuga înăuntru? Stormy m-ar primi să rămân peste noapte dacă ar fi nevoie.

Chiar atunci apare în trombă Mustangul roşu, decapotabil, al lui John.

— Salutare, face, iar Peter şi Gen rămân cu gura căscată.

Abia în momentul ăla realizez cât de bizar arătăm probabil amândoi, John cu uniforma lui din al Doilea Război Mondial şi tichia lui nostimă, eu cu buclele mele mari şi rujul roşu-aprins.

Peter îl măsoară din priviri.

— Tu ce cauţi aici?

— Străbunica mea stă la cămin, îi zice John nonşalant. O cheamă Stormy. Poate c-ai auzit de ea. E prietenă cu Lara Jean.

— Sunt sigură că nu-şi aminteşte de ea, zic.

Peter mă priveşte încruntat şi-mi dau seama că aşa e. E tipic pentru el.

— Ce-i cu ţinutele astea? întreabă, îmbufnat.

— A fost o petrecere USO, îi spune John. Foarte exclusivistă. Doar pentru VIP-uri – îmi pare rău, copii.

Şi-apoi îl salută lăsându-şi tichia pe o parte, gest

care-mi dau seama că-l înfurie pe Peter, aşa că pe mine mă unge la suflet.

— Ce naiba e aia o petrecere USO? mă întreabă Peter.

John îşi întinde leneş braţul pe bancheta din dreapta lui.

— Inspirată de al Doilea Război Mondial.

— Nu te întrebam pe tine, o întrebam pe ea, se burzuluieşte Peter la el.

Se uită aspru la mine.

— E o *întâlnire*? Ai ieşit la o *întâlnire* cu el? Şi a cui naiba e maşina asta?

Până să apuc să răspund, Genevieve dă să mă atingă şi o fentez. Mă ascund după o coloană.

— Nu te mai purta ca un copil, Lara Jean, îmi zice. Resemnează-te cu gândul că ai pierdut şi eu am câştigat!

O pândesc de după coloană şi John îmi aruncă o privire – o privire care-mi spune „Urcă!”. Încuviinţez prompt. Imediat el deschide portiera din dreapta şi eu o iau la fugă spre maşină, cât de repede pot. De-abia am apucat să trag portiera şi el porneşte în trombă, înecându-i pe Peter şi Gen în nori de praf.

Mă întorc să mă uit. Peter a rămas holbându-se la noi, cu gura căscată. E gelos şi mă bucur.

— Mulţam că m-ai salvat, spun, încercând să-mi recapăt suflul.

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

John se uită drept în faţă, zâmbind larg.

— Şi-altă dată!

Ne oprim la semafor şi el se întoarce să se uite la mine şi ne uităm unul la altul, râzând ca smintiţii şi iar mi se taie răsuflarea.

— Ai văzut expresiile de pe feţele lor? zice John gâtuit, lăsându-şi capul pe volan.

— A fost genial!

— Ca-n filme!

Îmi zâmbeşte triumfător, cu o văpaie în ochii lui albaştri.

— Fix ca-n filme, încuviinţez, lăsându-mi capul pe spătarul scaunului şi uitându-mă cu ochii mari la lună, aşa atent că mă dor ochii.

Sunt într-un Mustang roşu, decapotabil, alături de un băiat în uniformă şi simt aerul răcoros al nopţii mângâindu-mi pielea, şi cerul e plin de stele şi sunt fericită. După cum zâmbeşte John şi-acum cu gura până la urechi, ştiu că şi el e. În seara asta ne-am jucat de-a ce-ar fi dacă. La naiba cu Peter şi Genevieve! Semaforul se face verde şi îmi întind braţele spre cer.

— Cale-o, Johnny! strig şi el apăsă pe acceleraţie, făcându-mă să chiui.

Ne învârtim o vreme şi, la următorul semafor, încetineşte şi mă înconjoară cu braţul, trăgându-mă spre scaunul lui.

— Nu asta era figura în anii ’50? mă întreabă, cu o mână pe volan şi cealaltă în jurul umerilor mei.

Inima începe iar să-mi gonească.

— Păi, tehnic, noi suntem îmbrăcaţi de anii ’40 –

şi-apoi mă sărută.

Îi simt buzele calde şi ferme peste ale mele şi închid involuntar ochii.

Când se dă un pic mai în spate, se uită la mine şi mă întreabă, doar pe jumătate serios:

— A fost mai bine decât prima dată?

Mă simt zăpăcită. I-am lăsat urme de ruj pe faţă. Întind mâna şi-l şterg la gură. Se face verde, dar nu ne urnim, el se uită în continuare la mine. Auzim un claxon din spate.

— E verde.

El rămâne nemişcat, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Mai întâi răspunde-mi.

— Mai bine.

John apasă pe acceleraţie şi ne urnim din nou. Eu încă nu mi-am recăpătat suflul.

— Într-o zi vreau să te văd ţinând un discurs la Model UN, strig, în bătaia vântului.

John începe să râdă.

— Cum? De ce?

— Cred c-ar fi ceva care merită văzut. Pariez c-ai fi… fabulos. Ştii, dintre noi toţi, cred că tu te-ai schimbat cel mai mult.

— Cum aşa?

— Erai destul de rezervat. Mai mult tu cu tine. Acum eşti aşa sigur pe tine.

— Şi-acum mai am emoţii uneori, Lara Jean.

Într-o parte are un vârtej – părul îi stă ridicat, ca şi cum ar avea voinţă proprie. Chestia asta mă

termină mai mult decât orice altceva.

50

După ce John mă conduce acasă, dau fuga peste drum s-o iau pe Kitty de la doamna Rothschild. Şi ea mă invită să bem un ceai. Kitty a adormit pe canapea, cu televizorul dat pe mut. Ne instalăm pe cealaltă canapea cu câte o ceaşcă de Lady Grey şi mă întreabă cum a fost la petrecere. Poate că e din cauză că încă plutesc pe un norişor după toată seara sau poate că agrafele îmi ţin aşa strâns părul că m-a luat cu ameţeală, sau se prea poate să fie pentru că în ochii ei se citeşte un interes sincer când încep să povestesc, dar, orice-ar fi, îi povestesc totul. Despre cum am dansat cu John, cum ne-a aplaudat toată lumea. Despre Peter şi Genevieve, chiar şi despre sărut.

Începe să-şi facă vânt când îi povestesc despre sărut.

— Când a apărut băiatul în uniforma aia – ooh, măiculiţă!

Fluieră.

— M-am simţit ca o babă perversă, pentru că-l ştiu de când era mic. Dar, oh Doamne, tare chipeş mai e!

Chicotesc în timp ce-mi desprind agrafele din creştet. Ea se apleacă spre mine şi mă ajută. Locul mi se desface şi simt furnicături de uşurare pe pielea capului. Oare aşa e când ai o mamă? Staţi

la poveşti despre băieţi seara târziu, la ceai?

Doamna Rothschild coboară glasul, ca şi cum mi-ar face o confidenţă.

— Uite care-i faza. Am un singur sfat pentru tine. Trebuie să-ţi îngădui să fii prezentă în fiecare moment. Doar să nu laşi nicio clipă să treacă pe lângă tine, ştii? îndrăzneşte, mergi până la capăt, soarbe experienţa până la fund.

— Deci dumneavoastră n-aveţi niciun regret? Pentru că întotdeauna aţi mers până la capăt?

Mă gândesc la divorţul ei, la faptul că numai de asta s-a vorbit atunci în cartier.

— Oh, Doamne, nu. Am şi eu regrete.

Râde, un râs gutural, genul ăla de râs sexy pe care-l au doar fumătorii sau oamenii răguşiţi de la guturai.

— Nu ştiu de ce încerc să-ţi dau sfaturi. Sunt o femeie divorţată, care n-are pe nimeni, la patruzeci de ani. Şi doi. Patruzeci şi doi. Ce ştiu eu? Şi asta e o întrebare retorică, apropo.

Oftează melancolic.

— Tare-mi mai lipsesc ţigările.

— Kitty o să vă miroasă, o avertizez, şi râde iar gutural.

— Mi-e teamă s-o supăr pe fata asta.

— E mică, dar fioroasă, declam. Aveţi dreptate să vă temeţi, doamnă Rothschild.

— Oh, Doamne, Lara Jean, spune-mi Trina, te rog! Adică, ştiu că-s bătrână, dar nu-s chiar *aşa* de bătrână.

Şovăi.

— Bine. Trina… îţi place de tata?

Se îmbujorează un pic.

— Ăă. Mda, cred că e un tip grozav.

— Cu care te-ai vedea ieşind?

— Păi, nu e chiar genul meu. Şi nici nu s-a arătat interesat de mine, aşa că, ha-ha!

— Sunt sigură că ţi-ai dat seama că soră-mea încearcă să vă facă lipeala. Şi, dacă te deranjează, pot cu siguranţă s-o opresc. Pot cu siguranţă să încerc s-o opresc, mă corectez. Dar cred că nu-i o idee aşa rea. Cred că tu şi tata aţi face o pereche bună. Lui îi place să gătească şi să facă focul şi nu-l deranjează să meargă la cumpărături pentru că-şi ia ceva de citit la el. Iar tu pari o persoană care ştie să se distreze şi spontană, şi pur şi simplu… relaxată.

Îmi zâmbeşte.

— Eu sunt haosul personificat.

— Haosul poate fi benefic, mai ales pentru cineva ca tata. Merită să încercaţi, măcar o întâlnire, ce zici? Ce se poate întâmpla dacă faceţi pur şi simplu o încercare?

— E cu dus şi-ntors dacă ieşi în oraş cu un vecin. Dacă nu iese şi-apoi sunteţi obligaţi să locuiţi peste drum unul de altul?

— Asta e un risc minuscul în comparaţie cu ce-aţi putea câştiga. Dacă nu iese, vă salutaţi politicos când vă vedeţi şi mergeţi înainte. Nu-i mare chestie. Şi, ştiu că nu sunt obiectivă, dar tata

chiar merită. E cel mai tare.

— Oh, ştiu asta. Vă văd pe voi şi-mi zic, Doamne, orice bărbat care a putut creşte nişte fete ca ele e deosebit. N-am mai văzut niciodată un bărbat aşa dedicat familiei. Voi trei sunteţi comorile lui cele mai de preţ, ştii? Şi aşa se şi cade să fie. Relaţia unei fete cu tatăl ei e cea mai importantă relaţie cu un bărbat din viaţa ei.

— Şi relaţia unei fete cu mama ei?

Doamna Rothschild îşi lasă capul într-o parte, pe gânduri.

— Mda, aş zice că relaţia unei fete cu mama ei e cea mai importantă relaţie pe care o are cu o femeie. Cu mama sau cu surorile ei. Ai noroc că ai două. Ştiu că deja ştii asta, mai bine decât mulţi, dar părinţii nu-ţi vor fi mereu alături. Dacă totul se întâmplă după cursul firesc, ei se duc primii. Dar surorile le vei avea alături toată viaţa.

— Tu ai vreo soră?

Încuviinţează, cu o urmă de zâmbet pe chipul ei bronzat.

— Am o soră mai mare. Jeanie. Nu ne avem aşa bine ca voi, dar, pe măsură ce înaintăm în vârstă, seamănă din ce în ce mai mult cu mama. Aşa că, atunci când mi se face tare dor de mama, îi fac o vizită lui Jeanie şi îi revăd chipul mamei.

Strâmbă din nas.

— Sună bizar?

— Nu. Mie îmi sună… minunat.

Ezit.

— Uneori, când îi aud vocea lui Margot – gen când e jos şi ne strigă să coborâm mai repede şi să ne urcăm în maşină sau ne anunţă că e gata cina –, uneori seamănă aşa mult la glas cu mama că mă păcăleşte. Pentru o clipă doar.

Îmi dau lacrimile.

Doamna Rothschild are şi ea lacrimi în ochi.

— Nu cred că o fată trece vreodată peste moartea mamei. Sunt femeie în toată firea şi e absolut firesc şi de aşteptat să-mi fi murit mama şi tot mă simt orfană uneori.

Îmi zâmbeşte.

— Dar de asta n-ai cum să fugi, aşa-i? Când pierzi o persoană iubită şi te doare şi-acum, asta e dovada că ai iubit cu adevărat.

Îmi şterg lacrimile din ochi. Oare asta s-a întâmplat între mine şi Peter, l-am iubit cu adevărat? Pentru că mă doare şi-acum, mă doare. Dar probabil că nu poţi avea una fără cealaltă.

— Deci, ca să ştiu, dacă tata te invită la un moment dat în oraş, o să accepţi? o întreb, trăgându-mi nasul.

Pufneşte în râs, apoi îşi pune mâna la gură când Kitty se foieşte în somn.

— Acum văd cu cine seamănă Kitty.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Trina.

— Da, răspunsul e da.

Zâmbesc pe sub mustăţi. Da.

Până îmi şterg machiajul şi mă îmbrac în pijama, se face trei dimineaţa. Dar nu mă simt obosită. Tot

ce vreau e să vorbesc cu Margot, să-i povestesc de-a fir a păr ce s-a întâmplat. Scoţia e cu cinci ore înainte, aşa că acolo e aproape opt. Margot e matinală, aşa că mă gândesc că merită să fac o încercare.

O prind în timp ce se pregăteşte de micul dejun. Îşi pune laptopul pe dulap, ca să putem să vorbim în timp ce-şi dă cu cremă solară, rimei şi balsam de buze.

Îi povestesc de petrecere, de cum au apărut Peter şi Genevieve şi, mai ales, de sărutul cu John.

— Margot, cred că s-ar putea să fiu genul de persoană care se îndrăgosteşte de mai multe persoane în acelaşi timp.

Ba chiar s-ar putea să fiu genul de persoană care se îndrăgosteşte de o mie de ori. Mă imaginez deodată în chip de albinuţă, sorbind, pe rând, nectarul dintr-o margaretă, apoi dintr-un trandafir şi dintr-un crin. Fiecare băiat cu dulceaţa lui.

— Tu?

Tocmai îşi prindea părul într-o coadă de cal, dar se opreşte şi bate cu degetul în ecran.

— Lara Jean, cred că tu te îndrăgosteşti un pic de toţi cei pe care-i întâlneşti. Face parte din farmecul tău. Eşti îndrăgostită de dragoste.

S-ar putea să fie adevărat. Sunt îndrăgostită de dragoste! Nu pare aşa rău să fii genul ăsta de fată.

51

Mâine e târgul de primăvară al oraşului şi Kitty le-a promis părinţilor din comitet c-o să fac o prăjitură pentru marşul cu prăjituri. La jocul ăsta, copiii merg pe muzică într-un cerc în care sunt înşirate numere, ca la scaunele muzicale. Când se opreşte muzica, se alege un număr la întâmplare şi copilul aflat în dreptul numărului respectiv câştigă prăjitura. Desigur, ăsta a fost dintotdeauna jocul meu preferat la bâlci, pentru că îmi plăcea să mă uit la toate prăjiturile de casă şi pentru că ţine doar de noroc chior. Sigur, copiii se înghesuie în jurul mesei cu prăjituri şi pun ochii pe prăjitura pe care şi-o doresc cel mai tare şi încearcă să meargă încet când ajung în dreptul numărului cu pricina, dar, mai mult de-atât, nu prea ai ce face. Nu e un joc care să presupună cine ştie ce talent sau pricepere aparte. Efectiv doar te plimbi în cerc pe muzică veche. Sigur, ai putea să te duci la cofetărie şi să-ţi alegi fix prăjitura pe care o vrei, dar e mai palpitant când nu eşti sigur cu care o să te alegi până la urmă.

O să fac o prăjitură cu ciocolată, pentru că şi copiii, şi lumea în general preferă ciocolata altor arome. O să-mi dau frâu liber imaginaţiei la glazură. Poate c-o s-o fac cu caramel sărat sau maracuya sau poate o spumă cu cafea. Am cochetat cu ideea de a face o prăjitură ombre, cu o glazură în degradeu. Am o bănuială că prăjitura mea o să fie la mare căutare.

Când am luat-o pe Kitty de la Shanae de-acasă azi dimineaţă, am întrebat-o pe mama ei ce fel de prăjitură face pentru jocul cu prăjituri, pentru că doamna Rodgers e vicepreşedinta comitetului părinţilor. A oftat din rărunchi şi mi-a zis:

— O să fac orice prăjitură instant de la Duncan Hines găsesc în cămară. Ori asta, ori ceva de la Food Lion.

Apoi m-a întrebat eu ce fac şi i-am zis, iar ea mi-a spus:

— Te votez Mama adolescentă a anului – m-a pufnit râsul la asta, dar m-a şi impulsionat şi mai tare să fac cea mai bună prăjitură cu putinţă, ca să ştie toată lumea pe cine poate conta Kitty.

Nu i-am spus niciodată tatii, nici lui Margot, dar, când eram în gimnaziu, profesoara mea de engleză a organizat un ceai pentru mame şi fiice la şcoală de Ziua Mamei. Urma să se ţină după ore, era ceva opţional, dar eu chiar îmi doream să merg şi să gust sandviciurile şi biscuiţii pe care a zis c-o să-i aducă la şcoală. Bănuiesc c-aş fi putut s-o rog pe bunica să meargă cu mine – Margot a rugat-o de câteva ori, la diverse evenimente – dar n-ar fi fost acelaşi lucru. Şi nu cred că e genul de lucru de care i-ar păsa lui Kitty, dar tot mă preocupă subiectul.

Jocul cu prăjiturile se ţine în sala de repetiţii a şcolii generale. Eu m-am oferit să mă ocup de muzica pentru joc şi am făcut un playlist cu

melodii care fac trimitere la zahăr şi zaharicale. Evident *Sugar, Sugar* de la The Archies, *Sugar Shack, Sugar Town* şi *I Can't Help Myself (Sugar Pie, Honeybunch).*[36] Când intru în sală, mama lui Peter şi o altă mamă tocmai pun prăjiturile pe mese. Rămân ţintuită locului, neştiind ce să fac.

— Bună, Lara Jean, îmi zice, dar zâmbetul ei pare mai mult de formă şi simt un gol în stomac.

Răsuflu uşurată când pleacă.

E lume multă cam toată ziua şi unii joacă mai multe ture, în speranţa că-şi vor împlini visul. Tot încerc să împing lumea spre prăjitura mea cu caramel, care e încă în joc. Toată lumea e vrăjită de o prăjitură cu ciocolată nemţească, de care sunt sigură că e luată de la magazin, dar fiecare cu gusturile lui. Eu, una, nu m-am omorât niciodată după ciocolata nemţească, cine-ar vrea să mănânce fulgi de cocos topiţi? Brr.

Kitty s-a tot învârtit cu prietenele ei şi-ar trebui să mă ajute o oră la jocul cu prăjiturile când apare Peter cu fratele lui mai mic, Owen. La difuzoare tocmai se aude *Pour Some Sugar on Me.*[37] Kitty se duce să-i salute şi eu îmi fac de lucru cu telefonul cât timp ea le prezintă prăjiturile. Sunt cu nasul în telefon, mă fac că trimit un mesaj, când mă trezesc cu Peter lângă mine.

---

36 în traducere aproximativă: *Sugar, Sugar*—„Dulceaţă", *Sugar Shack* — „Căsuţa de zahăr", *Sugar Town* — „Oraşul de zahăr", / *Can't Help Myself (Sugar Pie, Honey Bunch)* — „Nu-ţi pot rezista (Dulce ca zahărul şi mierea)" (N.t.)

37 In traducere aproximativS: „ScaldS-ma Tn zahar". *(N.t.)*

— Care e prăjitura ta? Aia cu cocos?

Ridic involuntar privirea.

— Eu n-aş lua niciodată o prăjitură de cumpărat pentru chestia asta.

— Glumeam, Covey. A ta e aia cu caramel. Mi-am dat seama după cât de fistichiu ai omat-o.

Se opreşte şi-şi îndeasă mâinile în buzunar.

— Deci, ca să ştii, n-am venit la cămin cu Gen ca s-o ajut să te elimine.

Ridic din umeri.

— Cine ştie, poate că deja i-ai trimis sms să-i spui că sunt aici.

— Ţi-am zis, mi se rupe de jocul ăsta. Mi se pare o tâmpenie.

— Ei bine, mie nu. Vreau în continuare să câştig.

Pun următorul cântec pentru joc şi toţi copiii fug să-şi ocupe poziţiile.

— Aşadar, te-ai împăcat cu Genevieve?

Scoate o exclamaţie grosolană.

— Ce-ţi pasă?

Dau din umeri din nou.

— Ştiam eu c-o să te împaci până la urmă cu ea.

Peter tresare ca şi cum l-aş fi lovit. Se întoarce ca şi cum ar fi gata să plece, dar se opreşte brusc. Frecându-şi ceafa, îmi zice:

— Nu mi-ai răspuns nici acum la ce te-am întrebat legat de McClaren. Ai ieşit cu el?

— Ce-ţi pasă?

I se umflă nările de furie.

— Îmi pasă, băga-mi-aş pentru că până acum

câteva săptămâni erai iubita mea. Nici măcar nu-mi mai amintesc de ce ne-am despărţit.

— Dacă nu-ţi aminteşti, atunci nu ştiu ce să-ţi spun.

— Spune-mi adevărul. Nu mă trata ca pe-un puţoi.

I se frânge glasul la cuvântul „puţoi”. Altă dată am fi râs amândoi de chestia asta. Mi-aş dori să putem râde şi-acum.

— Care-i faza cu tine şi McClaren?

Mi se pune deodată un nod în gât, sugrumându-mi glasul.

— Nu-i nicio fază.

Doar ne-am sărutat.

— Suntem amici. M-a ajutat cu jocul.

— Ce drăguţ din partea lui. Mai întâi îţi trimite scrisori, acum te plimbă prin oraş şi îşi petrece timpul cu tine la un cămin de bătrâni.

— Ziceai că nu-ţi pasă de scrisori.

— Ei bine, s-ar zice că-mi pasă.

— Atunci poate c-ar fi trebuit să-mi spui.

Kitty se uită înspre noi, cu fruntea încreţită.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Sunt aici cu o treabă.

Peter mă măsoară din priviri.

— Te-ai sărutat cu el?

Să-i spun adevărul? Chiar trebuie?

— Da. O dată.

Clipeşte.

— Vrei să zici că eu trăiesc în celibat de când

am început jocul ăsta idiot – ba chiar dinainte de joc – şi în timpul ăsta tu îţi faci de cap cu McClaren?

— Ne-am despărţit, Peter. Între timp, pe vremea când chiar eram *împreună*, tu ai fost cu Genevieve…

Îşi lasă capul pe spate şi zbiară:

— Nu m-am sărutat cu ea!

Câţiva din adulţi se întorc să se uite la noi.

— O cuprinseseşi în braţe, mă stropşesc în surdină la el.

O ţineai în braţe!

— O *linişteam.* Doamne sfinte! Plângea! Ţi-am spus! Ai făcut-o ca să te răzbuni pe mine?

Peter vrea să-i spun că da. Ar vrea să fi fost ceva care să aibă de-a face cu el. Dar nu mă gândeam la Peter când l-am sărutat pe John. L-am sărutat pentru că aşa am vrut.

— Nu.

Îi zvâcneşte un muşchi în maxilar.

— Când ne-am despărţit, mi-ai zis că vrei să fii cea mai importantă fată din viaţa cuiva, dar uită-te la tine. Tu nu vrei să ai un tip care e cel mai important din viaţa ta.

Arată furios spre masa cu prăjituri.

— Vrei şi să ai prăjitura şi s-o mănânci.

Cuvintele lui mă ustură, exact cum îşi dorea.

— Detest expresia asta. Ce înseamnă, de fapt? Sigur că vreau şi să am prăjitura şi s-o mănânc – altfel de ce-ai vrea să ai o prăjitură?

Se uită încruntat la mine.

— Nu la asta mă refer şi ştii bine.

Chiar atunci se termină cântecul şi puştimea vine să-şi revendice prăjiturile. Inclusiv Kitty şi Owen.

— Hai să mergem, îi zice Owen lui Peter.

Ţine în mână prăjitura mea cu caramel.

Peter se uită la el şi-apoi din nou la mine, cu o privire înverşunată.

— N-o vreau pe-aia.

— Pe-asta mi-ai zis s-o iau!

— Ei bine, n-o mai vreau. Pune-o la loc şi ia Funfetti-ul din capăt de tot.

— Nu se poate, spune Kitty. Nu aşa se joacă jocul ăsta. Primeşti prăjitura cu numărul la care te-ai oprit.

Peter rămâne cu gura căscată.

— Zău aşa, puştoaico!

Kitty se trage mai aproape de mine.

— Nu.

După ce-au plecat Peter şi fratele lui, o îmbrăţişez pe Kitty din spate. A fost de partea mea până la urmă. Fetele din familia Song sunt solidare.

52

Kitty voia să mai stea la târg, aşa că fac singură drumul de întoarcere când observ maşina lui Genevieve pe şosea. Şi uite-aşa mă trezesc c-o

urmăresc. A venit momentul s-o elimin pe fata asta.

A rămas la fel de nesăbuită. La cum o taie la semafor, e cât pe-aci s-o pierd de câteva ori. Îmi vine să strig la ea: *„Nu sunt o şoferiţă îndeajuns de bună pentru figuri din astea”.*

Ajungem într-un final la o clădire de birouri, pe care o recunosc drept locul unde lucrează tatăl ei. Ea intră în clădire şi eu parchez în dreptul aceluiaşi magazin, dar la oarecare distanţă de ea. Opresc motorul şi-mi las scaunul la orizontală ca să nu mă vadă.

Trec zece minute şi nu se întâmplă nimic. Nici măcar nu ştiu ce caută la biroul tatălui ei în weekend. Poate c-o ajută pe secretara tatălui ei cu ceva? S-ar putea să mai am de stat pe-aici. Dar o s-aştept oricât va trebui. O să câştig, fie ce-o fi. Nici măcar nu-mi pasă de premiu. Vreau doar să câştig.

Sunt cât pe-aci să aţipesc când din clădire ies două persoane – tatăl ei, în costum şi cu un palton din păr de cămilă, cu o fată. Mă las mai jos în scaun. La început am impresia că e Genevieve, dar fata e mai înaltă decât ea. Mă chiorăsc mai atent. O recunosc. A fost în an cu Margot. Cred c-au fost amândouă în Key Club. Anna Hicks. O iau împreună spre parcare, el o conduce la maşină. Ea îşi caută cheile. El o prinde de braţ şi-o întoarce cu faţa spre el. Şi-apoi se sărută. Pasional. Franţuzeşte.

Oh, Doamne. E de-o seamă cu Margot. Are doar optsprezece ani. Tatăl lui Genevieve o sărută ca şi cum ar fi femeie în toată firea. El e tatăl cuiva. Şi ea e fiica altcuiva.

Mi se face greaţă. Cum a putut să-i facă asta mamei lui Genevieve? Lui Gen? Oare asta e chestia nasoală prin care trece ea? Dacă tata ar face vreodată una ca asta, n-aş putea să-l mai văd cu aceiaşi ochi. Nu cred c-aş mai putea să-mi văd propria *viaţă* cu aceiaşi ochi. Ar fi o trădare, nu doar a familiei noastre, ci a lui însuşi, a felului de om care era până acum.

Nu vreau să văd mai mult. Rămân cu capul la cutie până ce se urnesc amândoi şi tocmai mă pregătesc să pornesc şi eu motorul când Genevieve iese din clădire, cu braţele încrucişate, cu umerii lăsaţi.

Oh, Doamne! M-a ochit. Mă priveşte cu ochii îngustaţi şi vine direct spre mine. Aş vrea să pornesc şi s-o şterg, dar nu pot. S-a oprit chiar în dreptul meu, făcându-mi furioasă semn să las geamul. Aşa că mă conformez, dar nu mă simt în stare s-o privesc în ochi.

— Ai văzut? mă întreabă răstit.

— Nu, n-am văzut nimic, îi spun cu voce moale.

Genevieve se înroşeşte la faţă, ştie că mint. Pentru o clipă mă gândesc cu groază c-o să înceapă să plângă sau c-o să mă pocnească. Mi-aş dori să mă pocnească odată.

— Dă-i drumul, îmi spune gâtuit. Elimină-mă.

Doar de-asta ai venit.

Scutur din cap şi-apoi ea îmi ia mâinile de pe volan şi le lasă apăsat pe clavicula ei.

— Gata. Ai câştigat, Lara Jean. Jocul s-a terminat.

Şi-apoi o ia la fugă spre maşina ei.

Bunica m-a învăţat un cuvânt în coreeană. *Jung.* Înseamnă o legătură între două persoane care nu poate fi ruptă, nici măcar când dragostea se schimbă-n ură. Tot mai ai sentimentele pe care le aveai cândva pentru persoana respectivă, nu poţi să te scuturi cu totul de ele; întotdeauna o să ai o urmă de afecţiune pentru ea în adâncul inimii. Mă gândesc că o parte din ce simt pentru Genevieve trebuie să izvorască din asta. *Jung* e motivul pentru care n-o pot urî. Ne leagă ceva.

Şi *jung* e motivul pentru care Peter nu se poate desprinde de ea. Şi pe ei îi leagă ceva. Dacă tata ar fi făcut ce-a făcut tatăl ei, oare eu nu m-aş destăinui singurei persoane care nu m-a respins niciodată? Care mi-a fost mereu alături, care m-a iubit mai mult ca oricine altcineva? Peter e acea persoană pentru Genevieve. Cum pot să-i port pică pentru asta?

53

Suntem în bucătărie, strângem masa după micul dejun, care a constat în clătite, când tata îmi spune:

— Cred că se apropie aniversarea încă uneia dintre fetele Song. *„You are sixteen, going on seventeen…”*[38] începe să-mi cânte.

Mă năpădeşte un val de dragoste pentru tata, sunt aşa norocoasă să am un tată ca el.

— Ce cânţi? îl întrerupe Kitty.

O iau de mână şi începem să ne învârtim prin bucătărie.

— *„I am sixteen, going on seventeen; I know that I'm naive. Fellows I meet may tell me I’m sweet; willingly I believe*.”[39]

Tata îşi aruncă prosopul de vase peste umăr şi vine spre mine în paşi de dans. Cu o voce joasă, de bariton, intonează:

— *„You need someone older and wiser telling you what tot do…”*[40]

— Cântecul ăsta e sexist, declară Kitty în timp ce-o las pe spate.

— Este, îi dă dreptate tata, uşuind-o cu prosopul de vase. Iar băiatul cu pricina nu era, de fapt, mai copt, nici mai înţelept. Era un pifan nazist.

Kitty se îndepărtează cu pas sprinţar de noi.

— Despre ce vorbiţi, de fapt?

---

38 în traducere: „Ai şaisprezece ani, mergi pe şaptesprezece" — versuri din cântecul cu acelaşi titlu de pe coloana sonoră a filmului *Sunetul muzicii. (N.t.)*

39„Am şaisprezece ani, merg pe şaptesprezece, ştiu că sunt naivă. Când băieţii pe care-i întâlnesc îmi spun că-s drăguţă, îi cred cu dragă inimă." (N.t.)

40 „Ai nevoie de cineva mai copt şi mai înţelept care să te-nveţe ce să faci." *(N-t)*

— E din „Sunetul muzicii”, zic.

— Filmul ăla cu călugăriţa, adică? Nu l-am văzut niciodată.

— Cum e posibil să te fi uitat la „Clanul Soprano” şi să nu fi văzut „Sunetul muzicii”?

— Kitty s-a uitat la „Clanul Soprano”? întreabă tata alarmat.

— Doar la promouri, spune Kitty repede.

Eu cânt mai departe în legea mea, făcând piruete ca Liest în foişorul din film.

— *„I am sixteen going on seventeen, innocent as a rose… Fellows I meet may teii me I’m sweet, and willingly I believe…”*[41]

— De ce ai crede cu dragă inimă ce-ţi spune un individ pe care nici măcar nu-l cunoşti?

— Aşa e cântecul, Kitty, n-o zic eu! Oh, Doamne!

Mă opresc din piruete.

— Dar Liest chiar *era* cam prostuţă. Adică, până la urmă din vina ei era cât pe-aci să fie prinşi de nazişti.

— Aş îndrăzni să spun c-a fost din vina căpitanului von Trapp, zice tata. Rolfe era şi el doar un puşti – avea de gând să-i lase să fugă, dar Georg a trebuit neapărat să-l enerveze.

Clatină din cap.

— Avea ditamai ego-ul, Georg von Trapp. Hei, ar trebui să ne uităm la „Sunetul muzicii” într-o seară!

41„Am şaisprezece ani, merg pe şaptesprezece, sunt ca un trandafiraş nevinovat..." (N.t.)

— Sigur, zic.

— Filmul ăsta sună oribil, zice Kitty. Ce fel de nume mai e şi Georg?

O ignorăm amândoi.

— În seara asta? propune tata. Vă fac *tacos al pastor!*[42]

— Eu nu pot, spun. Mă duc la Belleview.

— Tu ce zici, Kitty? întreabă tata.

— Mama lui Sophie ne învaţă să facem *latke*[43], spune Kitty. Ştiaţi că, dacă torni sos de mere peste ele, sunt delicioase?

Tata se pleoşteşte.

— Da, ştiam. Va trebui să încep să-mi fac rezervare cu o lună înainte ca să petrec o seară cu voi.

— Sau ai putea s-o inviţi pe doamna Rothschild pe la noi, propune Kitty. Şi ea se simte singură în weekend.

Tata o priveşte curios.

— Sunt sigur c-are lucruri mai bune de făcut decât să se uite la „Sunetul muzicii” cu vecinul ei.

— Nu uita de *tacos al pastori* şi alea atrag doritori. Şi tu, desigur. Tu atragi doritori.

— Tu *sigur atragi* doritori, intervine Kitty.

— Fetelor, începe tata.

— Stai aşa, zic. Lasă-mă să-ţi spun doar un

---

42 Specialitate mexicană din came de porc, asemănătoare kebabului. (N.t.)

43Specialităţi din bucătăria evreiască, asemănătoare unor clătite, din cartofi sau din alte legume. (N.t.)

lucru. Ar trebui să începi să ieşi în oraş, tată.

— Ies în oraş!

— Ai ieşit cam la două întâlniri cu totul, zic, şi el nu mai zice nimic. De ce n-ai invita-o pe doamna Rothschild? E drăguţă, are un serviciu bun, Kitty o adoră. Şi stă foarte aproape de noi.

— Vezi, tocmai de-aia n-ar trebui s-o invit în oraş, face tata. N-ar trebui niciodată să ieşi cu un vecin sau un coleg de serviciu, pentru că atunci va trebui să-i vezi în continuare dacă nu merg lucrurile între voi.

— Ca vorba aia, „Să nu te caci unde mănânci”? îl întreabă Kitty.

Când tata se încruntă la ea, Kitty se corectează imediat:

— Vreau să zic „Să nu faci treabă mare unde mănânci”. La asta te referi, tati, nu-i aşa?

— Da, bănuiesc că la asta mă refer, dar, Kitty, nu-mi place când vorbeşti urât.

— Iartă-mă, îi zice Kitty spăsită. Dar tot cred c-ar trebui să-i dai o şansă doamnei Rothschild. Dacă nu iese, asta e.

— Păi, n-aş vrea să-ţi faci speranţe deşarte, zice tata.

— Asta-i viaţa, i-o întoarce Kitty. Lucrurile nu merg întotdeauna cum am vrea noi. Uită-te la Lara Jean şi Peter.

Mă uit chiorâş la ea.

— Hei, mulţam fain, ce să zic?

— Încerc să demonstrez ceva, îmi zice.

Se duce la tata şi-l înconjoară cu braţele. Puştoaica asta îşi pune tot arsenalul la bătaie.

— Gândeşte-te numai, tati. *Tacos.* Călugăriţe. Nazişti. Şi doamna Rothschild.

— Sunt sigur că are alte planuri, oftează el.

— Mie mi-a zis că, dacă ai invita-o în oraş, ar accepta, zic imediat.

Tata tresare.

— Aşa ţi-a zis? Eşti sigură?

— Absolut.

— Păi… poate c-o s-o invit. La o cafea sau la un pahar de vorbă. „Sunetul muzicii” e un pic cam lung pentru o primă întâlnire.

Eu şi Kitty chiuim amândouă de bucurie şi batem palma.

54

Era, cumva, o tradiţie să iau micul dejun la restaurantul de cartier cu Margot şi Josh de ziua mea. Dacă ziua mea pica în timpul săptămânii, ne trezeam devreme şi mergeam acolo înainte de şcoală. Eu comandam clătite cu afine, iar Margot îmi punea o lumânărică în ele şi îmi cântau „La mulţi ani”.

În ziua când împlinesc şaptesprezece ani, Josh îmi trimite un sms cu *„La mulţi ani!”,* dar mă prind că n-o să mai mergem la restaurant. Are prietenă acum şi ar fi aiurea, mai ales dacă nu mai e şi Margot. Mă mulţumesc cu mesajul.

La micul dejun tata îmi face omletă cu cârnaţi şi Kitty mi-a făcut o felicitare mare pe care sunt lipite mai multe poze cu Jamie. Margot mă sună pe Skype să-mi ureze la mulţi ani! şi să-mi spună că ar trebui să primesc cadoul de la ea azi sau mâine după-amiază.

La şcoală Chris şi Lucas îmi pun o lumânărică în gogoşile luate de la automat şi îmi cântă „La mulţi ani” pe hol. Chris îmi face cadou un ruj nou: roşu pentru când vreau să fiu fată rea, îmi zice. Peter nu-mi spune nimic la ora de chimie, mă îndoiesc că ştie că e ziua mea şi, pe deasupra, ce-aş putea să mă aştept să-mi spună, de fapt, la cum s-a terminat relaţia dintre noi? Chiar şi-aşa e o zi plăcută, în care nu se întâmplă mare lucru.

Dar apoi, când mă pregătesc să plec de la şcoală, văd maşina lui John parcată în faţă. El stă lângă maşină; încă nu m-a observat. Lumina vie a soarelui la amiază îi învăluie părul ca un nimb şi brusc mă izbeşte o amintire viscerală a perioadei când îl iubeam de la depărtare, obsesiv, cu patimă. Îi admiram nespus mâinile cu degete subţiri şi pometii înalţi. Cândva îi învăţasem trăsăturile pe de rost. Îl ştiam pe dinafară.

Grăbesc pasul.

— Bună! îi zic, făcându-i cu mâna. Ce-i cu tine aici la ora asta? N-ai şcoală azi?

— Am plecat mai devreme, îmi spune.

— Tu? John Ambrose McClaren a chiulit?

Începe să râdă.

— Am ceva pentru tine.

Scoate o cutie din buzunarul de la haină şi mi-o întinde.

— Poftim.

— O iau din mână, e grea, îmi atârnă în palmă.

— S-o… s-o deschid acum?

— Dacă vrei.

Îi simt privirea aţintită asupra mea când rup hârtia de împachetat şi desfac cutiuţa albă. Are emoţii. Mă pregătesc să zâmbesc ca să ştie că-mi place cadoul, orice ar fi. Simplul fapt că s-a gândit să-mi ia un cadou e… adorabil.

În foiţa albă e cuibărit un glob din acela cu zăpadă, cam cât o portocală, pe un suport de alamă. Are înăuntru două figurine – o fată şi un băiat care patinează. Fata poartă un pulover roşu şi are căşti pe urechi. Tocmai descrie o piruetă pe gheaţă şi el o admiră. E un moment special prins ca în chihlimbar. Un moment desăvârşit, păstrat sub cupola de sticlă. Exact ca noaptea aceea de aprilie în care a nins.

— Îmi place la nebunie, spun şi aşa şi e, îmi place de nu se poate.

Doar cineva care mă cunoaşte cu adevărat îmi putea face un cadou ca ăsta. Să simţi că cineva te cunoaşte, te înţelege aşa de bine e un sentiment minunat. Mai că-mi dau lacrimile. E ceva ce voi păstra pentru totdeauna. Acest moment şi globul cu zăpadă.

Mă ridic pe vârfuri şi-l îmbrăţişez, iar el mă

strânge din ce în ce mai tare în braţe.

— La mulţi ani, Lara Jean!

Tocmai mă pregătesc să mă urc în maşina lui când îl văd pe Peter venind cu paşi mari spre noi.

— Stai o clipă, îmi spune, cu un zâmbet prietenos în colţul gurii.

— Bună, îi spun, neştiind la ce să m-aştept.

— Salutare, Kavinsky! îi zice John.

Peter îl salută cu un gest din cap.

— N-am apucat să-ţi spun la mulţi ani, Covey.

— Dar – m-ai văzut la ora de chimie… zic.

— Păi, ai plecat în grabă. Am ceva pentru tine. Desfă palmele.

Îmi ia globul cu zăpadă din mână şi i-l dă lui John.

— Poftim, poţi să ţii tu ăsta?

Mă uit de la unul la altul. Încep să mă simt neliniştită.

— Întinde mâinile, mă îndeamnă Peter.

Mă mai uit o dată la John înainte să mă conformez şi Peter scoate un obiect din buzunar şi mi-l pune în mână. Medalionul meu în formă de inimioară.

— E pentru tine.

— Credeam că i l-ai dus înapoi mamei tale, la magazin, zic, vorbind poticnit.

— Nu. Nu i s-ar potrivi altei fete.

Clipesc.

— Peter, nu pot să-l accept.

Încerc să i-l dau înapoi, dar clatină din cap, nu

vrea să-l ia.

— Peter, te rog.

— Nu. Când o să te recâştig, o să-ţi pun din nou lănţişorul la gât şi-o să porţi semnul meu.

Mă priveşte drept în ochi, ca şi cum ar vrea să mă prindă din priviri.

— Ca în anii ’50. Mai ţii minte, Lara Jean?

Dau să zic ceva, dar mă opresc.

— Nu cred că „semnul tău” înseamnă ce crezi tu că înseamnă, îi spun, întinzându-i lănţişorul. Te rog, ia-l înapoi.

— Spune-mi ce-ţi doreşti, se roagă de mine. Pune-ţi orice dorinţă şi o să ţi-o îndeplinesc, Lara Jean. Trebuie doar să-mi spui.

Mă ia cu ameţeală. În jurul nostru lumea iese, rânduri-rânduri, din şcoală, îndreptându-se fiecare spre maşină. John e lângă mine şi Peter se uită la mine ca şi cum am fi singurii oameni de-aici. Singurii oameni de pe faţa pământului.

Vocea lui John mă smulge din transă.

— Ce *faci* de fapt, Kavinsky? îl întreabă, clătinând din cap. E jalnic ce faci. Ai tratat-o ca pe ultimul om şi-acum te-ai hotărât c-o vrei înapoi?

— Nu te băga, Sundance Kid, îl repede Peter. Mi-ai promis că n-o să-mi frângi inima, îmi spune mie, cu o voce blândă. Ai promis în contract că n-o s-o faci, dar ai făcut-o, Covey.

Niciodată nu l-am mai auzit să vorbească atât de sincer, din inimă.

— Îmi pare rău, îi spun, cu un firicel de glas. Pur

şi simplu nu pot.

Nu mă uit în urmă la Peter când mă urc în maşină, dar am rămas cu lănţişorul în mână. În ultima clipă mă întorc, dar ne-am îndepărtat prea tare; nu văd dacă Peter mai e acolo sau nu. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Ce-aş regreta mai mult? Realitatea relaţiei cu Peter sau fantezia mea legată de John? Fără de care dintre ei n-aş putea să trăiesc?

Îmi amintesc cum a fost când John şi-a lăsat mâna peste mâna mea. Cum a fost când eram întinsă lângă el în zăpadă. De faptul că ochii lui par şi mai albaştri când râde. Nu vreau să renunţ la asta. Nu vreau să renunţ nici la Peter. Sunt atâtea lucruri demne de iubit la amândoi, încrederea în sine infantilă a lui Peter, perspectiva lui optimistă asupra vieţii, faptul că se poartă aşa frumos cu Kitty. Cum îmi tresaltă inima de fiecare dată când îl văd trăgând în faţa casei.

Mergem în tăcere câteva minute şi-apoi, uitându-se drept în faţă, John mă întreabă:

— Aveam vreo şansă, de fapt?

— Mi-ar fi aşa uşor să mă îndrăgostesc de tine, şoptesc. Sunt deja pe jumătate îndrăgostită de tine.

Văd cum îi urcă mărul lui Adam în gât.

— Eşti perfect în amintirea mea şi eşti perfect în carne şi oase. E ca şi cum ai fi un vis care a prins viaţă. Dintre toţi băieţii, pe tine te-aş alege.

— Dar?

— Dar… n-am încetat să-l iubesc pe Peter. N-am ce face. E primul care mi-a intrat în suflet şi… pur şi simplu nu mai vrea să iasă.

Oftează, un oftat adânc, resemnat, care îmi frânge inima.

— La naiba, Kavinsky.

— Îmi pare rău. Ţin şi la tine, John. Sincer. Mi-aş dori… Mi-aş dori să fi putut să mergem împreună la banchetul de terminarea clasei a opta.

Şi-apoi John Ambrose McClaren mai îmi spune un lucru, un lucru care mă umple de emoţie.

— Nu cred că era momentul potrivit pentru noi. S-ar părea că nici acum nu e.

Se uită la mine, cu o expresie hotărâtă.

— Dar poate că va fi într-o bună zi.

55

Sunt în baia fetelor, tocmai îmi prind din nou părul în coadă, când apare Genevieve. Mi se usucă gura. Încremeneşte şi-apoi face stânga împrejur, dând să intre într-una dintre cabine.

— Ne tot întâlnim în baie, mai nou, îi zic, dar nu-mi răspunde. Gen… îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Genevieve se întoarce brusc şi vine spre mine.

— Nu vreau scuze din partea ta.

Mă prinde de braţ.

— Dar, dacă spui cuiva, jur…

— N-aş face aşa ceva! exclam. N-o să spun. N-aş face niciodată una ca asta.

Îmi dă drumul.

— Pentru că ţi-e milă de mine, aşa-i?

Râde a pagubă.

— Eşti aşa o prefăcută. Toate dulcegăriile tale îmi fac greaţă, ştii? I-ai păcălit pe toţi, dar eu ştiu cu cine am de-a face.

Rămân şocată de tonul ei înverşunat.

— Ţi-am făcut vreodată ceva? De ce mă urăşti aşa tare?

— Oh, Dumnezeule! Nu te mai face că nu ştii. Trebuie să recunoşti mizeriile pe care mi le-ai făcut.

— Stai aşa, zic. Ce ţi-am făcut *eu ţie*? Tu ai pus un videoclip compromiţător cu mine pe net! N-ai dreptul să răstălmăceşti lucrurile pentru că aşa ţi-a venit ţie. Eu sunt Éponine şi tu eşti Cosette![44] Nu te preface c-aş fi eu Cosette în povestea asta!

Schiţează o grimasă.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— *Les Mis!*

— Nu mă uit la filme muzicale.

Se întoarce să plece şi-apoi se opreşte şi zice:

— V-am văzut în ziua aia într-a şaptea. Te-am văzut când l-ai sărutat.

Era de faţă?

---

44 Personaje feminine din romanul „Mizerabilii" de Victor Hugo (şi din muzicalul omonim), îndrăgostite amândouă de Marius. (N.f.)

Îmi observă surprinderea şi savurează momentul.

— Mi-am uitat haina acolo şi, când m-am întors s-o iau, v-am văzut cum vă sărutaţi pe canapea. Ai încălcat regula cea mai elementară din codul prieteniei dintre fete, Lara Jean. Cumva în mintea ta ai ajuns la concluzia că eu sunt personajul negativ. Dar ar trebui să ştii că nu m-am purtat ca o scorpie doar pentru că aşa mi-a venit. O meritai.

Mă ia cu ameţeală.

— Dacă ştiai, de ce ai rămas prietenă cu mine? Abia mai târziu n-am mai fost prietene.

Genevieve dă din umeri.

— Pentru că îmi plăcea să-ţi fac în ciudă. Era al meu, nu al tău. Crede-mă, din clipa aia n-am mai fost prietene.

E ciudat că, dintre toate lucrurile pe care mi le-a spus vreodată, ăsta mă doare cel mai tare.

— Ca să ştii, nu eu l-am sărutat. El m-a sărutat pe mine. Nici măcar nu-mi plăcea de el la modul ăla până atunci, până să mă sărute.

— Singurul motiv pentru care te-a sărutat, de fapt, e pentru că eu n-am vrut să-l sărut, îmi zice atunci. Tu ai fost a doua pe listă.

Îşi trece mana prin par.

— Dacă mi-ai fi mărturisit la momentul ăla, poate că te-aş fi iertat. Poate. Dar n-ai mărturisit niciodată.

Înghit în sec.

— Am vrut. Dar a fost primul meu sărut şi era cu

persoana nepotrivită şi ştiam că nu-i plăcea de mine.

Toate încep să se lege. De ce s-a dat peste cap să ne despartă pe mine şi pe Peter. Cum se agăţa în continuare de el, obligându-l să demonstreze că rămăsese favorita lui. Nu e o scuză pentru tot ce-a făcut, dar văd care a fost contribuţia mea. Ar fi trebuit să-i spun chiar atunci despre sărut, încă dintr-a şaptea. Ştiam cât de mult îi plăcea de el.

— Îmi pare rău, Genevieve. Sincer. Dacă aş putea să schimb ceva, aş face-o.

Mişcă involuntar din sprânceană şi ştiu că n-a rămas impasibilă. Mânată de un impuls, îi spun:

— Am fost prietene cândva. Am putea – crezi c-am putea să redevenim prietene la un moment dat?

Se uită la mine cu un dispreţ absolut, ca şi cum aş fi un ţânc care cere luna de pe cer.

— Maturizează-te odată, Lara Jean.

În multe privinţe, simt că m-am maturizat.

56

Stau întinsă pe spate în căsuţa din copac, uitându-mă pe fereastră. Luna e tare firavă, parcă ar fi o poză minusculă aninată pe cer. Mâine, căsuţa din copac nu va mai fi. De-abia dacă m-am mai gândit la locul ăsta, dar, acum că va dispărea, mă întristează. Aşa se întâmplă cu toate jucăriile din copilărie, mă gândesc. Nu le apreciezi decât

după ce le pierzi. Dar nu e vorba doar de căsuţa din copac. E sentimentul că-mi iau rămas-bun şi pare că totul se sfârşeşte.

Când mă ridic în capul oaselor, o zăresc, o aţă violetă care se iţeşte dintr-o scândură din podea, ca un fir de iarbă abia răsărit. Trag de un capăt şi-o desprind de-acolo. E brăţara prieteniei pe care i-am dăruit-o lui Genevieve.

„Crede-mă, din clipa aia n-am mai fost prietene”.

Nu-i adevărat. Am mai rămas peste noapte una la alta, ne-am sărbătorit zilele de naştere împreună, mi-a plâns pe umăr atunci când credea că părinţii ei vor divorţa. Nu se poate să mă fi urât în tot acel timp. Nu vreau să cred asta. Şi brăţara prieteniei o dovedeşte.

Pentru că asta a pus ea în capsula timpului, lucrul cel mai de preţ pentru ea, ca şi pentru mine. Şi apoi, la petrecere, a scos-o şi-a ascuns-o. N-a vrut s-o văd eu. Dar acum ştiu. Şi eu am contat în viaţa ei. Am fost prietene adevărate cândva. Îmi dau lacrimile. Adio, Genevieve, adio, ani de şcoală, adio, căsuţă din copac şi tot ce-a contat pentru mine într-o vară fierbinte.

Oamenii apar şi dispar. O vreme devin centrul lumii tale, sunt totul pentru tine. Şi-apoi, într-o zi, nu mai sunt. N-ai de unde şti cât timp îţi vor fi alături. Acum un an nu mi-aş fi imaginat că Josh nu va mai fi o prezenţă constantă în viaţa mea. N-aş fi conceput cât de greu îmi va fi să n-o mai văd

pe Margot zi de zi, cât de pierdută o să mă simt fără ea – sau cât de uşor ar putea să iasă Josh din viaţa mea, fără ca măcar să-mi dau seama. Cel mai greu e să-ţi iei rămas-bun.

— Covey?

Aud vocea lui Peter de afară, mă strigă de jos, din întunericul care s-a lăsat.

Mă ridic în capul oaselor.

— Aici sunt.

Urcă repede scara, lăsându-se în jos ca să nu dea cu capul de tavan. Se îndreaptă târâş spre peretele de vizavi, aşa că acum stăm în laturile opuse ale căsuţei.

— Or să dărâme căsuţa mâine, îi zic.

— Aşa deci?

— Mda. Vor să construiască un chioşc de grădină. Ştii, ca ăla din „Sunetul muzicii”?

Peter mă priveşte curios, mijind din ochi.

— De ce m-ai chemat aici, Lara Jean? Ştiu că nu despre „Sunetul muzicii” voiai să vorbeşti.

— Am aflat de Genevieve. Care e secretul ei, vreau să zic.

Se reazemă cu spatele de peretele căsuţei, lăsându-şi capul pe spate, cu o bufnitură.

— Taică-său e o javră. A mai înşelat-o şi înainte pe mama ei. Dar niciodată cu o fată aşa tânără.

Spune totul dintr-o răsuflare, ca şi cum ar fi o uşurare s-o poată spune în sfârşit cu voce tare.

— Când situaţia dintre părinţii ei devenea foarte

nasoală, Gen găsea metode să se rănească. Eu trebuia să fiu cel care-o proteja. Era treaba mea. Uneori mă speria, dar îmi plăcea că, nu ştiu… că avea cineva nevoie de mine.

Oftează şi-mi spune:

— Ştiu că are obiceiul să manipuleze oamenii – o ştiu dintotdeauna. În anumite privinţe, îmi era mai uşor să mă întorc la ceea ce ştiam. Cred că se poate să-mi fi fost teamă.

Mi se taie răsuflarea.

— De ce?

— C-aş putea să te dezamăgesc.

Peter îşi fereşte privirea.

— Ştiu că sexul e o chestie importantă pentru tine. N-am vrut s-o dau în bară. Eşti aşa de inocentă, Lara Jean. Şi trecutul meu e plin de toate chestiile astea nasoale.

Aş vrea să-i zic *„Nu m-a interesat niciodată trecutul tău”.* Dar nu-i adevărat. Şi-abia atunci realizez un lucru: Nu Peter era cel care trebuia s-o uite pe Genevieve. Ci eu. În tot timpul ăsta, de când sunt cu Peter, m-am tot comparat cu ea, m-am gândit la toate privinţele în care îi sunt inferioară. La toate privinţele în care relaţia noastră păleşte prin comparaţie cu a lor. Eu sunt cea care se agăţa de ea. Eu sunt cea care n-a acordat o şansă relaţiei noastre.

— Ce-ţi doreşti, Lara Jean? mă întreabă brusc. Acum c-ai câştigat. Felicitări, apropo! Ai reuşit.

Un val de emoţie îmi umple pieptul.

— Îmi doresc ca lucrurile să fie din nou ca înainte între noi. Ca tu să fii tu şi eu să fiu eu şi să ne simţim bine împreună şi să fie o primă iubire gingaşă pe care să mi-o amintesc toată viaţa.

Am senzaţia că m-am înroşit când am spus ultima parte, dar mă bucur c-am spus-o, pentru că, pentru o clipă, ochii lui Peter se umezesc şi se fac precum caramelul topit şi trebuie să-mi feresc privirea.

— N-o spune ca şi cum relaţia dintre noi ar fi sortită eşecului deja.

— N-am vrut să spun asta. Prima iubire nu e neapărat şi ultima, dar va rămâne întotdeauna prima şi asta e ceva special. Primele iubiri sunt speciale.

— Nu eşti prima fată din viaţa mea, îmi spune Peter. Dar eşti cea mai specială pentru mine, pentru că tu eşti cea pe care o iubesc, Lara Jean.

„Iubesc”. A spus cuvântul „iubesc”. Mă ia cu ameţeală. Sunt o fată iubită de un băiat, nu doar de surorile şi de tatăl şi de câinele ei. Un băiat cu sprâncene frumoase şi mâini dibace.

— Am simţit că înnebunesc fără tine.

Îşi freacă involuntar ceafa.

— N-am putea să…

— Vrei să spui că şi eu te înnebunesc? îl întreb.

Geme.

— Vreau să spun că mă înnebuneşti mai tare decât orice fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Mă apropii târâş de el, întind mâna şi-i urmez cu

degetul conturul sprâncenelor, care sunt ca mătasea la atingere.

— Am convenit în contract că n-o să ne frângem unul altuia inima, zic. Dacă o facem din nou?

— Şi dacă o facem, ce? îmi spune înverşunat. Dacă ne păzim aşa bine, n-o să iasă nimic. Hai s-o facem pe bune, Lara Jean. Hai să ne aruncăm cu capul înainte. Fără contract. Fără plase de siguranţă. N-ai decât să-mi frângi inima. Fă ce vrei cu ea.

Îmi las mâna pe pieptul lui, în dreptul inimii. O simt cum bate. Îmi las mâna să cadă. Inima lui e a mea, doar a mea. O cred acum. E a mea, eu pot s-o ocrotesc şi s-o păzesc, eu pot s-o frâng.

O mare parte din dragoste ţine de hazard. E ceva deopotrivă înspăimântător şi minunat în asta. Dacă n-ar fi expediat Kitty toate scrisorile alea, dacă nu m-aş fi dus la jacuzzi în noaptea aia, poate c-ar fi şi acum cu Gen. Dar Kitty a expediat scrisorile şi eu m-am dus în pădure. Lucrurile ar fi putut să decurgă în nenumărate feluri. Dar au decurs aşa. Asta e calea pe care am păşit. *Asta* e povestea noastră.

Ştiu acum că nu vreau să iubesc sau să fiu iubită cu jumătăţi de măsură. Vreau totul şi, ca să obţii totul, trebuie să rişti totul.

Aşa că-l iau de mână pe Peter, îi pun mâna peste inima mea şi-i spun:

— Trebuie să ai mare grijă de ea, pentru că-ţi aparţine.

Se uită la mine cu aşa o expresie, încât ştiu sigur
nu s-a mai uitat la nicio altă fată aşa.

Şi-apoi mă cuprinde în braţe şi ne îmbrăţişăm şi ne sărutăm şi tremurăm amândoi pentru că o ştim amândoi – în noaptea asta ce e între noi va deveni adevărat.

— Adevărat nu-nseamnă felul cum eşti făcut, a spus Calul de Piele. E un lucru care fi se întâmplă.

— Şi doare? a întrebat Iepurele.

— Uneori, a zis Calul de Piele, care nu minţea niciodată. Dar când eşti Adevărat, nu iei în seamă durerea.

— Margery Williams[45]

45 Margery Williams. „Iepurele de catifea", traducere de Radu Paraschivescu, Editura Arthur, 2015. (N.t.)

Mulţumiri

Mulţumesc din inimă editoarei mele, Zareen Jaffery, fără de care n-aş fi putut scrie cartea de faţă. Îi mulţumesc, de asemenea, lui Justin Chanda, directorul meu editorial şi dragul meu prieten, lui Anne Zafian, Mekisha Telfer, Katy Hershberger, Chrissy Noh, Lucy Cummins, Lucille Rettino, Christina Pecorale, Rio Cortez, Michelle Fadialla Leo, Candace Greene şi Sooji Kim. Colaborez de zece ani deja cu Editura S&S şi vă iubesc mai mult ca oricând. Mulţumiri şi echipei S&S Canada, pentru că ne sprijiniţi constant pe mine şi cărţile mele.

Toată dragostea şi admiraţia mea se îndreaptă către minunatul meu agent literar, Emily van Beek, către Molly Jaffa şi întreaga echipă de la Folio – vă preţuiesc nespus, îi mulţumesc, de asemenea, Elenei Yip, ajutorul meu de nădejde parttime.

Îţi mulţumesc, Siobhan Vivian, tovarăşa mea în materie de scris, de pozne şi de toate cele. N-aş putea face lucrul ăsta fără tine. Adele Griffin, eşti una dintre persoanele mele preferate din lumea largă – întotdeauna prinzi ritmul oricărei poveşti. Morgan Matson, în amintirea acelei seri petrecute la Londra!

Şi, în sfârşit, cititorilor mei – cu toată dragostea, ca întotdeauna.

Jenny

JENNY HAN

YOUNG 14+

Lara Jean nu se aștepta să se îndrăgostească de-adevăratelea de Peter. Doar se prefăceau că sunt iubiți, dar apoi lucrurile au devenit serioase. Acum ea nu mai știe ce să creadă.

Când un băiat din trecut se întoarce în viața ei, Lara Jean își regăsește sentimentele pentru el.

Oare o fată poate să fie îndrăgostită de doi băieți în același timp?

În această continuare sensibilă și emoționantă a bestsellerului internațional Tuturor băieților pe care i-am iubit (Ed. Trei, 2015) vedem iubirea prin ochii frumoasei Lara Jean. Dragostea nu e niciodată ușoară, dar poate că asta o face atât de minunată.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-532-3

TREI